

Αίνεϊτε τὸ Χάος

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΓΓΙΖΟΓΛΟΥ

Αίνεϊτε τὸ Χάος

**ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ**

Ντίνος Γιατζόγλου

Δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο διαδίκτυο στις 21/5/2019. Τυπώθηκε σε 500 αντίτυπα και κυκλοφορεί ελεύθερα στους δρόμους ΧΩΡΙΣ αντίτιμο. Αυτή η έκδοση αφιερώνεται εξαιρετικά σε όλα τα συντρόφια που, 10 χρόνια τώρα, έχουν κρατήσει ζωντανή και επικίνδυνη τη μνήμη του αναρχικού Mauricio Morales, του συντρόφου που έπεσε νεκρός, στις 22/5/2009, κατά την απόπειρά του να βάλει μια βόμβα στη σχολή δεσμοφυλάκων στο Σαντιάγο της Χιλής, όταν εξερράγη πρόωρα και του στέρησε τη ζωή. Μία ζωή ενός μαχητή που η είδηση του θανάτου του έκανε φανερό στον γράφοντα με τον πιο emphaticό τρόπο ότι με τα αδέρφια μας ίσως δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα, αλλά οι καρδιές μας χτυπάνε στον ίδιο ρυθμό και έχουμε την ίδια δίψα για καταστροφή αυτού του κόσμου. Με το χάος να μας εμπνέει και τη βίαιη μνήμη για όπλο μαχόμαστε μέχρι τέλους για όλα όσα ονειρευόμαστε. Στους συντρόφους και στις συντρόφισσες που δεν άφησαν να ξεχαστεί η εξεγερμένη ψυχή του Punky Mauri: Η μνήμη μας είναι μαύρη, η καρδιά μας επίσης.

Αίνεϊτε τὸ Χάος

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΩΡΟ

Αγαπητά συντρόφια

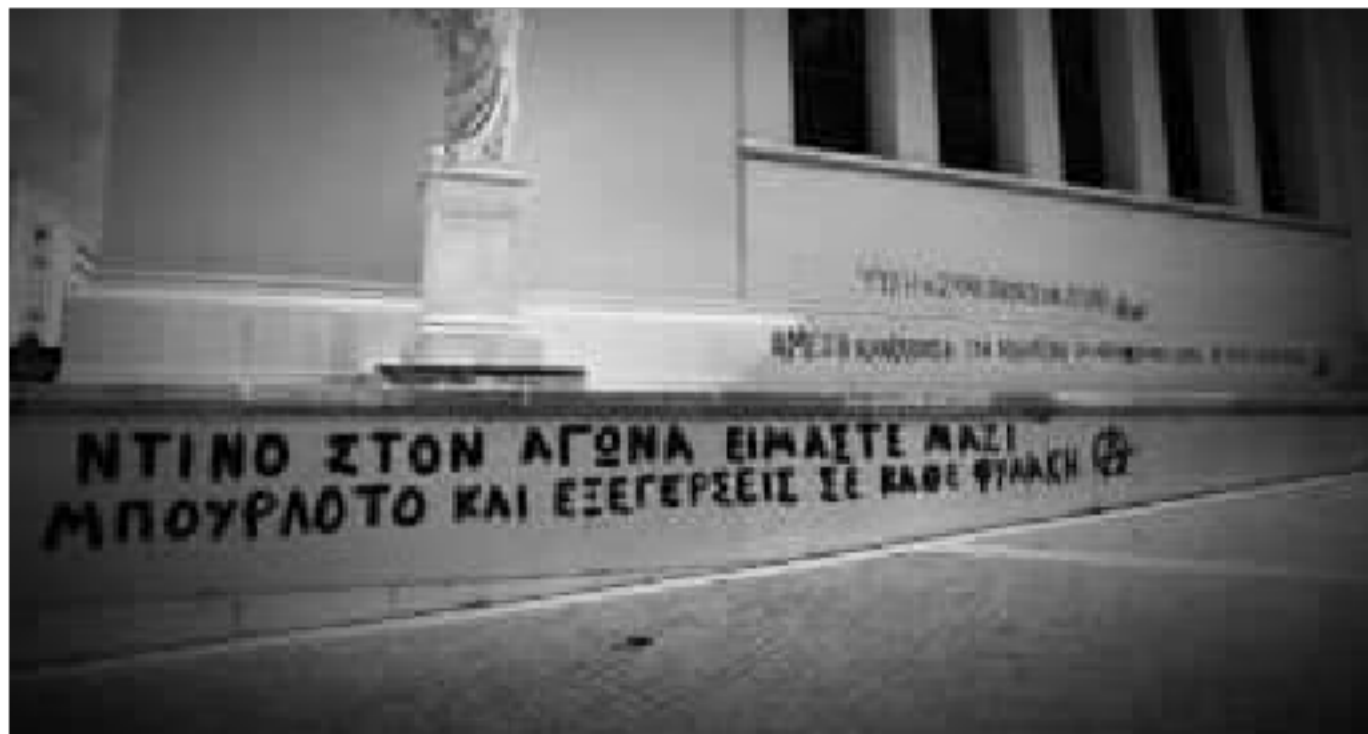
Αυτή η γενική τοποθέτηση, όπως και κάθε δημόσια εκφορά λόγου εκ μέρους μου ως τώρα, δεν στοχεύει σε μια αφηρημένη κοινωνική απεύθυνση. Απευθύνομαι σε εξεγερμένους και επαναστάτες αντι-κρατιστές, σε αναρχικούς αγωνιστές, που έχουν βρεθεί και εξακολουθούν να βρίσκονται με οποιονδήποτε τρόπο σε θέσεις μάχης στα πεδία του πολύμορφου κοινωνικού πολέμου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτός ο πόλεμος (και η διαλεκτική που τον συνοδεύει) διεξάγεται αποκλειστικά ανάμεσα στους αναρχικούς και το Κράτος, ούτε ότι η ευρύτερη απεύθυνση στους καταπιεσμένους, κομμάτι των οποίων είμαστε και εμείς, είναι εν γένει κατακριτέα. Αντιθέτως. Απλώς πιστεύω ότι η προπαγάνδα δια της πράξης είναι συνήθως πιο αποτελεσματική και ότι κάποιες κουβέντες (μεταξύ συντρόφων) είναι ακατάλληπτες λόγω της ιδιαιτερότητάς τους. **Μία από τις θεμελιώδεις θέσεις μου ως αναρχικός, παρά το γεγονός ότι η αναρχία είναι καταρχήν τρόπος ζωής και ένα προσωπικό στοίχημα, είναι ότι οι επαναστάτες δεν είναι απαραίτητο – ούτε λειτουργικό, ούτε ασφαλές – να γνωρίζονται προσωπικά μεταξύ τους σε ευρεία κλίμακα· αρκεί να αναγνωρίζονται αμοιβαία μέσα από τη δράση τους.** Η επανάσταση δεν είναι «οικογενειακή υπόθεση», ούτε ζήτημα που μπορεί να περιοριστεί σε μια παρέα, ομάδα, συνέλευση, οργάνωση, συντεχνία, τάση κ.ο.κ. Αυτές οι γραμμές λοιπόν απευθύνονται και σε εκείνους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που δεν έτυχε να γνωρίσω προσωπικά, αλλά, μέσα από τις πράξεις και το επαναστατικό πνεύμα που τους/τις διακατέχει, σε κάποια στιγμή της εξεγερτικής μου διαδρομής, με όπλισαν με τόλμη και σιγουριά για τη σπουδαιότητα του αγώνα για ελευθερία, για τη δύναμη της αναρχίας να υπερβαίνει τα εσκαμμένα όταν παίρνει σάρκα και οστά σε γνήσια ανατρεπτικά εγχειρήματα και ρηξικέλευθες αναλύσεις ενάντια στο κοινωνικό κατεστημένο, ανά την Ελλάδα και ανά τον κόσμο. Όμως, όσοι έχουν την τύχη (ή την ατυχία) να με γνω-

ρίζουν ξέρουν ότι όσα γράφω δεν ερείδονται σε κανένα γυάλινο πύργο ιδεολογικής καθαρότητας, αλλά στην καθημερινή πρακτική που προωθεί την αναρχική εξέγερση, μακριά από πατερναλισμούς, δόγματα και «επαναστατικές» συνταγές... Ξεκινάω από αυτή τη βάση.

Όπως είναι ήδη γνωστό, βρίσκομαι προφυλακισμένος, κατηγορούμενος για συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση και για την υπόθεση των παγιδευμένων φακέλων-βομβών που εστάλησαν ταχυδρομικά την άνοιξη του 2017 σε αξιωματούχους της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ, καθώς επίσης και για τον οπλισμό που κατείχα κατά τη σύλληψή μου το ξημέρωμα της 28^{ης} Οκτωβρίου του ίδιου έτους, σε στημένη ενέδρα της Αντιτρομοκρατικής, όταν εξήλθα από ένα σπίτι-κρησφύγετο στο κέντρο της Αθήνας. Γνωρίζω ότι πολλοί από εσάς, χωρίς να παραμελείτε την αναγκαιότητα της άμεσης δράσης, βρίσκεστε εν αναμονή της δικής μου τοποθέτησης επί αυτών των γεγονότων και εκτιμώ το ειλικρινές σας ενδιαφέρον. Πράγματι υπάρχουν πολλά να ειπωθούν και ακόμη περισσότερα να γίνουν πράξη! Ήδη αυτοί οι λίγοι μήνες εγκλεισμού, που προηγήθηκαν της παρούσας έκδοσης, ήταν για μένα γεμάτοι διδακτικές εμπειρίες: στιγμές κλονισμού, αναστοχασμού και απογοήτευσης αλλά και στιγμές ανακούφισης, αυτοπεποίθησης και διαύγειας. Όσο αυτοαναφορικά και αν μοιάζουν αυτά τα λόγια εκ πρώτης όψεως, η αλήθεια είναι ότι πηγάζουν άμεσα από γεγονότα και καταστάσεις, βιώματα και συναισθήματα που δίνουν – τουλάχιστον σε μένα – μια ευκρινή εικόνα των καθοριστικών δεσμών της ατομικότητας με τον συλλογικό αγώνα και της προσωπικής εξέγερσης με την κοινωνική επανάσταση. Και αυτό γιατί η προσωπικότητα και η ακεραιότητα του αναρχικού εξεγερμένου σφυρηλατούνται και δοκιμάζονται καθημερινά στον πόλεμο με την εξουσία, χωρίς «διακοπές» και αργίες, χωρίς αναβλητικότητα και αναχωρητισμό, από τη στιγμή που η συνείδησή του τού υπαγορεύει να σκέφτεται και να δρα με γνώμονα την αναρχική προοπτική, εντός και εναντίον της κοινωνίας-φυλακής.

Ένας από τους λόγους που δεν έχω μιλήσει τόσο καιρό για τα γεγονότα, που προηγήθηκαν και ακολούθησαν τη σύλληψή μου, είναι η πεποίθησή μου ότι κάθε παρέμβαση ενός πολιτικού κρατουμένου στη δημόσια σφαίρα έχει επιδράσεις – είτε θετικά είτε αρνητικά φορτισμένες – στους ανθρώπους που συνεχίζουν να αγωνίζονται εκτός των τειχών. Ως εκ τούτου, θεωρώ ότι μία αποσπασματική ή παρορμητική τοποθέτηση, που ίσως να δημιουργούσε μια πλασματική εικόνα για το ποιος είμαι και τι εκπροσωπώ, θα ήταν από άστοχη έως ανεύθυνη. Άλλωστε ένα ανακοινωθέν ή ένα στιγμιότυπο του αναρχικού πολέμου δεν ανταποκρίνεται, παρά ελάχιστα, στην καθημερινή πραγματικότητα της ανθρώπινης υπόστασης εκείνου που μάχεται τον εξουσιαστικό κόσμο με όλες τις συναισθηματικές και συνειδησιακές διακυμάνσεις που εμπεριέχει αυτή η διαρκής μάχη. **Η θέση μου και ως φυλακισμένος πλέον αναρχικός είναι ότι η κοσμοθέασή μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τους στόχους που βάζουμε στον αγώνα και τα μέσα που χρησιμοποιούμε για να τους πετύχουμε.** Ένας κρατούμενος αναρχικός δεν είναι ήρωας, δεν είναι αλώβητος, δεν είναι άτρωτος και φυσικά δεν είναι μετοχή στο χρηματιστήριο αξιών του όποιου «χώρου». Ούτε 1000 κείμενα δεν μπορούν να περιγράψουν την καθημερινή πραγματικότητα της ζωής του. Κατά συνέπεια, δεν είναι αυτή η εικόνα που θα έπρεπε να σχηματίζουμε διαβάζοντας ένα κείμενο που μεταφέρει κάποιες σκέψεις για τον αγώνα, όσο πομπώδες και να είναι, όσα περίτεχνα λογοτεχνικά σχήματα και δυναμικά τσιτάτα και να εμπεριέχει. Όχι· η φυλακή είναι φυλακή. Και η φυλακή είναι δύσκολη και για τους πιο σκληροτράχηλους κακοποιούς εφόσον δεν έχουν καταφέρει να αναρριχηθούν στην εξουσιαστική κλίμακα αυτής της περιοχής του κοινωνικού περιθωρίου. Πόσο μάλλον για τους αναρχικούς που μάχονται για την καταστροφή των φυλακών και υποτίθεται ότι έχουν τους «πάντες» απέναντί τους. Οι αναρχικοί, ακόμα και νεκροί, δεν έχουμε ανάγκη δόξες και τιμές, ούτε άλλες αξίες στρατιωτικής ή θρησκευτικής προέλευσης. Η αναρχική επαναστατική στράτευση είναι μια συνειδητή απόφαση στην οποία συγκαταλέγονται, μεταξύ άλλων, τα ρίσκα της φυλάκισης ή/και του θανάτου, όμως η περηφάνια του βηματισμού μας πηγάζει από την εξεγερμένη συνείδηση και μια καρδιά που πάλλεται για τη ζωή και την ελευθερία. Επομένως θεωρώ ότι η ηρωοποίηση, η θυσία και η μαρτυρική θυματοποίηση ανήκουν σε άλλες σχολές σκέψης. Αντί της λατρείας «ιερών τοτέμ», πτωμάτων και «ένδοξων» παρελθόντων προτιμώ τη στήριξη

των συντρόφων που παραμένουν ζωντανοί, συνεχίζουν να μάχονται, να ματώνουν και να υποφέρουν στο παρόν, και με εκφράζει η εικονοκλαστική ανά-

γνωση της ιστορίας με την απομυθοποίηση της εικόνας των «ατρόμητων» επαναστατών, που, πολλές φορές, τροφοδοτείται σε μεγάλο βαθμό από εμάς τους ίδιους, ενώ με τη σειρά τους την εκμεταλλεύονται και τη χρησιμοποιούν για να μας λαιμοκοπήσουν και να μας διαβάλλουν οι καθεστωτικοί κύκλοι δια μέσου του θεάματος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε στιγμή ότι και οι αντάρτες, ακόμα κι αν η δράση τους είναι ξένη προς τη δική μας θεώρηση, είναι «άνθρωποι της διπλανής πόρτας» με αισθήσεις και συναισθήματα, με πεπερασμένα όρια και αντοχές, αδυναμίες και αντιφάσεις. Αυτό που τους διαφοροποιεί από την πλειοψηφική ραθυμία των τροφίμων του κοινωνικού κτηνοτροφείου δεν είναι μόνο τα όπλα και η μαχητικότητά τους, αλλά κυρίως η συνείδηση, η ευαισθησία και η ενεργητική αποφασιστικότητά τους. **Ο αναρχικός αγωνιστής, κατά την γνώμη μου, δεν είναι ούτε θύμα, ούτε θύτης. Ούτε νικητής, ούτε ηττημένος. Ούτε αθώος, ούτε ένοχος. Ούτε σωστός, ούτε λάθος... Δεν ακολουθεί δογματικά κάποιο «επαναστατικό» καταστατικό και κινείται κόντρα στις προκαθορισμένες νόρμες γιατί είναι ενάντια σε κάθε εξουσία. Δεν πληροί τις κοινωνικές προϋποθέσεις γιατί μάχεται για την καταστροφή τους, ενώ παράλληλα φέρει νέες αξίες και προτάγματα που υπερασπίζεται με σθένος καθημερινά.** Αυτό προφανώς δεν σημαίνει ότι ζει σε παράλληλο σύμπαν, ούτε συνεπάγεται κάποιον αστικό θρύλο που δεν «μασάει» και αγγίζει την τελειότητα. Επέλεξα συνειδητά, λοιπόν, να αφήσω να περάσει ένα χρονικό διάστημα σιωπής, αλλά κυρίως ωρίμανσης σκέψεων και συμπερασμάτων για όλους τους συντρόφους και πρωτίστως για εμένα, γιατί δεν θέλω η θεαματική διαμεσολάβηση του εικονικού να επηρεάζει την οπτική και την κρίση μου/μας επί του πραγματικού. Ο αγώνας μας δεν αρχίζει, ούτε τελειώνει, με ένα κείμενο, ένα

σύνθημα ή μία δήλωση. Στο πέρασμα του χρόνου είναι που φαίνεται και η συνέπεια και η μπέσα του καθενός...

Όλο αυτό το διάστημα έχω γίνει αποδέκτης μηνυμάτων συμπαράστασης και αγάπης, που με καθησυχάζουν για το μέλλον μέσα στο διαρκώς αβέβαιο παρόν της φυλακής. Δεν έλειψαν βέβαια

και τα πικρόχολα σχόλια και οι άστοχες – εκ του ασφαλούς και εν αγνοία – κακόβουλες κριτικές που αποδεικνύουν για άλλη μια φορά ότι και ο αναρχικός χώρος, πέραν του ότι είναι κομμάτι της κοινωνίας που προσπαθεί να ανατρέψει, δεν στερείται κυριαρχικών συμπεριφορών. Όμως, σε αντίθεση με τα κακεντρεχή κουτσομπολιά, προτιμώ να μιλάω για τη χρησιμότητα της ηθικής υποστήριξης, της υλικής συνδρομής, της «πολιτικής» υπεράσπισης, και βασικά να αφήνω να μιλήσουν οι ΠΡΑΞΕΙΣ. Σε αυτό το σημείο, η σημασία των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης, που ξεπήδησαν από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου, χρίζει ιδιαίτερης αναφοράς και αναγνώρισης, μιας και η βία της εξουσίας μέσω της δημοσιογραφικής παραπληροφόρησης και της αστυνομικής προπαγάνδας πρέπει να συναντάει άμεσα τη δική μας απάντηση με κάθε πρόσφορο μέσο, ώστε κανένας σύντροφος να μη μένει εκτεθειμένος και ανυπεράσπιστος μπροστά στις αιμοβόρες ορέξεις του συμπλέγματος Κράτους-Κεφαλαίου. **Φανταστείτε πόσο παρανοϊκό θα ήταν αν, κάθε φορά, στο άκουσμα της αιχμαλώτισης ή του θανάτου ενός συντρόφου περιμέναμε τις λεπτομέρειες των αστυνομικοδικαστικών φληναφημάτων (γνωστών και ως ρεπορτάζ) για να κρίνουμε εάν θα εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας.** Είναι λοιπόν πραγματικά ενθαρρυντικό το γεγονός της όξυνσης των ανταγωνιστικών αντανακλαστικών ενός κομματιού κυρίως της νέας γενιάς αναρχικών· η εγρήγορση, η επιμονή και η τόλμη που επιδεικνύουν απέναντι στην κρατική καταστολή είναι υγιή χαρακτηριστικά άξια θαυμασμού και παραδειγματισμού, χωρίς να θέλω να εξιδανικεύσω πρόσωπα και καταστάσεις, ούτε να απαλλάξω κανέναν από τις ευθύνες της διαρ-

κούς αυτοκριτικής που πρέπει να διέπουν τη νοοτροπία, τις αποφάσεις και τις σχέσεις μεταξύ συντρόφων. Από την άλλη, ξέρω σίγουρα πως ορισμένοι «σύντροφοι», που έχουν «ξεχάσει» αυτές τις ευθύνες (ή μάλλον τις θυμούνται επιλεκτικά και κατά το δοκούν) και θεωρούν ότι η «αναγνωρισιμότητα» στο πεδίο των Εξαρχείων ή σε άλλους – «κινηματικούς» και μη – χώρους και σε κάποιες περιπτώσεις η παλαιότητα/ηλικία τούς παρέχουν αυτομάτως κάποιου είδους πολιτική ασυλία, καιροφυλακτούν για να κουνήσουν το δάχτυλο στους «πιτσιρικάδες» στα πλαίσια ενός ιδιότυπου «επαναστατικού» φαρισαϊσμού. Ο λόγος που προχωρώ σε αυτές τις αναφορές δεν συνδέεται άμεσα με αυτό το γράμμα, αφού ο σκοπός του δεν είναι να περιγράψει τα κακώς κείμενα του ελλαδικού αναρχικού χώρου, αλλά έχει να κάνει με ευρύτερα ζητήματα ηθικής τάξης και «πολιτικές» παθογένειες που θα συνεχίσουμε να βρίσκουμε μπροστά μας, σε κάθε αγώνα, όσο δεν τις στέλνουμε στον αγύριστο. Σε κάθε περίπτωση οφείλω να αναγνωρίσω ότι δεν ήταν λίγοι οι σύντροφοι που βάλανε προσωρινά στην άκρη τις διαφωνίες μας, ρισκάρανε και με στηρίξανε, σε δύσκολες φάσεις που πραγματικά το είχα ανάγκη. Έτσι, πέρα από τη συγκίνηση που νιώθω για τη συντροφικότητα που μου έχετε δείξει και τα χαμόγελα που μου έχετε χαρίσει, αισθάνομαι και μια ευθύνη να σας μιλήσω για την υπόθεση που με κρατάει στη φυλακή, τις συνθήκες της σύλληψής μου, την περίοδο που προηγήθηκε, αυτήν που ακολούθησε κ.ο.κ. Και όταν λέω “ευθύνη” δεν εννοώ καμία υποχρέωση και κανέναν εξαναγκασμό· γιατί τη στρατηγική επιλογή της ενημέρωσης των συντρόφων στον αγώνα, τη χρονική στιγμή και τους τρόπους με τους οποίους αυτή θα γίνει κάθε φορά δεν τα ορίζει κανένα «πρωτόκολλο» και καμία αρχή έξω από μένα. Είμαι πεπεισμένος ότι οι περισσότεροι από εσάς – αν όχι όλοι – καταλαβαίνετε τι θέλω να πω εδώ. Ωστόσο, θέλω να τονίσω ότι η υπευθυνότητα και η οικειοθελής δέσμευσή μου στον αγώνα για ελευθερία ούτε άρχισαν ούτε τελείωσαν όταν βγήκε η φάτσα μου στις ειδήσεις και μπήκε το κορμί μου στη φυλακή.

Η απόφασή μου για την παρούσα δημοσίευση συνδέεται άμεσα με την άποψή μου ότι τα υποκείμενα του αγώνα πρέπει να έχουν τον πρώτο λόγο τόσο για τα μέσα, τη στρατηγική και τις τακτικές διεξαγωγής του, όσο και για τον απολογισμό του. **Κάθε δικός μας αγώνας, εκτός από πρόκληση, είναι και ένα πείραμα για το Κράτος, το οποίο ως εξου-**

σιαστική κοινωνική δομή συλλέγει πληροφορίες και στοιχεία, αναλύει σχέσεις και συμπεριφορές, αναπτύσσει τεχνικές καταστολής και τεχνολογίες ελέγχου και επιτήρησης, εξάγει συμπεράσματα και προγνωστικά, ώστε να είναι πιο ετοιμοπόλεμο για την επόμενη μάχη. Λαμβάνοντας υπ' όψιν αυτά τα δεδομένα, καταλαβαίνουμε ότι ένας απόλυτα εχθρικός οργανισμός – που κάθε του κύτταρο (ιδιαίτερα

όσα βρίσκονται στην προμετωπίδα της καταστολής εναντίον μας) τρέφεται από την καταπίεση και τη διασπορά της κυριαρχίας του – συντονίζεται, ανασυντάσσεται, επεκτείνεται και ασχημονεί πάνω στις ζωές μας με συνέπεια και συνέχεια. Επομένως λοιπόν ανακύπτει ένα εύλογο ερώτημα για το κατά πόσο και με ποιους τρόπους και πόρους, *εμείς*, που επιδιώκουμε την καταστροφή του κράτους, συγκροτούμε ένα συλλογικό σώμα έτοιμο να αντιπαρατεθεί με έναν εχθρό που θέλει να καναλιζάρει και στην τελική να αφανίσει κάθε επαναστατική ιδέα και πρακτική. Έτσι, ο – πραγματικός και όχι κατ' επίφασιν – απολογισμός κάθε επιμέρους εγχειρήματος μετά τη λήξη του (θα έπρεπε να) είναι αναπόσπαστο κομμάτι του γιατί είναι αναγκαίος για τη συλλογική αυτοβελτίωση και προωθητικός για την απελευθερωτική προοπτική. Αυτό το συμπέρασμα δεν είναι απλά ένα κλισέ για να ωραιοποιούμε τις μάχες που δίνουμε, ούτε ρετουσάρισμα των σχέσεων έναντι των ιδεών μας. Η στόχευση μιας ειλικρινούς

συζήτησης μεταξύ συντρόφων, προκειμένου να δούμε – ατομικά και συλλογικά – τα δικά μας ελαττώματα και μειονεκτήματα, τις δικές μας παραλείψεις και ανάγκες, τα δικά μας επιτεύγματα και προτερήματα, πρέπει να είναι η αποκόμιση συλλογικών κεκτημένων – υλικών και συνειδησιακών – του κοινού αγώνα που δεν αφήνεται ως έρμαιο της λήθης στο πέρασμα του χρόνου και δεν προσφέρεται για ύπουλες αμφισβητήσεις και μικροπολιτική εκμετάλλευση. Γιατί για να είναι εποικοδομητική η όποια αμφισβήτηση των κεκτημένων πρέπει, πρώτα απ' όλα, αυτά να υπάρχουν ως αδιαμφισβήτητη προϋπόθεση, όπως πρέπει να υπάρχει η αντίληψη της πραγματικότητας για να υπάρχει η μνήμη ως όπλο που στοχεύει στην προοπτική, όπως πρέπει να υπάρχουν τα θεμέλια για να υπάρχει οποιοδήποτε οικοδόμημα. Ένας απολογισμός είναι πάντοτε προτιμότερο να γίνεται συλλογικά από τους εμπλεκόμενους σε ένα συλλογικό εγχείρημα με την ευθυκρισία, την υπευθυνότητα και την εντιμότητα που αρμόζει, ακόμα και όταν οι διαφωνίες οδηγούν σε ρήξεις, έστω και ως απόδειξη του γεγονότος ότι δεν κοιτάει ο καθένας την πάρτη του και την ικανοποίηση πρόσκαιρων προσωπικών συμφερόντων. Ή όπως λέει και ένα παλιό σύνθημα *“αν δεν μοιραστούμε τον αγώνα σήμερα, θα μοιραστούμε την ήττα αύριο”*. Όταν αυτός ο απολογισμός δεν γίνεται συλλογικά (για οποιουσδήποτε λόγους), κατά την άποψή μου, μιλάμε απλά για μια θλιβερή κατάσταση. Τότε αναγκαστικά ακολουθείται η ατομική οδός, άλλοτε βολική για κάποιους και δυσάρεστη για κάποιους άλλους και άλλοτε αμοιβαία, είτε ανεπιθύμητη είτε οπορτουνιστικά εκμεταλλεύσιμη. Όμως σε κάθε τέτοια περίπτωση, ανεξάρτητα από τις αιτίες και τα χαρακτηριστικά της, αυξάνονται γεωμετρικά οι πιθανότητες επικράτησης μονόπλευρων αντιλήψεων, λανθασμένων συμπερασμάτων, ετεροβαρών αξιολογήσεων, αποπροσανατολιστικών εμμονών, επιζήμιων χασμάτων επικοινωνίας κ.ά. με ό,τι αυτή συνεπάγεται σε πρακτικό επίπεδο. Στη δική μου περίπτωση υπάρχει ένα κομβικό έλλειμμα απολογισμού κυρίως λόγω ανωτέρας βίας, αλλά αυτό φυσικά δεν θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο να κάνω τις δικές μου εκτιμήσεις και αποτιμήσεις. Από εκεί και πέρα, η επιθυμία μου να εξασφαλίσω μία θέση στη δημόσια σφαίρα για τις (δημοσιοποιήσιμες) προσωπικές μου σκέψεις, για την υπόθεση μου ως αιχμάλωτος του αναρχικού πολέμου, με οδήγησε να γράψω αυτά τα κείμενα όχι μόνο για λόγους ιστορικής καταγραφής, αλλά επίσης προκειμένου να αποτελέσουν μια μικρή συνεισφορά στην αναρχική δυναμική όπως αυτή εξελίσσεται

στον κοινωνικό χωροχρόνο της ελλαδικής επικράτειας σε καθεστώς κατακόρυφης ύφεσης της κοινωνικής σύγκρουσης αλλά και αποσάθρωσης και εκφυλισμού ενός ανησυχητικά μεγάλου κομματιού του α/α χώρου. **Η «κεφαλαιοποίηση» του κάθε αγώνα που δίνουμε, με την έννοια της επαναστατικής θεμελίωσης που στόχο έχει την ενάργεια και την ποιοτική αναβάθμιση, εκτός από χρέος μας, είναι και ένα ανοιχτό στοίχημα για όλους όσους αναγνωρίζουμε τη σημαντικότητά της στην περαιτέρω παραγωγή ανατρεπτικού έργου σε μια εποχή που κυριαρχεί ο μεταμοντερνισμός και η κοινωνική ενσωμάτωση, ενώ τα περιθώρια και οι επιλογές αντίστασης διαρκώς μειώνονται δραματικά, λόγω της επέλασης των κατοχικών δυνάμεων της υπερβατικής τεχνολογικής αποικιοκρατίας, και η αναρχική επαναστατική προοπτική γίνεται ολοένα και πιο απρόσιτη εξαιτίας, μεταξύ άλλων, και των ολέθριων επιπτώσεων της υπαρκτής κλιματικής αλλαγής.** Έτσι, σκοπός αυτών των κειμένων, μακριά από κάθε αριθμητική λογική προσθαφαίρεσης αξιών χρήσης, δεν είναι να καταλήξουν ξεχασμένα στα σκονισμένα ράφια των βιβλιοθηκών της ακαδημαϊκής θεωρητικολογίας, αλλά να γίνουν προσάναμμα στη φωτιά της ζώσας μνήμης των οδοφραγμάτων του σήμερα και πυροκροτητής στη βόμβα της δημιουργικής φαντασίας των πιο καταστροφικών σχεδίων του αύριο...

Η χρονική στιγμή δεν είναι τυχαία. Έχοντας κατασταλάξει σε ορισμένα ζητήματα και εφόσον εκδόθηκε το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών που με παραπέμπει σε δικαστήριο για την υπόθεση της αυτόφωρης σύλληψής μου, κρίνω σκόπιμο να διασαφηνίσω κάποια πράγματα προτού αρχίσει η όποια παραφιλολογία ενόψει της πρώτης δίκης στην οποία καλούμαι να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, στις

20/9/2019. Κλείνοντας τον πρόλογο, θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι δεν έχω ξεχάσει κανέναν. Όλοι θα πάρουν τις απαντήσεις που χρειάζονται στον κατάλληλο χρόνο. Όμως αυτή τη στιγμή είμαι υπόδικος με ένα πολύ βαρύ κατηγορητήριο, χωρισμένο σε δύο δικογραφίες, εκ των οποίων η μία (για τα «δέματα» και την «απόπειρα δολοφονίας») παραμένει ανοιχτή. Δεδομένου ότι αυτή είναι η πρώτη μου απόπειρα να βάλω τα πράγματα στην πραγματική τους βάση, ενδέχεται να παραμένουν αναπάντητα αρκετά ζητήματα, αλλά αυτό δεν σας περιορίζει καθόλου από το να συνεχίσετε την

«καλή δουλειά», χωρίς βιασύνη και απόγνωση, πάντα με προσοχή στο δρόμο και μάτια στην πλάτη! Όσον αφορά την υποστήριξη σε μένα ο καθένας μπορεί να διαλέξει τον τρόπο που τον εκφράζει περισσότερο, χωρίς χρονικούς ή τεχνικούς περιορισμούς, αρκεί να μην αντιβαίνει στις αναρχικές αξίες. Από τα κελιά της χώρας που «γέννησε» τη Δημοκρατία, σας χαιρετώ με το σεβασμό μου, ένα χαμόγελο και μια υπόσχεση. Δηλώνω ότι θα παραμείνω πιστός στα ιδανικά μου και στο κοινό απελευθερωτικό μας όραμα για όσο διαρκέσει αυτή η αιχμαλωσία... **Η σκέψη μου θα βρίσκεται πάντα σε αυτούς που πραγματώνουν την αναρχική συνενοχή στο αιώνιο παρόν της σύγκρουσης με την εξουσία.**

Πείσμα και αφοσίωση! Επίθεση πρώτα και πάντα!

“...Έχουμε υποφέρει πολύ κατά τη διάρκεια αυτού του μακρού Γολγοθά. Διαδηλώνουμε σήμερα, όπως διαδηλώσαμε και χτες. Διαδηλώνουμε πάντα για την ελευθερία μας.

Αν σταμάτησα την απεργία πείνας μου τις προάλλες, το έκανα επειδή δεν μου είχε μείνει κανένα ίχνος ζωής. Επειδή διαδήλωσα με την απεργία μου χτες, όπως διαδηλώνω και σήμερα για τη ζωή και όχι για το θάνατο.

Θυσιάστηκα γιατί ήθελα να επανέλθω για να αγκαλιάσω την αγαπημένη σου αδελφούλα Ines, τη μητέρα σου, εσένα και όλους τους αγαπημένους φίλους και συντρόφους στη ζωή και όχι στο θάνατο. Έτσι, γιε μου, σήμερα η ζωή αρχίζει να αναβιώνει αργά και ήρεμα, αλλά ακόμα χωρίς ορίζοντα και πάντα με τη θλίψη και τις εικόνες του θανάτου.

Λοιπόν, αγαπητό μου αγόρι, αφού η μητέρα σου μου είχε μιλήσει τόσο πολύ και σε είχα ονειρευτεί μέρα και νύχτα, πόσο ευχάριστο θα ήταν να σε δω τελικά. Να έχω μιλήσει μαζί σου όπως κάναμε τις ημέρες – εκείνες τις ημέρες. Πολλά σου είπα σε εκείνο το επισκεπτήριο και ήθελα να πω περισσότερα, αλλά είδα ότι θα παραμείνεις το ίδιο τρυφερό αγόρι, πιστό στη μητέρα σου που σε αγαπάει τόσο πολύ, και δεν ήθελα να πληγώσω τις ευαισθησίες σου άλλο, επειδή είμαι σίγουρος ότι θα συνεχίσεις να είσαι το ίδιο αγόρι και να θυμάσαι τι σου έχω πει. Το ήξερα και αυτά που θα σου πω εδώ θα αγγίξουν τις ευαισθησίες σου, αλλά μην κλάψεις Dante, γιατί πολλά δάκρυα χύθηκαν, όπως της μητέρας σου που ξοδεύτηκαν για επτά χρόνια τώρα χωρίς να κάνουν και κανένα καλό. Γι' αυτό, γιε μου, αντί να κλαις, να είσαι δυνατός για να μπορείς να παρηγορήσεις τη μητέρα σου και όταν θες να την αποσπάσεις από τον απογοητευτικό ψυχισμό, θα σου πω τι έκανα εγώ. Να την παίρνεις για μια μεγάλη βόλτα στην ήσυχη εξοχή, να μαζεύετε λουλούδια από δω και από κει, να ξεκουράζεστε κάτω από τη σκιά των δέντρων, ανάμεσα στην αρμονία του ζωηρού ρυακιού και την ευχάριστη γαλήνη της μητέρας φύσης, και είμαι σίγουρος ότι θα το απολαύσει πάρα πολύ, όπως σίγουρα θα το χαρείς κι εσύ. Αλλά να θυμάσαι, πάντοτε Dante, στο παιχνίδι της ευτυχίας, μην την κρατήσεις όλη μόνο για τον εαυτό σου, αλλά κάνε μόλις ένα βήμα πίσω, στο πλευρό σου, και βοήθα τους αδύναμους που φωνάζουν για βοήθεια, βοήθα τους διωκόμενους και τα θύματα, γιατί είναι οι καλύτεροι φίλοι σου· είναι οι σύντροφοι που παλεύουν και πέφτουν, όπως ο πατέρας σου και ο Bartolo αγωνίστηκαν και έπεσαν χτες για την κατάκτηση της χαράς και της ελευθερίας για όλους και τους φτωχούς εργάτες. Σε αυτόν τον αγώνα της ζωής θα βρεις περισσότερη αγάπη και θα αγαπηθείς.

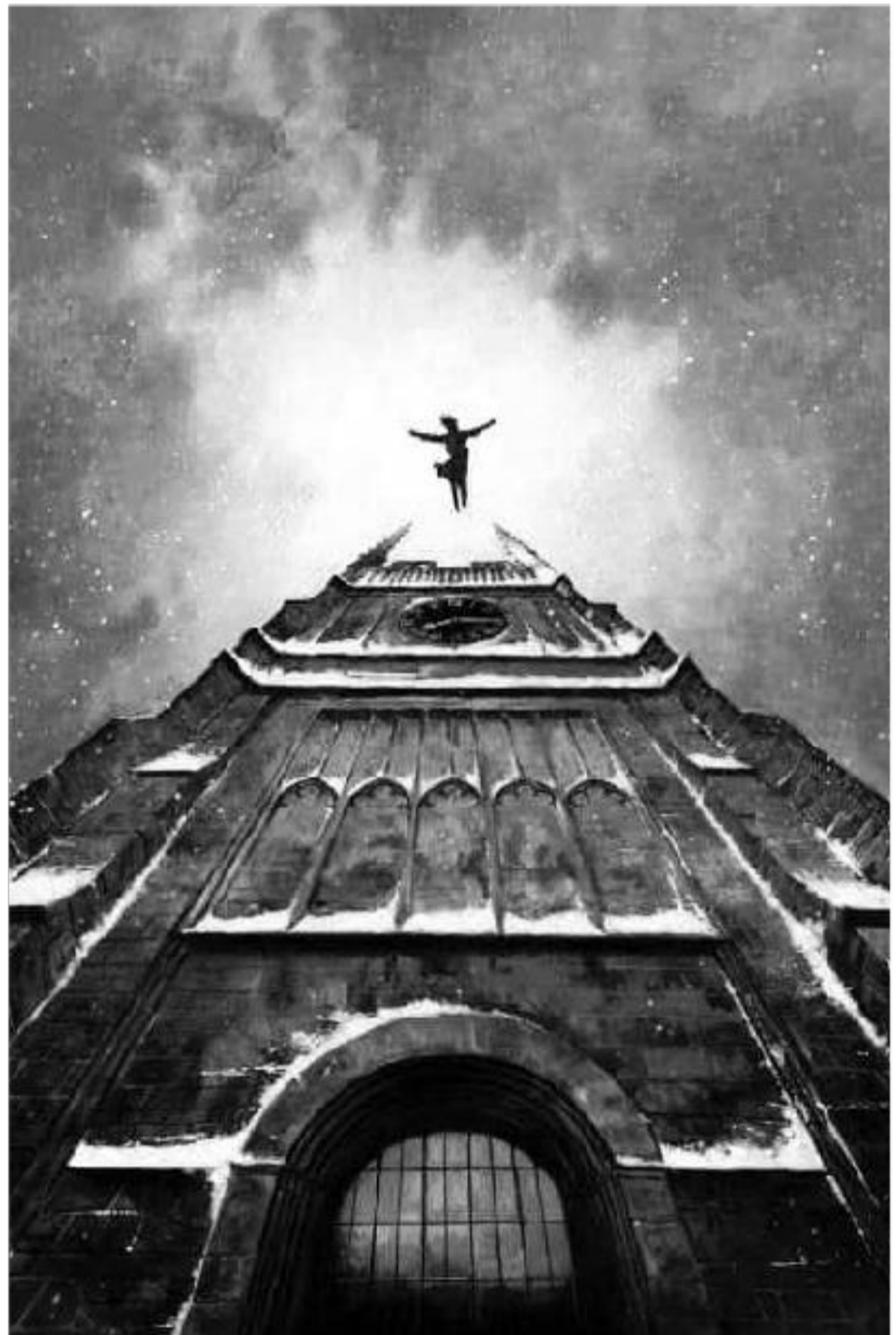
(...)

Ναι, μπορούν να σταυρώσουν τα σώματά μας σήμερα όπως κάνουν, αλλά δεν μπορούν να καταστρέψουν τις ιδέες μας που θα παραμείνουν για τη νεολαία του μέλλοντος που θα 'ρθει...”

Γράμμα του αναρχικού Nicola Sacco προς τον γιο του, λίγες ημέρες πριν τον εκτελέσουν στην ηλεκτρική καρέκλα στις ΗΠΑ, στις 23 Αυγούστου του 1927 (η υπογράμμιση δικιά μου).

ι. Το χρονικό της σύλληψης και της προφυλάκισης

Τους τελευταίους μήνες του 2015 ένας σύντροφος, του οποίου την κατάσταση προφανώς δεν αποκάλυψα και δεν θα αποκαλύψω ποτέ, ζήτησε τη βοήθειά μου προκειμένου να κρυφτεί από το Κράτος. **Χωρίς δεύτερη σκέψη προσφέρθηκα να τον βοηθήσω, νοικιάζοντας ένα σπίτι, ώστε να διατηρήσει την ελευθερία του και παράλληλα να καταφέρει να ανταπεξέλθει στην παρανομία στην οποία τον είχε εξωθήσει το Κράτος.** Έτσι νοίκιασα με πλαστή ταυτότητα το συγκεκριμένο διαμέρισμα, έξω από το οποίο με συνέλαβαν, επί της οδού Αλκαμένους 119 στη γει-

τονιά του Άγιου Παντελεήμονα, ώστε να λειτουργήσει σαν κρησφύγετο για έναν άνθρωπο «κυνηγημένο» από το Κράτος. Ο δικός μου «ρόλος» ήταν να διαχειρίζομαι τις οικονομικές συναλλαγές με τον ιδιοκτήτη, το διαχειριστή της πολυκατοικίας και τις ΔΕΚΟ που αφορούσαν στο εν λόγω σπίτι. Δεν διέμενα στο σπίτι, δεν ήξερα ποιος και αν μπαίνει ή βγαίνει από αυτό, ούτε τι κάνει εκεί μέσα αυτός για τον οποίο το νοίκιασα και δεν με ενδιέφερε να μάθω τι συμβαίνει στον προσωπικό χώρο ενός άλλου ανθρώπου. Τον Ιούνιο του 2017, μετά τη λήξη μιας ορισμένης παλαιότερης δικαστικής μου εκκρεμότητας, αποφάσισα ότι θέλω να κάνω ένα ταξίδι στο εξωτερικό και ως εκ τούτου δεν θα μπορούσα να συνεχίσω να έχω την παραπάνω δέσμευση. Έτσι δήλωσα την πρόθεσή μου να αποσύρω την διαθεσιμότητά μου και η απάντηση που πήρα ήταν ότι σε αυτή την

περίπτωση η εύρεση κάποιου αντικαταστάτη θα ήταν αναγκαία, όμως χρειαζόταν χρόνο και μάλλον θα έπρεπε να περιμένω κάποιους μήνες ακόμα, προκειμένου να μη δημιουργηθεί πρόβλημα. Γι' αυτό συμφώνησα, όπως θεώρησα σωστό, να εξακολουθήσω να διαχειρίζομαι το κρησφύγετο, προκειμένου να μη μείνει ξεκρέμαστος ένας διωκόμενος. Έτσι θα συνέχιζα να πληρώνω κανονικά τους λογαριασμούς για τους καλοκαιρινούς μήνες και για το φθινόπωρο του ίδιου έτους, παρότι δεν ήταν αυτή η βαθύτερη επιθυμία μου, γιατί είχα αντίληψη της υπάρχουσας αναγκαιότητας. Εντωμεταξύ, όμως, για προσωπικούς μου λόγους που προέκυψαν κατόπιν της παραπάνω συμφωνίας, έπρεπε να απεμπλακώ άμεσα από την όλη φάση της διαχείρισης αυτού του σπιτιού και όταν επιχειρήσα να το κάνω διαπίστωνα ότι εκεί μέσα υπήρχαν κάποια «αντικείμενα» εν αγνοία μου. Προφανώς η «εξαφάνισή» μου και η εγκατάλειψή τους, αφού δεν επρόκειτο για απλή οικοσκευή που το πιθανότερο είναι να μην κινούσε στον ιδιοκτήτη υποψίες ούτε καν για πλαστοπροσωπία, δεν ήταν μέσα στις διαθέσιμες επιλογές μου εφόσον ΕΓΩ ΕΙΧΑ ΝΟΙΚΙΑΣΕΙ το σπίτι και έπρεπε πάση θυσία να τα πάρω από εκεί προκειμένου να το ξενοικιάσω χωρίς επιπλοκές. Γι' αυτό αναζήτησα και βρήκα ένα ασφαλές μέρος ώστε να μπορέσουν να αποθηκευτούν και να τα πάρει σε μελλοντικό χρόνο ο άνθρωπος που τα είχε αποθηκεύσει προσωρινά στο σπίτι της Αλκαμένους. Την τελευταία βδομάδα του Σεπτέμβρη του 2017, έπειτα από κοινή απόφαση, ξεκίνησα να πάω να διευθετήσω τις αντίστοιχες οικονομικές υποχρεώσεις, να πάρω αυτά τα πράγματα και να τα μεταφέρω αλλού. Τότε αντιλήφθηκα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, είχα την αίσθηση ότι κάποιος με ακολουθούσε και έτσι αναγκάστηκα να αναβάλω αυτή τη μεταφορά για λίγες μέρες για ευνόητους λόγους. Για το ότι αυτός που με ακολουθούσε εκείνη την ημέρα ήταν μπάτσος σιγουρεύτηκα εκ των υστέρων, όταν είδα τον ίδιο κόπανο πίσω μου σε διαδοχικές ημέρες και σε άσχετες διαδρομές μέσα στην πόλη. Παρόλα αυτά, αν και δεν ήξερα για ποιο λόγο με έχει από πίσω, θεώρησα ότι πρέπει να επισπεύσω την απεμπλοκή μου από την ενοικίαση του κρησφύγετου ούτως ώστε να μην έχουμε πρόβλημα ούτε εγώ ούτε κάποιος άλλος σύντροφος. Αυτό επιχειρήσα να κάνω στις 7 Οκτωβρίου το πρωί, ημέρα Σάββατο, που ήταν η τελευταία φορά που πήγα στο σπίτι πριν από τη σύλληψή μου, όταν τα στελέχη μιας ομάδας της Αντιτρομοκρατικής (μεταγενέστερο συμπέρασμα) είχαν ακροβολιστεί στην λαϊκή αγορά της Αλκαμένους και στα γύρω οικοδομικά τετράγωνα

και με είχαν ζώσει από παντού με εμφανέστατες κινήσεις παρακολούθησης που κάθε άλλο παρά μυστική ήταν. Αυτό το γεγονός δεν είναι μυστικό και το γνωρίζουν τόσο οι ίδιοι όσο και ορισμένοι σύντροφοι. Προφανώς οι πιθανότητες δεν ήταν με το μέρος μου και ήταν σαφές πλέον ότι οι μπάτσοι έχουν στοχοποιήσει είτε εμένα είτε το κρησφύγετο είτε και τα δύο. **Η σπαζοκεφαλιά της υπόθεσης ήταν ότι δεν ήξερα αν και σε ποιο βαθμό γνώριζαν την ακριβή θέση και τη λειτουργία του συγκεκριμένου σπιτιού, όπως επίσης και το αν είχαν εντολές να με συλλάβουν (προφανώς δεν πήγαινε καν το μυαλό μου σε μια σύλληψη με τις κατηγορίες που βρίσκομαι σήμερα στη φυλακή).** Σε κάθε περίπτωση χρειαζόμουν χρόνο για να βάλω κάτω τις σκέψεις μου και τα διάφορα σενάρια ώστε να κάνω την ορθότερη επιλογή αφού απευκταία για μένα δεν ήταν μόνο η σύλληψη αλλά και η παρανομία. Ενώ λοιπόν βρισκόμουν σε κλειό παρακολούθησης, τόσο πεζής όσο και εποχούμενης, και δεχόμουν στενό μαρκάρισμα επί αρκετή ώρα και για μια αρκετά μεγάλη απόσταση (από την Αχαρνών και τουλάχιστον μέχρι τα Προπύλαια), κατάφερα να ξεφύγω και να απομακρυνθώ από τα γνωστά στέκια για κάποιες μέρες, ώστε να οργανώσω την, επιθυμητή για μένα από το καλοκαίρι, απεμπλοκή μου από τη φάση.

Το πώς ξέφυγα από την παρακολούθηση και το πώς κρύφτηκα για 20 μέρες είναι ζητήματα που δεν αφορούν κανέναν, δεν μπορούν και δεν χρειάζεται να εκτεθούν σε ένα δημόσιο κείμενο. Αυτό όμως που είναι άξιο αναφοράς, κατά την άποψή μου, όσο γραφικό ή αυτονόητο και αν φαίνεται, είναι μια στοιχειώδης περιγραφή της παρακολούθησης εκείνης της ημέρας αλλά και αυτής που προηγήθηκε και την οποία υποτίμησα αρκετά, ενώ τη συνειδητοποίησα κατόπιν της σύλληψής μου αναλογιζόμενος τις κινήσεις μου κατά το προηγούμενο διάστημα της πρώτης απόπειρας μεταφοράς των πραγμάτων, πριν από τη σύλληψη. Σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί κάποιο στάνταρ μοτίβο ή θέσφατο, παρά την προσωπική μου εμπειρία. Οι δυνατότητες παρακολούθησης (τόσο από άποψη ανθρώπινου δυναμικού όσο και από αυτή των τεχνικών μέσων) είναι σαφώς πολύ μεγαλύτερες από αυτές που εκτίθενται εδώ, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να μας καταβάλει ο φόβος και να οδηγούμαστε στην αδράνεια. Η «αντιτρομοκρατική» ομάδα, λοιπόν, που είχε αναλάβει το έργο της εποπτείας μου, ήταν σχεδόν πάντα άνω των 2 ατόμων και μικτή (3-4 άντρες

και 1-2 γυναίκες, με εναλλαγές πεζών, δίτροχων και τετράτροχων οχημάτων). Χρησιμοποιούσαν συνήθως έναν ή δύο πιο «τολμηρούς» που δεν δίσταζαν να εκτεθούν ή ενδεχομένως προκαλούσαν σκόπιμα για να τσεκάρουν τις αντιδράσεις μου. Όλες και όλοι όσοι αναγνώρισα είχαν λευκό δέρμα, αθλητική περιβολή (π.χ. northface μπουφάν, τζιν παντελόνι ή φόρμα, τσαντάκι μέσης ή τσάντα πλάτης κλπ.), κλασική εξωτερική εμφάνιση με ελάχιστες εξαιρέσεις (π.χ. άντρες με μούσια ή μακριά μαλλιά) και οι περισσότεροι χρησιμοποιούσαν κινητό τηλέφωνο ή ακουστικά hands-free (οι γυναίκες μάλιστα τα κάλυπταν με τα μαλλιά τους) εν κινήσει για να επικοινωνούν όταν δεν είχαν άμεση οπτική επαφή μεταξύ τους. Σε αρκετές περιπτώσεις πρόσεχαν να μην αποκαλυφθούν ή αν θεωρούσαν ότι το είχαν κάνει, αποσύρονταν όσο διακριτικά γινόταν ή «κρύβονταν» προσωρινά και επανέρχονταν αργότερα ή προσποιούνταν τους περαστικούς και άλλαζαν πόστο με κάποιον «καθαρό» αντικαταστάτη. Επιπλέον, οι χαραμοφάδες της Αντιτρομοκρατικής δεν δίσταζαν να αλωνίζουν στα Εξάρχεια και να παριστάνουν τους θαμώνες της περιοχής αράζοντας χαλαρά ανά παρεάκια ή σόλο στην πλατεία και σε πεζόδρομους πίνοντας μπύρες και τρώγοντας πίτσες. Αυτά δεν τα αναφέρω ως κάτι καινούργιο, αλλά προκειμένου να τονίσω τα δικά μου λάθη και να επιστήσω την προσοχή στους νεότερους συντρόφους που ενδεχομένως έχουν επηρεαστεί από τον κοινωνικά διαχυμένο μύθο γύρω από το λεγόμενο «άβατο των Εξαρχείων». Όσον αφορά αυτή την τελευταία εμπειρική διαπίστωση και κόντρα στους επαγγελματίες τσαρλατάνους της πολιτικής σπέκουλας και τους γκεμπελίσκους της δημοσιογραφίας και της αστυνομίας, προχωράω σε μια μάλλον αντιπροσωπευτική εκτίμηση ώστε να το θέσω ακόμα πιο ξεκάθαρα: **Η περιοχή των Εξαρχείων έχει πιθανώς τη μεγαλύτερη συγκέντρωση – είτε κρυφών είτε φανερών – αστυνομικών δυνάμεων από κάθε άλλη γειτονιά της Αθήνας. Οι προστάτες της Κυριαρχίας εναντίον του «πολίτη» και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι ξέρουν πολύ καλά τι συνεπάγεται ένας πόλεμος φθοράς με την υπεράσπιση της γειτονιάς και τη σθεναρή αντίσταση των αναρχικών και της ανυπό-**

τακτης νεολαίας στις συμμορίες των ένστολων φονιάδων και βασανιστών, όπως ξέρουν και τι θα σημάνει μια ευρεία διάχυση των ταραχών σε άλλες περιοχές πέρα από το χωροταξικά οριοθετημένο εξαρχειώτικο πλαίσιο. Η εκτόνωση και η αφομοίωση της οργής και της εξεγερτικής δραστηριότητας εντός της εστίας των Εξαρχείων, που επιχειρείται να μετατραπεί σταδιακά (ΚΑΙ μέσω της οργανωμένης υποβάθμισής τους) σε μια εναλλακτική πλην εξευγενισμένη ζώνη νυχτερινής διασκέδασης, μια χαρά βολεύει το Κράτος και τους (αριστερούς και δεξιούς) λακέδες του όσο και αν δεν το παραδέχονται ευθέως. Για να τελειώνει το παραμύθι...

Για να επανέλθω στο θέμα της σύλληψής μου, αφού κατάφερα να ξεφύγω από την παρακολούθηση, έπρεπε να διαλέξω τον κατάλληλο τρόπο και την κατάλληλη χρονική στιγμή, ώστε να επιχειρήσω το «άδειασμα» του σπιτιού, ζυγίζοντας την πιθανότητα ότι μια μακρά «εξαφάνισή» μου ίσως να δημιουργούσε υποψίες που μπορεί να είχαν επιπτώσεις τόσο σε μένα όσο και σε άλλους ανθρώπους. **Οι πιθανές συνέπειες μιας μεγάλης σε διάρκεια δικής μου «εξαφάνισης», που συνυπολογίστηκαν, κυμαίνονταν από τη μυστική διάρρηξη και εισβολή της Αστυνομίας στο σπίτι (σε περίπτωση που το είχαν ήδη ανακαλύψει), την παρενόχληση κοντινών μου προσώπων αλλά και την έκδοση εντάλματος σύλληψης σε βάρος μου, όπως και έγινε στην τελική.** Έτσι αποφάσισα να κινηθώ σχετικά γρήγορα και επέστρεψα στον «τόπο του εγκλήματος» τη νύχτα της 27^{ης} προς το ξημέρωμα της 28^{ης} Οκτώβρη, συγκέντρωσα τις τσάντες με τα πράγματα που έπρεπε να μεταφερθούν και κάλεσα ραδιοταξί. Αφού βγήκα από το σπίτι και φόρτωσα το ταξί με ένα μεγάλο βαρύ σακβουαγιάζ και ένα laptop, είπα στον οδηγό να περιμένει να πετάξω κάποια σκουπίδια και κινήθηκα προς τη γωνία του δρόμου όπου ήταν ο κάδος απορριμμά-

των. Εκείνη τη στιγμή άνοιξαν οι πόρτες ενός συμβατικού αυτοκινήτου μικρού κυβισμού, που ήταν παρκαρισμένο ακριβώς στη γωνία (ώστε να έχει οπτική επαφή με την είσοδο της πολυκατοικίας), και πετάχτηκαν έξω τέσσερις «φουσκωτοί» που κινήθηκαν προς το μέρος μου και άρχισαν να φωνάζουν “Ακίνητος! Ακίνητος!”. Χωρίς να το σκεφτώ ούτε στιγμή πέταξα τη σακούλα σκουπιδιών στο δρόμο και κινήθηκα γρήγορα προς την αντίθετη κατεύθυνση προκειμένου να διαφύγω. Γυρνώντας από την άλλη όμως, βλέπω δύο άτομα σε απόσταση περίπου 15-20 μέτρων, έναν σε κάθε πεζοδρόμιο, να πλησιάζουν τρέχοντας με πιστόλια στα χέρια. Εκεί πάγωσα, κοντοστάθηκα και, μη θέλοντας να πιστέψω ότι ήμουν περικυκλωμένος, σε κλάσματα δευτερολέπτου, ασυναίσθητα, γύρισα το κεφάλι μου πάλι πίσω για να δω πού βρίσκονται οι άλλοι τέσσερις και σε τι φάση βρίσκομαι. Εκείνη τη στιγμή ο ένας εξ αυτών που είχε φτάσει ήδη πίσω μου με πετάει στην ασφάλτο και πέφτει από πάνω μου, ενώ ακολουθούν οι υπόλοιποι με βρισιές και κλωτσιές. *(Εγώ προφανώς είχα αιφνιδιαστεί και ούτε καν πρόλαβα να αντισταθώ. Βέβαια οι ισχυρισμοί των μπάτσων δεν με εξέπληξαν, καθώς είναι η δεύτερη φορά που η Αστυνομία επικαλέστηκε την «αντίσταση» μετά από τραυματισμό μου κατά τη σύλληψη, αφού το ίδιο επιχείρημα ότι “σκόνταψε, έπεσε και χτύπησε” είχαν χρησιμοποιήσει και όταν τα ΜΑΤ μού άνοιξαν πισώπλατα το κεφάλι, μεταξύ πολλών άλλων, σε διαδήλωση το 2011.)* Ενστικτωδώς άρχισα να φωνάζω “Βοήθεια”, δεδομένου ότι ο δρόμος ήταν έρημος και σκοτεινός και δεν είχα ιδέα περί τίνος πρόκειται και μέχρι πού μπορούσε να φτάσει το μένος τους, ώστε αν μου συμβεί το οτιδήποτε τουλάχιστον να υπάρχουν αυτόπτες μάρτυρες, όπως και υπάρχουν. Ένας καριόλης μου είπε “Μαλάκα Ντίνο χρόνια πολλά” μάλλον γιατί εκείνος γιόρταζε την επέτειο της έναρξης της φασιστικής επίθεσης στην Ελλάδα και της Κατοχής του '40 από τις δυνάμεις του Άξονα και τους ταγματασφαλίτες προγόνους του, ενώ ένας άλλος φώναζε “Να μη φύγει το ταξί” και οι υπόλοιποι φώναζαν “Κάτω το κεφάλι” ώστε να μην τους κοιτάω. Αφού μου έβαλαν χειροπέδες πισθάγκωνα και μια μαύρη κουκούλα σαν μεγάλη κάλτσα στο κεφάλι για να μην τους βλέπω, έκοψαν με μαχαίρι τα λουριά της βαριάς τσάντας που είχα στην πλάτη μου και αυτής που είχα στη μέση μου. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα τι θα επακολουθούσε και ότι τη μυρωδιά της βρώμας του μητροπολιτικού οδοστρώματος θα αντικαθιστούσε αυτή κάποιου αιματοβαμμένου κελιού της ΓΑΔΑ. Με οδήγησαν σε κάποιο αυτοκίνητο και με έβαλαν να

κάτω ανάμεσά σε δύο άτομα που μου κρατούσαν συνεχώς το κεφάλι κάτω και το πίεζαν όλο και πιο κάτω, παρόλο που δεν αντιστεκόμουν, για να παραμένω σκυμμένος κάθε φορά που προσπαθούσα να δω, θολά μέσα από την κουκούλα, πού με πηγαίνουν. Μου είχαν σφηνώσει το κεφάλι ανάμεσα στο πόδι μου και το πόδι ενός ασφαλίτη ο οποίος με βάραγε με γονατιές στον κρόταφο. Εντάξει, περιττό να αναφέρω τις απειλές και τους απρόκλητους τραμπουκισμούς μέσα στο αμάξι κατά τη μεταφορά μου στα κεντρικά της Αλεξάνδρας. Και για να είμαι ειλικρινής δεν περίμενα κάτι καλύτερο, γιατί μόνο αφελής θα ήταν όποιος αναρχικός πίστευε σε μια βελούδινη μεταχείριση από τους εντεταλμένους μισθοφόρους του Κράτους. Τις επόμενες ημέρες έμαθα από τα έγγραφα της δικογραφίας ότι λίγες ώρες μετά τη σύλληψή μου ακολούθησαν έφοδοι και έρευνες της Αντιτρομοκρατικής στο σπίτι ενός φίλου μου (που συνελήφθη) και στο δικό μου, όπου οι μπάτσοι ζήτησαν και έλαβαν προανακριτικές καταθέσεις από όλα τα μέλη της οικογένειάς μου τα οποία *αφελώς* απάντησαν στις ερωτήσεις τους, ενώ συγγενικά μου πρόσωπα στην Αθήνα και στην επαρχία δέχονταν τηλεφωνήματα από λαίμαργα όρνια της δημοσιογραφίας...

Μόλις φτάσαμε στην κεντρική γιάφκα της τρομοκρατικής-εγκληματικής οργάνωσης ΕΛ.ΑΣ., οδηγήθηκα απευθείας από το υπόγειο γκαράζ στον 13^ο όροφο, με την κουκούλα στο κεφάλι, τις χειροπέδες πίσω και τρέχοντας από τις σκάλες γιατί δεν λειτουργούσε το ασανσέρ τους. Έμεινα δεμένος με χειροπέδες πίσω απ' την πλάτη όλη την ημέρα στο «γνωστό» ανακριτικό γραφείο με το τζάμι-καθρέφτη στον τοίχο, άλλοτε καθισμένος στη βιδωμένη-στο-πάτωμα καρέκλα και άλλοτε πάνω στο ίδιο το γραφείο ώστε να τεντώνω το αριστερό μου πόδι που είχε πλέον «κρυώσει» και με πονούσε πολύ όποτε προσπαθούσα να λυγίσω το τραυματισμένο μου γόνατο (ανοιγμένο από την πτώση στο δρόμο κατά τη σύλληψη). Στην αρχή ήρθε ένας και με ρώτησε *“πού κρυβόσουν δυο βδομάδες που σε ψάχναμε;”* και πήρε την απάντηση ότι αυτό είναι δική τους δουλειά να το βρουν χωρίς να πει κάτι, γεγονός που αποδεικνύει ότι είχαν χάσει τα ίχνη μου μέχρι την ημέρα της σύλληψής μου... Κατά τ' άλλα, όση ώρα καθόμουν εκεί, η αδρεναλίνη είχε χτυπήσει κόκκινο και είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου, ενώ προσπαθούσα μέσω της ακοής να αντιληφθώ τι συμβαίνει και τι θα επακολουθήσει αφού μπαινόβγαιναν διάφοροι για να θαυμάσουν το νέο τους τρόπαιο. Δεν μπορούσα να γνωρίζω τι ώρα ήταν ή αν είχε ξημερώσει γιατί δεν υπάρχει φυσικό φως και για αρκετές ώρες δεν μου μιλούσε κανείς. Εξαίρεση σε όλη αυτή τη ρουτίνα δύο φάσεις που άναψαν τα αίματα. Μία όταν ήρθε ο ασφαλίτης «μου» (αναγνώρισα το σουλούπι του), που έκανε χειρονομίες χαμηλά ώστε να είναι ορατές σε μένα κάτω από την κουκούλα, και τον έβρισα και τον προκάλεσα λέγοντάς του ότι είναι αποτυχημένος και να πάει καλύτερα να δουλέψει σε καμιά πιτσαρία (αναφερόμενος σε παρακολουθήσεις στα Εξάρχεια που τον είχα κάνει να κρύβεται και να κοιτάει πίσω του), με αποτέλεσμα να με πετάξει πάνω από το γραφείο όπου καθόμουν κάτω στο πάτωμα, να μου βιβάει πατητές στα πλευρά και να φωνάζει ότι με «γάμπησε» πολλές φορές, αφού είχε πληγωθεί ο «εγωισμός» του ενώπιον των συναδέλφων του, που είχαν στήσει πηγαδάκι έξω στο διάδρομο και έκαναν, φωναχτά, ειρωνικά σχόλια για την τοπική ομάδα ποδοσφαίρου της γειτονιάς μου σε μια προσπάθεια να με πικάρουν και να με προκαλέσουν με άγνωστες προθέσεις. Και άλλη μία αργότερα για τη λήψη αποτυπωμάτων. Σε αυτή τη φάση μου έβγαλαν την κουκούλα και μου ανακοίνωσαν ότι θα μου πάρουν δακτυλικά αποτυπώματα *“είτε με τον εύκολο είτε με το δύσκολο τρόπο”*. Δεν θυμάμαι αν απάντησα κάτι, αλλά, μόλις μου έβγαλαν τις χει-

ροπέδες, σταύρωσα τα χέρια μου γύρω από την κοιλιά μου σφίγγοντας τις γροθιές μου και τύλιξα τα πόδια μου γύρω από τα πόδια της καρέκλας που καθόμουν για να κοντάρω την προσπάθειά τους να με σηκώσουν. Τότε αντιστάθηκα όσο μπορούσα σε 2-3 κουκουλοφόρους που ανέλαβαν τη δουλειά, έχοντας κουλουριαστεί πάνω στην καρέκλα με αποτέλεσμα να δεχτώ χτυπήματα, να με βγάλουν σηκωτό από το γραφείο και να βρίσκομαι ξαπλωμένος μπρούμυτα στο διάδρομο με κάμποσους να με πατάνε στην πλάτη, στα χέρια (που παρέμεναν ακόμη σφιχτά κλεισμένα) και στην κλείδωση πίσω από το χτυπημένο μου γόνατο (όπου εντωμεταξύ είχε σταματήσει η αιμορραγία και είχε αρχίσει το πρήξιμο) και άλλους να με κλωτσάνε σε όλο το σώμα και στο κεφάλι, βάσει εντολής, εκτός από το πρόσωπο για να μη βγω χτυπημένος στις κάμερες των δημοσιογράφων... Άλλωστε όπως λένε και οι ίδιοι *“αυτή είναι η πρακτική και σε όποιον αρέσει”* ...έτσι δεν είναι; Οπότε μου πήρανε τα αποτυπώματα και μου ξαναφόρεσαν τις χειροπέδες και την κουκούλα. Από εκεί και μετά, καθ’ όλη τη διάρκεια της ημέρας, όποτε άκουγα φωνή ή βήματα στο διάδρομο, επέμενα να φωνάξουν τον επικεφαλής για να ζητήσω τα γυαλιά μυωπίας που είχαν κατασχέσει ανάμεσα σε όλα τα υπόλοιπα. Σε κάποια φάση μου ξανάβγαλαν την κουκούλα και ήρθε ένας γκριζομάλλης μεσήλικας άγνωστος σε μένα, έκατσε απέναντί μου και με ρώτησε τι ήθελα, τον ρώτησα ποιος είναι αυτός, δήλωσε ότι είναι ο επικεφαλής, του είπα ότι θέλω τα γυαλιά μου και πού να τα βρουν, μου είπε *“πού τα πήγαινες όλα αυτά μη σου τα βάλω στον κώλο και τα ανάψω;”*, δεν απάντησα, έφυγε και μου ξαναβάλανε την κουκούλα.

Αργά το βράδυ μου βγάλανε την κουκούλα και με πήγανε στα κελιά 1×3 του 12^{ου} οπότε συνειδητοποίησα ότι είχαν συλλάβει και ένα φίλο μου, ο οποίος αφέθηκε την επόμενη ημέρα με πλημμεληματικές κατηγορίες άσχετες με

την υπόθεση. Όμως εγώ, μη γνωρίζοντας τι επρόκειτο να του συμβεί, πανικοβλήθηκα και εξέφρασα ρητά και κατηγορηματικά μπροστά στους μπάτσους την πρόθεσή μου να προβώ άμεσα σε απεργία πείνας με σκοπό να τον αφήσουν σε περίπτωση που τον κρατούσαν και αυτόν. Σχεδόν όλη τη νύχτα έμεινα ξύπνιος από την αγωνία και την υπερένταση της ημέρας που πέρασε έχοντας συμπληρώσει πάνω από 40 ώρες αϋπνίας. Το πρωί με οδήγησαν σε κάποιο γραφείο για να μου απαγγείλουν το κατηγορητήριο, με έβαλαν να κάτσω σε μια καρέκλα, τους είπα ότι δεν πρόκειται να υπογράψω τίποτα και ο αστυνόμος που καθόταν απέναντί μου άρχισε την απαγγελία διαβάζοντας τα χαρτιά που είχε μπροστά του. Ανάμεσα σε όλες τις κατηγορίες μόνο μία, αυτή της κλοπής, μου τράβηξε την προσοχή. Τελείως αυθόρμητα, παρακινήμενος από περιέργεια, τον ρώτησα γιατί κατηγορούμαι για κλοπή και τότε μου απάντησε για το ένα από τα δύο πιστόλια που είχα πάνω μου ότι *“το BERETTA είναι κλεμμένο”*. Κούνησα συγκαταβατικά το κεφάλι επειδή μου απάντησε και τότε ένας άλλος που στεκόταν δίπλα μου μού είπε κυριολεκτώντας και όχι ειρωνικά *“έτσι όπως σε βλέπω δεν έχεις ιδέα (για τι κατηγορείσαι) και τσάμπα θα πας φυλακή”*, ενώ ο πρώτος συμπλήρωσε *“Όλοι (οι αναρχικοί) βγαίνουνε... Μόνος σου θα μείνεις Κωνσταντίνε”*. Εγώ σε όλη αυτή τη στιχομουθία παρέμεινα σιωπηλός, μέχρι τη στιγμή που ο «καουμπόης» με τις δερμάτινες μπότες, που στεκόταν δίπλα μου και προηγουμένως είχε διαπιστώσει ότι «δεν ξέρω τι μου γίνεται», άρχισε τις νουθεσίες και τους είπα να αφήσουν το κήρυγμα και να συντομεύουν με τη διαδικασία. Τότε ο επιφορτισμένος με τη σύνταξη της έκθεσης σύλληψης που ήταν απέναντί μου με κοίταξε στα μάτια και μου είπε με δήθεν συμπονετικό ύφος *“Ο (όνομα κρατουμένου) βγαίνει σε λίγο καιρό και θα μείνεις μόνος σου”* και συνέχισε με νόημα *“αλλά δεν πειράζει, θα έχεις πολύ χρόνο να τα σκεφτείς”*. Εκεί έληξε η κουβέντα και οδηγήθηκα πάλι στα κρατητήρια προκειμένου να με στολίσουν με τα «βραχιόλια» και το άσπρο αλεξίσφαιρο γιλέκο για να γράφω καλά στις κάμερες... Μετά τη διαδικασία του αυτοφώρου που ακολούθησε η μεταγωγή, η δική μου και του φίλου μου, στην Ευελπίδων, σε όλη τη διάρκεια της οποίας κούτσαινα, οδηγήθηκα στο ΚΑΤ για να υποβληθώ σε εξετάσεις για το γόνατό μου. Επιστρέφοντας στο μέγαρο της Αλεξάνδρας οδηγήθηκα και πάλι στον 13^ο όπου ήρθε μία δήθεν γιατρός της αστυνομίας με χειρουργική μάσκα στο πρόσωπο και γάντια στα χέρια για να μου καθαρίσει και καλά το τραύμα και να μου αλλάξει γάζα, αφαιρώντας αυτή που είχε βάλει

ο γιατρός πριν λίγη ώρα στο νοσοκομείο και καβατζώνωντάς την μάλλον για μελλοντική χρήση σε... κάποιο εργαστήριο της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών. Μετά ακολούθησε η φωτογράφιση του «μοντέλου διαφήμισης» της Αντιτρομοκρατικής. Γενικά η συμπεριφορά των μπάτσων στη ΓΑΔΑ ήταν από τυπική έως «φιλική» με δόλιες ερωτήσεις και προκλητικά σχόλια για

το αντάρτικο πόλης και τους πολιτικούς κρατούμενους ώστε να μπω στον πειρασμό να ανοίξω συζήτηση για να εκμαιεύσουν πληροφορίες. Παρόλα αυτά, το γεγονός ότι δεν έπεσε ξύλο και δεν έκαναν ιδιαίτερες προσπάθειες να μου πάρουν κουβέντες

σε προανακριτικό επίπεδο θεωρώ ότι, πέρα από απόρροια της δικής μου στάσης, είναι και μια κατάκτηση της παρακαταθήκης των συντρόφων που έχουν περάσει πριν από μένα από αυτό το μπουρδέλο και έχουν καταστήσει σαφές με τη στάση τους ότι οι αναρχικοί δεν κελαηδάνε. Τα υπόλοιπα για την εβδομάδα που ακολούθησε και τα πήγαινε-έλα Αλεξάνδρας-Λουκάρεως-Ευελπίδων θεωρώ ότι είναι γνωστά και δεν χρειάζεται να επεκταθώ για τις τυπικές και δικονομικές διαδικασίες. Η χειρότερη εμπειρία μου μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση, έχοντας πλέον συνειδητοποιήσει για τα καλά ότι είχε ανοίξει ο μακρύς δρόμος της προφυλάκισης, ήταν η υποβάθμιση της αξιοπρέπειάς μου γιατί χρειαζόταν να ζητάω από τους εχθρούς μου «πράγματα» για να ικανοποιήσω τις βασικές μου ανάγκες... **Η μόνη παρηγοριά μου μέσα στο κρύο κελί, με το βρώμικο στρώμα στο πάτωμα και τη μονίμως αναμμένη λάμπα στο ταβάνι, ήταν τα γράμματα που ήταν χαραγμένα στον τοίχο από άλλους συντρόφους που είχαν περάσει από εκεί. Έτσι, κάθε φορά πριν κλείσω τα μάτια μου το βράδυ και όταν τα άνοιγα το πρωί, ακολουθώντας την ανοδική πορεία των χαραγμένων βελών στον τοίχο διάβαζα το “ΨΗΛΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ” και έπαιρνα δύναμη.** Το Σάββατο 4/11 το πρωί οργανώθηκε η ειδική μεταγωγή μου και μετά από μια σύντομη στάση στο Μεταγωγών στην Πέτρου Ράλλη πέρασα για πρώτη φορά στη ζωή μου το κατώφλι της φυλακής...

Όπως είναι γνωστό χρεώθηκα με δύο ξεχωριστές προφυλακίσεις, μία για κάθε υποδικία, οι οποίες δεν συντρέχουν, αλλά εκτίονται διαδοχικά. Αυτή τη στιγμή έχω «βγάλει» το 18μηνο που επιβλήθηκε πρώτο και αφορά σε μια ανοιχτή δικογραφία για τις επιθετικές ενέργειες που μου καταλογίζονται και κατά τη λήξη του ξεκίνησε το δεύτερο για τη δικογραφία (της αυτόφωρης σύλληψης και του τραπεζικού λογαριασμού που εμφανίστηκε στη συνέχεια) που έχει κλείσει και για την οποία δεν έχει ξεκινήσει ακόμα το δικαστήριο. Χρονικά δηλαδή προηγήθηκε η προφυλάκιση ενός δικαστηρίου που έπεται, ενώ η προφυλάκιση της υποδικίας που θα εκδικαστεί πρώτη άρχισε λίγο πριν ξεκινήσει η εκδίκαση της. Από την πρώτη εβδομάδα μου στη φυλακή, ο δικηγόρος μου κατέθεσε προσφυγή κατά της δεύτερης προφυλάκισης με το σκεπτικό ότι είναι καταχρηστική κλπ. δικονομικά επιχειρήματα. Όπως ήταν αναμενόμενο απορρίφθηκε με βούλευμα, με το σκεπτικό της απόρριψης να λέει ότι αποτελούν πράξεις ξεχωριστών εγκληματικών σχεδίων και ότι ο ανακριτής ορθώς **διχοτόμησε την υπόθεση** διότι η πλήρης διαλεύκανση του ενός εκ των δύο απαιτεί χρόνο λόγω των αιτημάτων δικαστικής συνδρομής που έχουν κατατεθεί προς τα κράτη της Γερμανίας και της Γαλλίας για τις πράξεις που έχουν τελεστεί στην αλλοδαπή (παγιδευμένοι φάκελοι σε Σόιμπλε και ΔΝΤ αντίστοιχα). Αυτά τα αναφέρω απλά ως επεξήγηση της φάσης σε δικαστικό επίπεδο και για να γίνουν αντιληπτές σε ένα βαθμό οι διωκτικές μηχανορραφίες. Ενδεικτικό είναι ακόμα το γεγονός της «μυστικής» αποστολής κλιμακίου Γάλλων ανακριτών και εισαγγελέων στις 18/6/2018 (περί τα 8 άτομα, σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Καθημερινή* – ενδεχομένως και στελεχών της γαλλικής Αντιτρομοκρατικής συμπεριλαμβανομένων) στην Αθήνα για τετ-α-τετ συνδιάσκεψη με τους Έλληνες ομολόγους τους, όπως και αυτό της μεταξύ τους υπηρεσιακής αλληλογραφίας (βλ. π.χ. συνημμένο έγγραφο στο τέλος), με δυνητικό όπλο την «*Ευρωπαϊκή Εντολή Έρευνας*». Ίδωμεν...

Μετά τη σύλληψή μου και την περαίωση της κύριας ανάκρισης, η πρώην επικεφαλής της Εισαγγελίας Διαφθοράς – που συνιστά μία υπόθεση από μόνη της, καθώς εμπλέκεται στη σκιάδη διαχείριση αρκετών πολύκροτων υποθέσεων διασπάθισης «δημόσιου» χρήματος – και εποπτεύουσα της ανάκρισης, εισαγγελέας Ελένη Ράικου, μού ανακοίνωσε μια προειλημμένη απόφαση εξοστρακισμού μακριά από τον τόπο κατοικίας μου,

μακριά από το οικογενειακό και φιλικό μου περιβάλλον και μακριά από την έδρα διεξαγωγής των επερχόμενων δικών με αποκλειστικό σε εκείνη τη φάση (και βασικό πλέον) κατηγορούμενο εμένα. Διατάζοντας την «εξορία» μου στη Λάρισα με την αδιαλλαξία που χαρακτηρίζει τις άνωθεν πολιτικές αποφάσεις, η εν λόγω κυρία με έφερε προ τετελεσμένου γεγονότος, μην αφήνοντας ουσιαστικά κανένα περιθώριο «διαπραγμάτευσης» για τον τόπο της επικείμενης προφυλάκισής μου. Έχοντας λοιπόν δύο ανοιχτές δικογραφίες στο όνομά μου, που βρίσκονταν ακόμα στο στάδιο της ανάκρισης, η «εξορία» μου στη Λάρισα σήμαινε την αποστέρηση της δυνατότητάς μου να προετοιμαστώ, τουλάχιστον σε δικονομικό επίπεδο, για τις επερχόμενες δικαστικές «μάχες». Τόσο η γνώση του περιεχομένου των δικογραφιών (χιλιάδες σελίδες σε ψηφιακή μορφή, φωτογραφίες, βίντεο κλπ. ψηφιακά αρχεία), όσο και το ενδεχόμενο κλήσης από τον ανακριτή για συμπληρωματική «απολογία», προϋπέθεταν την άμεση (και αποκλειστική) μεταγωγή μου στις φυλακές Κορυδαλλού. Από τη μία για να έχω πρόσβαση σε Η/Υ, η οποία γενικά δεν προβλέπεται από το σωφρονιστικό κώδικα και θέλει ειδική άδεια (εκτός αν αφορά εκπαιδευτική διαδικασία), και από την άλλη για να έχω συχνή επαφή με τους δικηγόρους που χειρίζονται την υπόθεσή μου. Από εκεί και πέρα, το ηθικό φορτίο για την ταλαιπωρία της οικογένειάς μου, που αναγκαζόταν να ταξιδεύει στη Λάρισα για να με βλέπει, ήταν εξίσου βαρύ με αυτό της «πολιτικής» μου υπεράσπισης, η οργάνωση της οποίας δυσχεραινόταν με αυτή την «εξορία» σε πολύ μεγάλο βαθμό. **Η εχθρική μου θέση απέναντι στην Εξουσία και οι επαναστατικές μου επιλογές, τις οποίες θέλει να τιμωρήσει το Κράτος, δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση άλλοθι για την τιμωρία και την οικονομική εξόντωση των οικείων μου, οι οποίοι δεν έχουν κανένα ρόλο στην εξεγερτική μου διαδρομή. Επομένως η ευθύνη της περιφρούρησης αυτής της απλής αρχής, με ηθικές και υλικές βάσεις, ήταν αποκλειστικά δική μου. Παράλληλα, σε πολιτικό επίπεδο η προφυλάκισή μου στη Λάρισα είχε μια διφυή στόχευση. Στόχευε αφενός στον αποκλεισμό μου από τους συντρόφους στον αγώνα δημιουργώντας μια τάφρο «πολιτικής» απομόνωσης γύρω μου και αφετέρου στην αποστολή ενός μηνύματος εκφοβισμού σε όσους θα επιχειρούσαν να προσεγγίσουν είτε εμένα προσωπικά, είτε τις επιλογές μου. Όσον αφορά την ενστάλαξη του φόβου, δεν είναι διόλου αμελητέο το γεγονός ότι με την προφυλάκισή**

μου στη Λάρισα, η οποία – επαναλαμβάνω – ήταν μία πολιτική απόφαση, το αστυνομικό-δικαστικό λόμπι που χειρίζεται αυτές τις υποθέσεις προσπάθησε τεχνηέντως να εκμαιεύσει τις επαφές μου με συντρόφους εκτός των τειχών. Μια άτυπη μεθόδευση των διωκτικών αρχών με ιδιαίτερη σημασία από τεχνικής άποψης, αφού μια αυθαίρετη ερμηνεία του λόγου από τους μπάτσους σε μια επιπόλαιη συζήτηση στο τηλέφωνο θα μπορούσε να αποβεί μοιραία τόσο για μένα (με τη χρησιμοποίηση τηλεφωνικών υποκλοπών ως τεκμήρια ενοχής), όσο και για την ελευθερία άλλων συντρόφων.

Φυσικά δεν μου πέρασε στιγμή απ' το μυαλό να «βουλευτώ» στις φυλακές της Λάρισας και να κάτσω φρόνιμα μέχρι το δικαστήριο και αυτό γιατί το μόνο «φρόνημα» που διαθέτω είναι το αναρχικό. Το γεγονός ότι αιχμαλωτίστηκα και αποκόπηκα βίαια από τους συντρόφους μου δεν σημαίνει ότι ξέχασα από πού προέρχομαι. Η ήττα που δεχτήκαμε με τη σύλληψή μου είναι μεν μία δυσάρεστη πραγματικότητα, η οποία εν πολλοίς οφείλεται σε δικές μου αστοχίες, αλλά αυτή δεν με ακυρώνει ως αυτόνομη αναρχική οντότητα και αγωνιστή, ούτε με καθιστά ηττημένο συνολικά. Γιατί από τη δική μου οπτική μια σύλληψη είναι και μια συλλογική ήττα, αλλά η λύσσα και η συνείδηση είναι τόσο προσωποποιημένες όσο και ένα ένταλμα. Όπως δέχομαι τις συνέπειες των επιλογών μου, με την ίδια σταθερότητα απορρίπτω και αντικρούω κάθε άποψη που παρουσιάζει το αίτημα μεταγωγής στον Κορυδαλλό ως αγκύλωση ή εμμονή, είτε προέρχεται από «συντρόφους» είτε από τους δημοσιογράφους και τους μπάτσους της Αντιτρομοκρατικής. **Αγκύλωση θα ήταν να δεχτώ στωικά το άτυπο καθεστώς «εξορίας» με τη λογική ότι τώρα βρίσκομαι στα χέρια του Κράτους και άρα κανένας αγώνας και καμία απαίτηση δεν έχει νόημα μέχρι το δικαστήριο.** Μετά από πολλή σκέψη και υπομονή τεσσάρων μηνών, αποφάσισα να χρησιμοποιήσω το έσχατο μέσο αγώνα που έχει ένας κρατούμενος για ένα προσωπικό μου αίτημα, για τη «χαλάρωση» των συνθηκών εγκλεισμού αλλά και με στρατηγική σημασία για την υπόθεσή μου. Στο πρόσφατο παρελθόν, ανάλογα αιτήματα είχαν θέσει και άλλοι αιχμάλωτοι σύντροφοι που έκαναν απεργίες πείνας για να τα κερδίσουν... Κοντολογίς, η «αδιαφορία» της Εξουσίας και η τελική απόρριψη της εκπεφρασμένης – με θεσμικό τρόπο (αίτηση) – επιθυμίας μου να μεταχθώ στις φυλακές

Κορυδαλλού, επιβεβαίωσε όλα τα παραπάνω και ανέδειξε την ορθότητα της επιλογής μου να διεξάγω απεργία πείνας για να πετύχω το στόχο μου. Έναν προσωπικό στόχο, η επίτευξη του οποίου, ανεξάρτητα από το βαθμό κατανόησής του από κομμάτια ή/και το σύνολο του «χώρου», συνιστούσε για μένα μία άμεση αναγκαιότητα, που κατά την κρίση μου δεν άφηνε περιθώρια συνδιαμόρφωσης σε συλλογικό επίπεδο ούτε για τα χρονικά και τα αιτηματικά πλαίσια ούτε για τα μέσα αγώνα, χωρίς αυτό βέβαια να σημαίνει ότι οι σύντροφοι εκτός των τειχών δεν μπορούσαν να αναδείξουν τις πολιτικές του προεκτάσεις και να θέσουν τα δικά τους περιεχόμενα στο κίνημα αλληλεγγύης, λαμβάνοντας υπ' όψιν τα κοινωνικοπολιτικά συμφραζόμενα και τη σκοπιμότητα της «εξορίας» μου στη Λάρισα, όπως και έκαναν. Το αίτημα της απεργίας λοιπόν ήταν απλό και συγκεκριμένο, χωρίς καμία προοπτική ενδιάμεσης διεξόδου (π.χ. μεταγωγή σε άλλη φυλακή κοντά στην Αθήνα) και υπαναχωρήσεων, και με αυτό πορευτήκαμε... Μέχρι το τέλος, μέχρι τη νίκη!

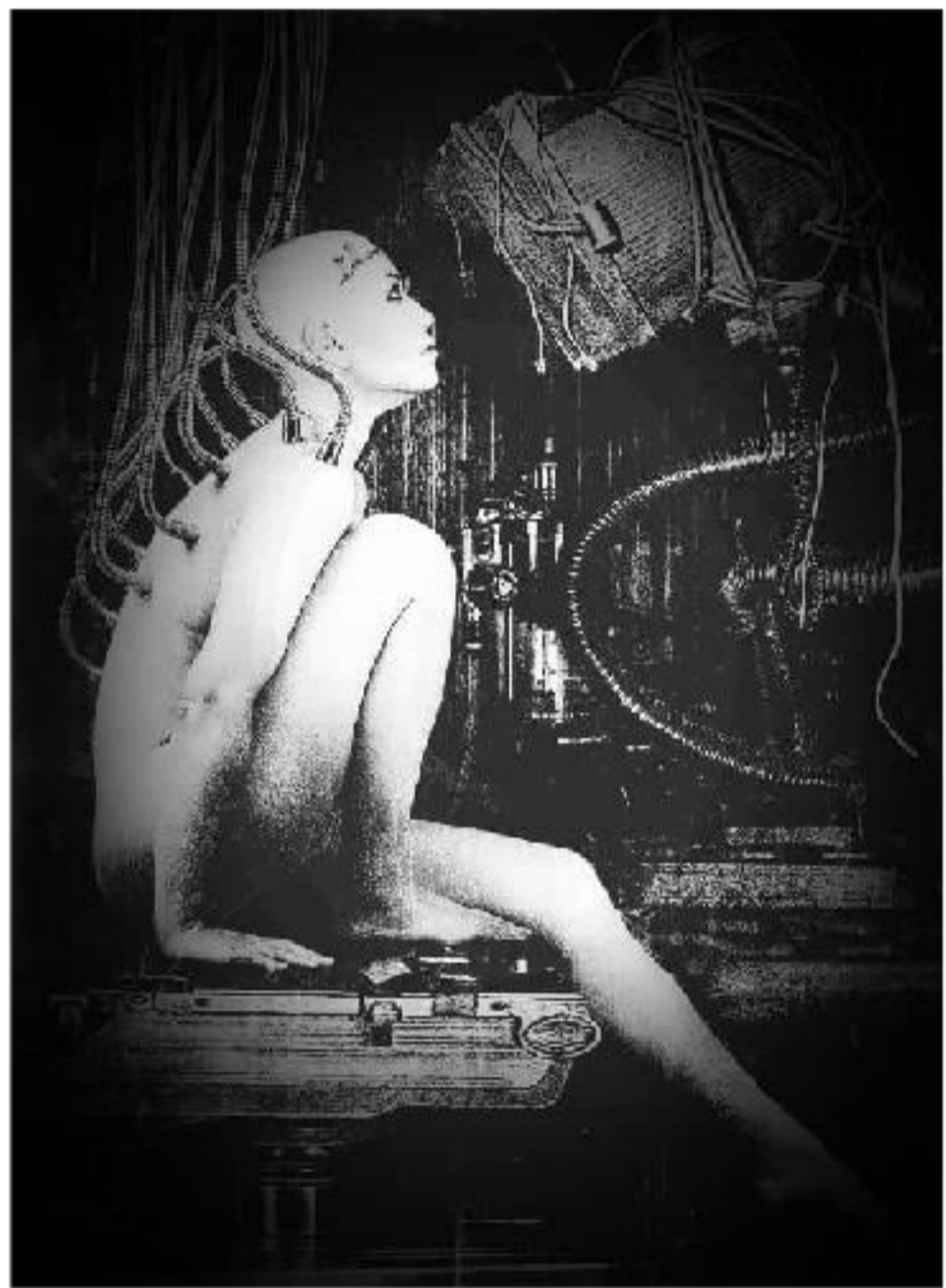

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΑΙΝΕΙΑ /
ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΝΤΙΝΟ ΓΙΑΓ ΤΖΟΓΛΟΥ

ii. Η απεργία

Θέλοντας να μοιραστώ μαζί σας τις δικές μου σκέψεις και εμπειρίες μέσα από το βιωματικό πρίσμα εκτάκτου ανάγκης της λευκής απεργίας πείνας, το οποίο είμαι πλέον σίγουρος ότι συναισθάνονται αρκετοί σύντροφοι που ενίσχυσαν το κίνημα αλληλεγγύης για τον αγώνα μου, αποφάσισα να συμπύξω όσο γίνεται αυτή την προσπάθεια απολογισμού και να την καταθέσω εδώ. Καμία τέτοια απόπειρα, πόσο μάλλον μια περίληψη, δεν θα μπορούσε επουδενί να αποτελεί συνολική ανασκόπηση των γεγονότων, των δράσεων, των σκέψεων

και των διεργασιών που αναπτύχθηκαν κατά τη διάρκεια της απεργίας. Ωστόσο, η υποκειμενική και περιγραφική αποτύπωση ορισμένων εξ αυτών, έστω και σε αδρές γραμμές, από πλευράς μου θεωρώ ότι παρέχει το έδαφος για να καλλιεργηθούν περαιτέρω σκεπτικά και τακτικές αγώνα, καθώς επίσης και να μπολιαστούν εκ νέου οι σπόροι της άρνησης και της εξέγερσης με την αλληλεγγύη στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου και τον αγώνα κατά του σωφρονιστικού συστήματος. Παράλληλα, αφήνει ανοιχτά πεδία διαλόγου για ένα ιστορικό εργαλείο αγώνα, τη στρατηγική επιλογή του εν ευθέτω χρόνω και την αντιμετώπιση των απεργών πείνας από τον κρατικό μηχανισμό. Υπό αυτή την έννοια, ενώ δίνει μια όψη της πραγματικότητας, δεν διεκδικεί την αποκλειστικότητα. Κάποιες παραλείψεις σε ζητήματα τακτικής γίνονται σκοπίμως, δεδομένου ότι πρόκειται για μια δημοσίευση που δεν θέλει να δώσει τροφή για σκέψη στον εχθρό, αλλά στους συντρόφους, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι δεν πρέπει να αποτελούν αντικείμενο προβληματισμού και ανταλλαγής απόψεων και εμπειριών εντός των ριζοσπαστικών-ανατρεπτικών κύκλων. Επιπλέον,

μέσα από τον απολογισμό ενός προσωποκεντρικού και μικρού σε διάρκεια αγώνα όπως ήταν ο συγκεκριμένος, είναι δυνατό να καταλήξουμε σε επιμέρους συμπεράσματα για οργανωτικά και στρατηγικά ζητήματα που αφορούν στον ευρύτερο απελευθερωτικό αγώνα, όπως τις τακτικές μάχης και τις στοχεύσεις, την πολυμορφία των δράσεων και το βαθμό αποτελεσματικότητάς τους, τις «συμμαχίες» μας και τους όρους με τους οποίους τις διαμορφώνουμε, τις υποδομές που χρειαζόμαστε ώστε να είμαστε πιο ισχυροί κλπ., γι' αυτό θεωρώ ότι είναι σημαντικό αυτή η προσπάθεια να γίνεται συλλογικά όσο είναι δυνατόν. Σε αυτό το απολογιστικό πλαίσιο ζήτησα και την οπτική μεμονωμένων συντρόφων και ομαδοποιήσεων που συμμετείχαν στον αγώνα, δίνοντάς τους έτσι το έναυσμα για συζητήσεις και ζυμώσεις μεταξύ τους, τα συμπεράσματα των οποίων θα ήταν χρήσιμα αν υπήρχαν κάπως καταγεγραμμένα από κοινού στη συλλογική μνήμη, αλλά αφού αυτό δεν έγινε μέχρι τώρα ας το έχουμε κατά νου για τους μελλοντικούς αγώνες.

Θεωρώ ότι έχω ήδη καταστήσει σαφείς τους λόγους για τους οποίους η μεταγωγή μου στη δικαστική φυλακή Κορυδαλλού ήταν επιτακτική και αναγκαία. Παρόλα αυτά δράττομαι της ευκαιρίας, μέσα από αυτό το κείμενο, να αναλύσω περισσότερο κάποια πράγματα που ενδεχομένως οι σύντροφοι, που δεν έχουν την εμπειρία των συνθηκών εγκλεισμού ή δεν έτυχε να ασχοληθούν ενδελεχώς με το ζήτημα, να αδυνατούσαν να καταλάβουν. Όσοι έχουν φίλους στη φυλακή ή έχουν ακούσει για υποθέσεις φυλακισμένων αγωνιστών θα πρέπει να γνωρίζουν την κατασταλτική μέθοδο της διασποράς η οποία εφαρμόζεται κατά κόρον τόσο σε χώρες του εξωτερικού όσο και στην Ελλάδα. **Μιλάμε για ένα κατεξοχήν μέσο ελέγχου της συμπεριφοράς του κρατουμένου που παίζει ίσως τον πιο κρίσιμο ρόλο στην εμπέδωση της σωφρονιστικής πολιτικής από το σύνολο των κρατουμένων.** Τα πειθαρχικά, οι άδειες, η υφ' όρον απόλυση είναι εξίσου σημαντικά φόβητρα στα χέρια των ιθυνόντων του σωφρονιστικού συστήματος και των φυλακών, αλλά εδώ μιλάμε, πέρα από τις απομονώσεις, για το πιο άμεσο και διαχρονικό κατασταλτικό μέτρο του θεσμού της φυλακής που είναι η μεταγωγή. Είναι οξύμωρο το γεγονός ότι μιλάω εγώ για τις πειθαρχικές μεταγωγές, ενώ είμαι ακόμα υπόδικος και μάλλον «έχω μεγάλη πορεία» μπροστά μου, όπως λέγεται

χαρακτηριστικά στη γλώσσα της φυλακής για τους βαρυποινίτες, και ενώ υπάρχουν ιστορίες κρατουμένων με 30 και 40 μεταγωγές κατά τη διάρκεια της κράτησής τους. Προφανώς, όμως, θέλω να εξηγήσω με τι ισοδυναμεί η διασπορά και δη όταν πρόκειται για πολιτικούς κρατουμένους. Αυτό το μέτρο εφαρμόζεται στους απείθαρχους κρατουμένους, εδώ και δεκαετίες, προκειμένου να τους «σπάσει τον τσαμπουκά» για ατομικές πράξεις ανυπακοής ή να διασπάσει τις κοινότητες που δημιουργούν εντός των τειχών και όταν υπάρχουν πληροφορίες ή υποψίες ότι υποκινούν στάσεις και εξεγέρσεις. Έτσι η απειλή της μεταγωγής, έστω και υποσυνείδητα, λειτουργεί αποτρεπτικά για διεκδικήσεις από πλευράς των κρατουμένων. Στην ουσία συνιστά έναν ωμό συναισθηματικό εκβιασμό και μία επιπλέον τιμωρία για κάθε παρεκκλίνουσα συμπεριφορά που προστίθεται στην ήδη υπάρχουσα τιμωρία του εγκλεισμού. **Η διαφορά της εφαρμογής της διασποράς μεταξύ ποινικών και πολιτικών κρατουμένων έγκειται στο ότι στους πρώτους γίνεται κατά κύριο λόγο με αιτίες που προέκυψαν εντός της φυλακής, ενώ στους δεύτερους επιβάλλεται εκ προοιμίου ως εξαίρεση και πρόσθετη τιμωρία για τους λόγους που τους οδήγησαν στη φυλακή.** Σε κάποιες χώρες του εξωτερικού μάλιστα (όπως στην Ιταλία) υπάρχει το φαινόμενο των τηλεδικών έτσι ώστε, μεταξύ άλλων, να μη «διαταράσσεται» η εφαρμογή αυτής της μεθόδου. Στην Ελλάδα μέχρι στιγμής έχουμε το «πλεονέκτημα» ότι τα ειδικά δικαστήρια διεξάγονται μόνο εντός των φυλακών Κορυδαλλού και άρα οι υπόδικοι «τρομοκράτες» κρατούνται εκεί για όσο διαρκούν αυτές οι δίκες. Όμως η Εξουσία έχει φανερώσει τις προθέσεις της, τόσο με την εγκαινίαση των φυλακών υψίστης ασφαλείας στο Δομοκό το 2014, όσο και με το άρθρο 11 του νέου σωφρονιστικού κώδικα που εκχωρεί επισήμως αρμοδιότητες διάκρισης και ειδικής μεταχείρισης των κρατουμένων στους μπάτσους και στους δικαστές, καθώς προβλέπει την κράτηση σε αστυνομικά τμήματα κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής δικών σε άλλες πόλεις μακριά από τις φυλακές όπου κρατούνται οι κατηγορούμενοι και τις ειδικές συνθήκες κράτησης εντός της φυλακής σύμφωνα με την κρίση της Αστυνομίας και του εκάστοτε δικαστηρίου. Ενδεικτική αυτών των διαθέσεων άλλωστε είναι και η προ δεκαπενταετίας κατασκευή ειδικής πτέρυγας με λευκά κελιά για τους καταδικασμένους ως μέλη της 17N στις φυλακές Λάρισας, που τελικά δεν λειτούργησε ποτέ λόγω των μεγάλων κοινωνικών αντιδράσεων... Στην παραπάνω λογική εντάσσο-

νται και οι περσινές ανακοινώσεις (από τους υπουργούς Δικαιοσύνης και Ψηφιακής Πολιτικής, Σ. Κοντονή και Ν. Παππά) των εν εξελίξει σχεδίων για «Ολοκληρωμένες υπηρεσίες τηλεδιάσκεψης σε δικαστήρια και σωφρονιστικά καταστήματα», όποιο δήθεν ευεργετικό προπέτασμα καπνού – οικονομικής ή τεχνικής φύσεως – και να επικαλούνται, αφού προσβλέπουν στη διεξαγωγή τηλε-δίκης αλλά και ανάκρισης εξ αποστάσεως χωρίς τη φυσική παρουσία των κατηγορουμένων. **Το πιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της μεθόδου της διασποράς, που φανερώνει την εκδικητικότητα της απέναντι σε όσους είναι ενοχλητικοί για τη σωφρονιστική τάξη, είναι η επιρροή που ασκεί στον ψυχισμό τους η απομάκρυνση από τα αγαπημένα τους πρόσωπα, είτε πρόκειται για οικογένεια και φίλους, είτε για συντρόφους ή ακόμα και για συγκρατούμενους.** Η δυσκολία προσαρμογής στις νέες συνθήκες της κάθε φυλακής και τα εμπόδια στη σύναψη στενών σχέσεων μεταξύ των εγκλείστων, που εγκαθιδρύονται με την εφαρμογή της, «ενθαρρύνουν» τη συνεργασία τους με την υπηρεσία της φυλακής και ενισχύουν το ρόλο της ίδιας στη διαιτησία των αντιπαραθέσεων μεταξύ των κρατουμένων. Υπάρχει επίσης η παράμετρος του διαχωρισμού συγκατηγορουμένων, με την έννοια της φυσικής απομάκρυνσης του ενός από τον άλλον, η οποία επιβάλλεται κατά περίπτωση και κατά την κρίση του εισαγγελέα της κάθε υπόθεσης, με τη διασπορά τους σε ξεχωριστές φυλακές, διευρύνοντας έτσι άτυπα τις ανακριτικές τακτικές της Αστυνομίας. Όλοι μπορούμε να φανταστούμε τα προσκόμματα που δημιουργεί μια τέτοια συνθήκη στην οργάνωση και την προετοιμασία της υπεράσπισής τους, δεδομένης της επιτήρησης των τηλεπικοινωνιών και της θεσμοθετημένης απαγόρευσης αλληλογραφίας μεταξύ κρατουμένων.

Ο λόγος που εξηγώ εν μέρει τη δομή και τη λειτουργία του σωφρονιστικού συστήματος είναι επειδή θέλω να γίνει απόλυτα ξεκάθαρο πως η μεταγωγή μου στον Κορυδαλλό δεν αποτελούσε ένα παράλογο ή ένα εξωπραγματικό αίτημα, ούτε κανενός είδους δικό μου καπρίτσιο. Αντιθέτως, πάρα πολλοί κρατούμενοι ζητάνε τη μεταγωγή τους σε φυλακές κοντά στον τόπο κατοικίας τους, για διάφορους λόγους που καταθέτουν στις αιτήσεις μεταγωγής. Και να γίνει κατανοητό ότι αυτές οι αιτήσεις άλλοτε προσκρούουν στη σωφρονιστική πολιτική του Υπουργείου (όπως και στη δική μου περίπτωση πριν την απεργία),

άλλοτε αρχειοθετούνται με το πρόσχημα της πληρότητας του επιθυμητού καταστήματος κράτησης και άλλοτε «πετιούνται στον κάλαθο των αχρήστων» με συνοπτικές διαδικασίες. Αφού δεν υπάρχει κανένας νομικά κατοχυρωμένος χρονικός περιορισμός για την απάντηση της Κεντρικής Επιτροπής Μεταγωγών, η συνεδρίαση και η απόφασή της μπορούν να διαρκέσουν πολλούς μήνες. Και μιλάμε για τις περιπτώσεις που μεριμνεί ο ίδιος ο κρατούμενος, δηλαδή όποιος έχει την οικονομική δυνατότητα, να βάλει ένα δικηγόρο να «ελέγχει» και να «πιέζει» την

Κ.Ε.Μ. γιατί σε διαφορετική περίπτωση αυτές οι αιτήσεις καταλήγουν στα αζήτητα και είναι σα να μην έχουν γίνει ποτέ. Έτσι ο κρατούμενος αναγκάζεται να καταβάλει στο δικηγόρο του, εκτός από την αμοιβή και τα δικαστικά έξοδα, επιπλέον μεταφορικά και έξοδα διαμονής σε άλλη πόλη, προκειμένου να τον επισκέπτεται στη φυλακή. Δεν θα υπεισέλθω στις δυσκολίες της τηλεφωνικής επικοινωνίας περί δικογραφιών, μιας και εκεί μιλάμε για τον απόλυτο παραλογισμό όταν ακόμα και στον εσωτερικό κανονισμό των φυλακών της επαρχίας υπάρχει περιορισμός στον αριθμό τηλεκαρτών που μπορείς να αγοράσεις, και πάλι μόνο αν έχεις λεφτά... Στη δική μου περίπτωση, η αίτηση μεταγωγής που κατέθεσα εξ αρχής αφορούσε προσωπικούς και οικογενειακούς λόγους, ενώ συμπεριελάμβανε και δικονομικούς, οι οποίοι βάσει του ισχύοντος σωφρονιστικού κώδικα δεν λαμβάνονται υπ' όψιν.

Επέλεξα λοιπόν συνειδητά ως καταλληλότερο χρόνο έναρξης της απεργίας την ημέρα που θα βρισκόμουν προσωρινά στον Κορυδαλλό για ένα εφετείο παλαιότερης σύλληψής μου για «μπάχαλα» (σε μια διαδήλωση γενικής πανεργατικής απεργίας του 2011 στο κέντρο της πρωτεύουσας), στις 21/2/2018, ούτως ώστε να βρίσκομαι κοντά σε κρατούμενους αναρχικούς και στους συντρόφους που ήξερα με βεβαιότητα ότι θα ενισχύσουν το κίνημα αλληλεγγύης. Για την πρόθεσή μου να προβώ σε απεργία πείνας είχα ενημερώσει τους συντρόφους της συνέλευσης αλληλεγγύης στην Αθήνα και άλλα συντρόφια εκτός αυτής, ήδη από τον καιρό της σύ-

ντομης παραμονής μου στις φυλακές Λάρισας αλλά και στο Ψυχιατρείο Κρατουμένων Κορυδαλλού, και έτσι μπορούσαν άνετα να ενημερώσουν όποια ατομικότητα ή ομάδα επιθυμούσαν και έκριναν σκόπιμο ώστε να προετοιμάσουν τις δράσεις τους. **Η επιλογή της συγκεκριμένης χρονικής περιόδου, πέραν του ότι δεν είχε οριστικοποιηθεί μέχρι την τελευταία στιγμή (αφού δεν ήξερα ακόμη την απορριπτική απάντηση της Κ.Ε.Μ. στην πρώτη μου αίτηση), δεν θα μπορούσε να επικοινωνηθεί ανοιχτά εκ των προτέρων για προφανείς λόγους.** Την τέταρτη μέρα της απεργίας, το Σάββατο 24/2 τα ξημερώματα, έγινε η επιχείρηση της αρπαγής μου από τα ανδρείκελα της εξωτερικής φρουράς και της ΕΚΑΜ, γεγονός το οποίο ήταν πρωτοφανές για απεργό πείνας κρατούμενο στις φυλακές Κορυδαλλού. Αφού άνοιξαν την πόρτα του κελιού και μου ανακοίνωσαν την απόφαση μεταγωγής, τους είπα επανειλημμένα ότι δεν μπορώ να μετακινηθώ και να φωνάξουν τον αρχιφύλακα που έκανε τον Κινέζο και διαβίβαζε εντολές μέσω ασυρμάτου. Τέσσερα άτομα με σήκωσαν στην κυριολεξία από το κρεβάτι και, αφού αντιστάθηκα όσο μπορούσα, με χτύπησαν και με έβγαλαν σηκωτό από την πτέρυγα Α΄ και από τη φυλακή, μην αφήνοντας να πάρω ούτε τα παπούτσια μου, μέχρι που με πέταξαν στη θωρακισμένη κλούβα της μεταγωγής, παρόλο που τους είπα πολλές φορές ότι κάνω απεργία πείνας και η φυσική μου κατάσταση είναι ευάλωτη... Ως απάντηση σε αυτήν την παράτυπη και αντι-ανθρώπινη καφρίλα ξεσηκώθηκαν οι κρατούμενοι του Κορυδαλλού (όπως και άλλων φυλακών στη συνέχεια) λίγες ώρες μετά το πρωινό άνοιγμα της φυλακής, το οποίο καθυστέρησε σκοπίμως, και κατέλαβαν το μεγαλύτερο μέρος των αντρικών φυλακών. Ταυτόχρονα έξω από τη φυλακή είχαν συγκεντρωθεί ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις (ΜΑΤ) αναμένοντας προφανώς εντολή κατασταλτικής επέμβασης στο εσωτερικό της. **Αυτός ο ξεσηκωμός, όσο περιορισμένος σε διάρκεια και έκταση και να ήταν, θεωρώ ότι έπαιξε καταλυτικό ρόλο για τη συνέχεια του αγώνα. Συγκεκριμένα, η πολύτιμη συνεισφορά του δεν έγκειται μόνο στο προσωρινό σαμποτάρισμα της λειτουργίας της φυλακής (αν και κάτι ανάλογο είχε να συμβεί στην Ελλάδα εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία) αλλά κυρίως στα μηνύματα της αντίστασης των κρατουμένων στην κρατική «ασυδοσία» που έστειλε και στην έξτρα ώθηση που έδωσε στο κίνημα αλληλεγγύης που διαμορφώθηκε στη συνέχεια...** Η εντολή της έκτακτης μεταγωγής μου εν μέσω απεργίας πείνας

είχε δοθεί από τις προηγούμενες ημέρες (συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα εκ των υστέρων), καθώς την Παρασκευή το βράδυ με καλέσανε στο ιατρείο της φυλακής για να με υποβάλλουν σε καρδιογράφημα (προφανώς για να διασφαλίσουν ότι δεν θα υπάρξει κάποια επιπλοκή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού και κυρίως στο ενδεχόμενο βιαιοπραγίας σε βάρος μου), γεγονός το οποίο μου φάνηκε γενικά περίεργο μιας και βρισκόμουν μόλις στην τρίτη μέρα της απεργίας, αλλά τότε δεν έδωσα σημασία γιατί δεν φαντάστηκα ότι θα ήταν κομμάτι μιας τέτοιας μεθόδευσης. Εν τέλει, εκτιμώ ότι αυτή η εντολή ήταν μάλλον *πολιτικής φύσεως* με τη στενή έννοια του όρου, ήρθε από ψηλά και αποσκοπούσε στην κάμψη του ηθικού μου ως απεργού πείνας, είτε για να σταματήσω την απεργία είτε για να δυσκολέψει την επικοινωνία μου με το κίνημα αλληλεγγύης και το ενυπνώσει ηφάιστειο των φυλακών Κορυδαλλού.

Επιστρέφοντας στη Λάρισα, αφού ξεκαθάρισα σε όλους τους τόνους στη διοίκηση της φυλακής ότι δεν πρόκειται να σταματήσω την απεργία και ότι θα είναι υπεύθυνοι για ό,τι μου συμβεί εντός της φυλακής (με πρόσφατο το θάνατο κρατουμένου των φυλακών Λάρισας από οδοντική φλεγμονή), έγινα μάρτυρας ενός αρκετά «φιλόξενου» κλίματος στο οποίο ο διευθυντής, έχοντας ενημερωθεί προφανώς για τα τεκταινόμενα στην Αθήνα, με παρακαλούσε να μην ξεσηκώσω τους συγκρατούμενους μου και να τους ηρεμήσω για να μη γίνει η Λάρισα... Κορυδαλλός, λες και ήταν στο χέρι μου το τι θα έκαναν οι άλλοι. *(Αυτή η μνεία, εδώ, γίνεται για να αναδειχτεί η σημασία της αυτενέργειας και της «ενότητας στην πράξη» των έγκλειστων καταπιεσμένων αλλά και το ειδικό βάρος που κοινωνικά έχει και πρέπει να διατηρήσει – με την πάση θυσία περιφρούρησή της – η ιδιότητα του πολιτικού κρατουμένου, όχι ως διαχωρισμός, εξαίρεση και κατηγορική ταυτότητα που επιβάλλονται από τα πάνω και τα όρια των οποίων καθιστούν δυσδιάκριτα αρκετές περιπτώσεις «ποινικών» κρατουμένων, αλλά με την ενεργητική σημασιοδότηση μιας αλλοτριωμένης μοναδικότητας, αυτής του αιχμαλώτου του αναρχικού-επαναστατικού πολέμου. Γιατί, στη δική μου αντίληψη, οι αναρχικοί δεν διεξάγουν πολιτικό αγώνα και άρα δεν είναι αυτό που τους καθιστά πολιτικούς κρατουμένους, αλλά το γεγονός ότι πολιτικές είναι οι σκοπιμότητες της κράτησης και της ειδικής μεταχείρισής τους.)* Έθεσα λοιπόν κάποια αιτήματά μου ως προς την εσωτερική διαβίωση κατά τη διεξαγωγή της απεργίας (όπως το να μείνω μόνος μου σε κελί και όχι σε θάλαμο και το να έχω άδεια για έκτακτο επισκεπτήριο με συγγενείς προκειμένου να παραλάβω απαραίτητα προσωπικά είδη, ρούχα κλπ. που είχαν μείνει στον Κορυδαλλό εξαιτίας της «απαγωγής» μου και κάποιες τηλεκάρτες για να μη χάσω την επικοινωνία με τον έξω κόσμο μέχρι να λειτουργήσει η καντίνα της φυλακής), τα οποία ικανοποιήθηκαν και με το παραπάνω. Από εκεί και πέρα, έχοντας ενημερωθεί για τα τεκταινόμενα εντός των φυλακών Κορυδαλλού, και μετά την κλιμάκωση της απεργίας πείνας σε δίψας την Κυριακή 25/2, όλα κύλησαν ήρεμα και η μέριμνα του ιατρικού προσωπικού και της υπηρεσίας της φυλακής ήταν η πρόπουσα, με εξαίρεση ένα σωφρονιστικό υπάλληλο-νοσοκόμο που αρνιότανε να δεχτεί ότι, στην έβδομη μέρα πείνας και τρίτη μέρα δίψας, χρειάζομαι νοσοκομειακή περίθαλψη και να αναλάβει τις ευθύνες του. Βέβαια οι επικεφαλής είχαν πάρει ήδη το μήνυμα και έτσι οργανώθηκε η μεταγωγή στο νοσοκομείο σε άμεσο χρόνο.

Από την Τετάρτη που έγινε η μεταγωγή μου στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο Λάρισας και η εισαγωγή μου στον ειδικά διαμορφωμένο θάλαμο κρατουμένων συνοδεία πάνοπλων αστυνομικών, με περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη, αυτή των συγκεντρώσεων συντρόφων τόσο έξω από τη φυλακή όταν έβγαινε η κλούβα της μεταγωγής όσο και έξω από το παράθυρο του κελιού-θαλάμου νοσηλείας, που μου έδωσαν απίστευτη δύναμη και υπομονή για τη συνέχεια, μιας και δεν είχα τη δυνατότητα τηλεφωνικής επικοινωνίας, και τους ευχαριστώ πολύ, ιδιαίτερα για αυτή την κίνηση. Πέρα από τις τυπικές διαδικασίες των ιατρικών εξετάσεων στο πλαίσιο της νοσηλείας, θεωρώ ότι η απουσία ιδιώτη γιατρού από την πρώτη μέρα ήταν μια σημαντική παράλειψη εκ μέρους μου γιατί αν είχα μεριμνήσει να με εξετάζει ένας ιδιώτης γιατρός θα μπορούσα να ενημερώνω δημόσια για την κατάσταση της υγείας μου και όχι να περιμένω να φτάσει ο κόμπος στο χτένι για να εκδώσει το νοσοκομείο ιατρικό ανακοινωθέν, όπως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις για να αποσείσουν οι γιατροί τις ευθύνες που έτσι κι αλλιώς δεν είναι δικές τους, αλλά είναι πολιτικές. Ωστόσο, ακόμα και αν υπήρχε ιδιώτης γιατρός, με βάση την προσωπική μου εμπειρία στο συγκεκριμένο νοσοκομείο, δεν θα επιτρεπόταν από τη διεύθυνση του νοσοκομείου να με εξετάσει, πράγμα το οποίο μάλλον οφείλεται στην ευθυνοφοβία και την έλλειψη αντίστοιχης πρότερης εμπειρίας. Κατά τ' άλλα, όλο το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ήταν εξαιρετικό στη δουλειά του και δεν δημιουργήθηκε κάποιο πρόβλημα. Από την πρώτη μέρα, αν και εμφανώς καταβεβλημένος, φρόντισα να θέσω τους όρους μου τόσο για τα αναίσθητα κωθώνια της ΟΠΚΕ που κωλοβαράγανε φωνάζοντας νυχτιάτικα στο διάδρομο εντός της Ογκολογικής Κλινικής, όπου βρίσκεται ο θάλαμος κρατουμένων, ανάμεσα σε καρκινοπαθείς ηλικιωμένους, όσο και για τις συνθήκες του επισκεπτηρίου. Την Πέμπτη που με επισκέφθηκε η μητέρα μου οι μυστικοί μπάτσοι (άγνωστο αν ήταν της Ασφάλειας Λάρισας ή της Αντιτρομοκρατικής ή κάτι άλλο) ήταν στην τσίτα (ενδεχομένως και λόγω των συγκεντρώσεων αλληλεγγύης έξω από το νοσοκομείο) και ήθελαν να της κάνουν σωματικό έλεγχο (με αποτέλεσμα να περιμένουν να έρθει ασφαλίτισσα από τη Λάρισα και να μου σπαταλάνε την – έτσι κι αλλιώς – περιορισμένη διαθέσιμη ώρα λόγω του ωραρίου επισκέψεων) αλλά και να είναι παρόντες μέσα στο δωμάτιο στη διάρκεια του επισκεπτηρίου. Φυσικά καμία από τις παραπάνω καταχρηστικές συμπεριφορές δεν έμεινε αναπάντητη εκ μέρους μου και η κατάληξη, μετά

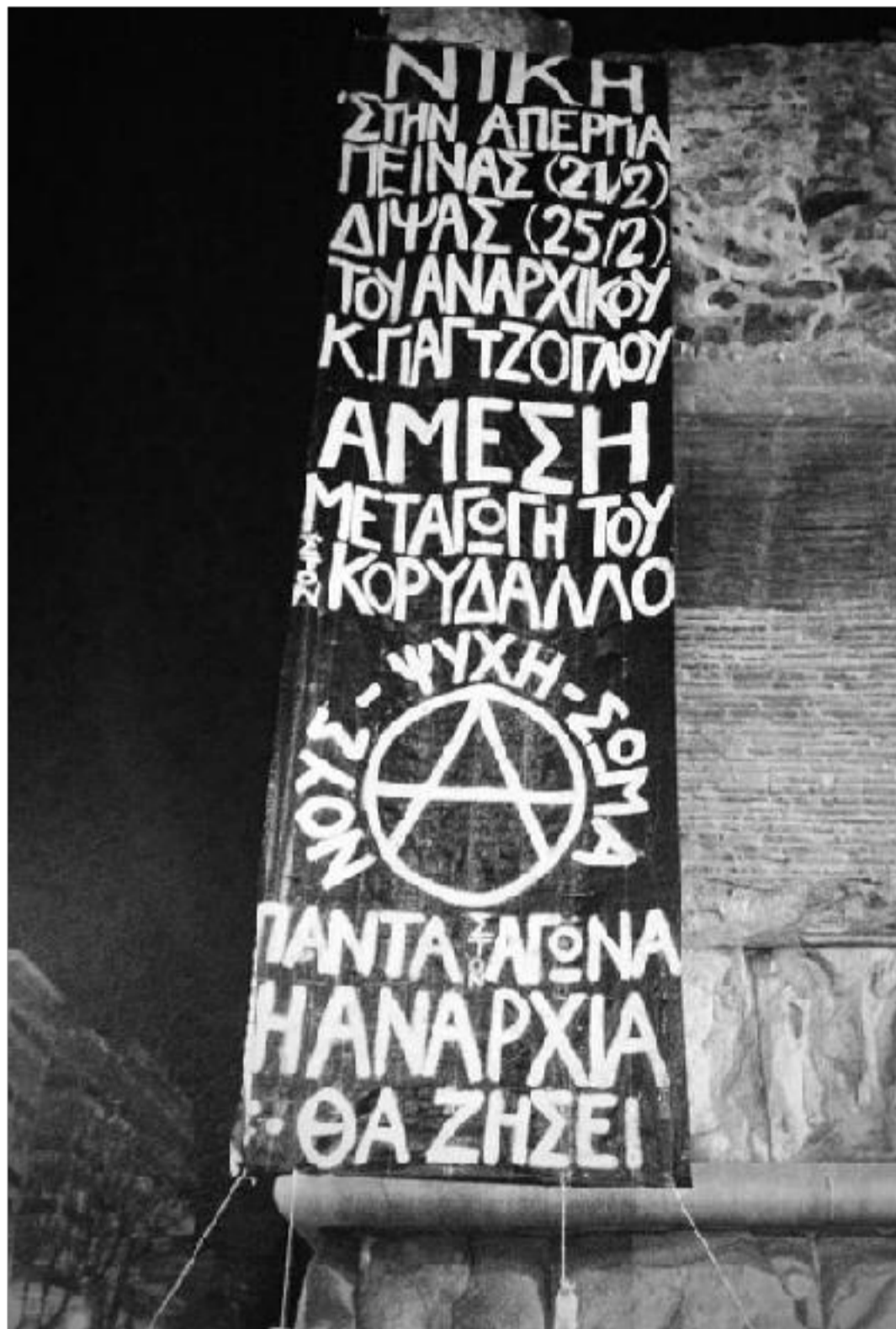
τα μπινελίκια, ήταν ένας τυπικός έλεγχος και ένα άτομο της εξωτερικής φρουράς της φυλακής (όπως είναι το «λογικό») και όχι της αστυνομίας να είναι παρόν μέσα στο θάλαμο. Το άλλο που με προβλημάτισε ιδιαίτερα αυτές τις ημέρες της παραμονής μου εκεί και ελλείψει προηγούμενης δικής μου εμπειρίας ήταν η πλήρης απουσία πρόσβασης σε καρτοτηλέφωνο, που θεωρώ ότι θα έπρεπε να αποτελεί διεκδίκηση από πλευράς μας ειδικά για τους κρατούμενους που δεν έχουν επισκεπτήρια κατά τη νοσηλεία τους σε εξωτερικά νοσοκομεία της επαρχίας. Ευτυχώς εγώ είχα την ευχέρεια, έστω και με δυσκολία, να λαμβάνω μια αποδελτίωση των όσων συνέβαιναν εκείνες της ημέρες στους δρόμους όλης της χώρας χάρη σε μια συντρόφισσα που την ανέλαβε, πράγμα το οποίο σε συναισθηματικό επίπεδο ήταν κάτι πάρα πολύ σημαντικό...

Όσον αφορά το κίνημα αλληλεγγύης, ειλικρινά, δεν θεωρώ ότι χρειάζονται πολλά λόγια μιας και τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους, αλλά θα ήθελα να επισημάνω κάποια σημεία που θεωρώ κλειδιά, ιδιαίτερα για κάθε αγώνα τέτοιας φύ-

σης (αλλά και όχι μόνο). **Θεωρώ ότι αυτό το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε σε διάστημα δέκα ημερών ήταν η επιτομή του αφορμαλισμού και της πολυμορφίας στο πλαίσιο ενός πεπερασμένου σε διάρκεια και στόχευση αγώνα.** Το γεγονός ότι από τις πρώτες ημέρες το ζήτημα άρχισε να παίρνει διαστάσεις, με κάθε είδους έμπρακτη εξεγερτική παρέμβαση στο κοινωνικό πεδίο μην αφήνοντας τη φλόγα του ξεσηκωμού των κρατουμένων του Κορυδαλλού που άναψε η σπίθα της «απαγωγής» μου να σβήσει, πέρα από την «πολιτική» πίεση που άσκησε, ήταν καθοριστικό και για την εξάπλωση αυτής της εξεγερσιακής ορμής πέρα από τα στενά όρια των Εξαρχείων. Προφανώς δεν μπορεί να γίνει εδώ απαρίθμηση των δράσεων, αλλά αξίζει να τονιστεί η ποικιλομορφία, η φαντασία και η ευρηματική στοχοθεσία των ενεργειών σε όλη την Ελλάδα. Αυτή η θάλασσα αλληλεγγύης που τα κύματά της έσκαγαν καθη-

μερινά σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας, μου έφερε στο νου αυτό που έγραφε ο Sun Tzu στην «*Τέχνη του Πολέμου*» πριν δυόμισι χιλιάδες χρόνια: *“ο εχθρός δεν πρέπει να ξέρει που σκοπεύω να δώσω μάχη. Γιατί αν δεν ξέρει που σκοπεύω να δώσω μάχη, θα είναι υποχρεωμένος να προετοιμάζεται σε πολλά σημεία. Κι όταν αυτός προετοιμάζεται σε πολλά σημεία, εκείνοι που θα πολεμήσω σ’ ένα μόνο σημείο θα είναι λίγοι. Κι όταν ο εχθρός προετοιμάζεται παντού, θα είναι παντού αδύναμος.”* Σίγουρα οι συμμετέχοντες σε αυτό το κίνημα γνωρίζουν πολύ καλύτερα από μένα τόσο τις διεργασίες εντός του «χώρου» όσο και το τι διέθεσε ο καθένας ξεχωριστά σε προσωπικό επίπεδο εκείνες τις ημέρες, μιας και μου λείπει η οπτική του άμεσου βιώματος. Η γενική εικόνα που έχω όμως είναι ότι το κίνημα αλληλεγγύης διαμορφώθηκε κατά κύριο λόγο από ατομικές πρωτοβουλίες και άτυπες ομαδοποιήσεις, με την αδιαφορία και την απουσία μεγάλης μερίδας του «χώρου» να είναι παραπάνω από αισθητή... Επίσης, σε αυτές τις περιπτώσεις (απεργίες πείνας) οι ανακοινώσεις και οι δηλώσεις αλληλεγγύης στο indymedia, πέρα από την «πολιτική» υποστήριξη που είναι σημαντική ως δημόσια τοποθέτηση σε εσωτερικό «κινηματικό» επίπεδο, ως εφαλτήριο για τη διάδοση του αγώνα και την υπόμνησή του στην επικαιρότητα και κατά συνέπεια στις συνειδήσεις των συντρόφων, δεν ασκούν απολύτως καμία πίεση στο Κράτος. Ναι μεν δημιουργούν ένα μικροκλίμα, όμως αυτό δεν είναι καν αντιληπτό σε κοινωνικό επίπεδο ώστε να «ενοχλήσει» τον κρατικό μηχανισμό. Αυτό έχει δείξει η ιστορική εμπειρία, αυτό έγινε και στην προκειμένη που οι επιθετικές δράσεις και οι εξεγερτικές παρεμβάσεις ξεπέρασαν κάθε προσδοκία και κατέκλυζαν τα δελτία ειδήσεων, δημιουργώντας αλυσιδωτές αντιδράσεις και ασκώντας αφόρητη πίεση στην Κυβέρνηση. Με αυτό, σε καμία περίπτωση, δεν συνηγορώ υπέρ της θεαματικοποίησης και της πολιτικοποίησης της δράσης μας ελλείψει ριζοσπαστικού περιεχομένου και προταγμάτων, μιας και εκεί το πάνω χέρι δεν το έχουμε εμείς, αλλά ΑΛΛΟΙ που διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα. **Σε κάθε περίπτωση η στόχευση πρέπει να είναι κοινωνική και ο λόγος και η δράση μας να μην εγκλωβίζονται στις ατραπούς της πολιτικής και του θεάματος που έτσι κι αλλιώς εχθρευόμαστε, αλλά οι συσχετισμοί που διαμορφώνουμε να οδηγούν στην αλληπάλληλη υπέρβασή τους και στην επανοικειοποίηση των αλλοτριωμένων νοημάτων με εξεγερσιακό/αναρχικό πρόσημο, κάτι το οποίο συνέβη σε μεγάλο βαθμό και με διάφορα μέσα.**

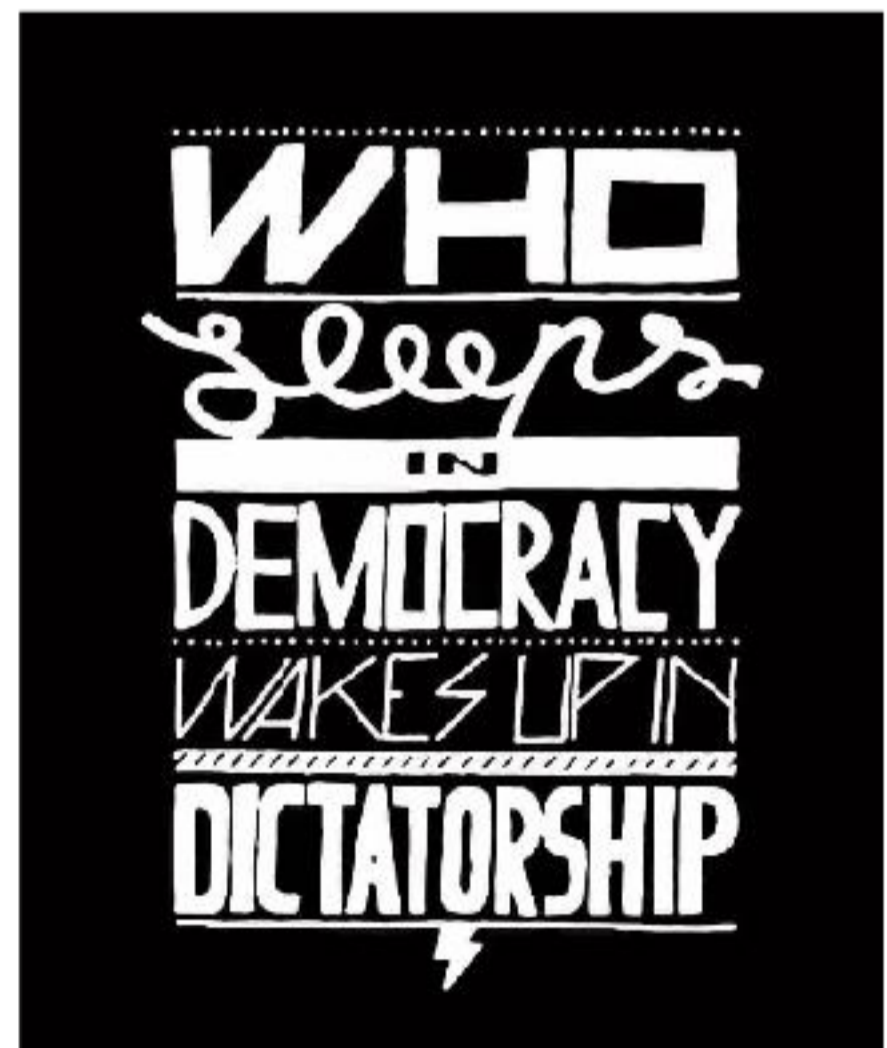

Όσον αφορά την Αθήνα συγκεκριμένα, με βάση τα όσα έχω μάθει, πιστεύω ότι η συνέλευση αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε κατόπιν της σύλληψής μου σήκωσε το μεγαλύτερο βάρος αυτού του αγώνα σε οργανωτικό και επικοινωνιακό/ενημερωτικό επίπεδο, τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό. Παρά το γεγονός ότι οι ανοιχτές συνελεύσεις σαν μέθοδος οργάνωσης, ειδικά όταν δεν αφορούν ζητήματα της επικαιρότητας ή συγκεκριμένες δράσεις, βασίζονται κατά κόρον στην ανάθεση, είναι αργοκίνητες, αρτηριοσκληρωτικές, χωρίς συνοχή και

καταλήγουν να φυλλορροούν χωρίς να παράγουν ουσιαστικά κάτι μέχρι που διαλύονται, η συμβολή αυτής της συνέλευσης ήταν ουσιαστική γιατί κατάφερε, από κοινού με άλλους συντρόφους, να δημιουργήσει ένα σημείο αναφοράς για το «χώρο» της Αθήνας με την κατάληψη της Πρυτανείας του ΕΚΠΑ και να γίνει το εργαστήριο ζύμωσης συλλογικών δράσεων και παρεμβάσεων μέσα σε όλη τη μητρόπολη και όχι μόνο στο κέντρο. Το γεγονός ότι αυτή η προσπάθεια δεν στελεχώθηκε επαρκώς είχε ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη κόπωση και διακινδύνευση ενός μικρού αριθμού συντρόφων που έτρεχαν – κυριολεκτικά και μεταφορικά – για όλα όσα ήταν απαραίτητα για την εξέλιξη του αγώνα σε ένα, ας πούμε, πιο κεντρικό επίπεδο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν τα κατάφεραν μια χαρά. Ενδεχομένως η αλλαγή τακτικής σε εκείνη τη φάση να λειτουργούσε πιο προωθητικά για τη δράση των αφοσιωμένων ατομικών πρωτοβουλιών και να «χαλάρωνε» λίγο τη δύσκολη και κουραστική συλλογική δουλειά ενός τόσο μεγαλεπήβολου εγχειρήματος με μικρή συμμετοχή, αλλά εί-

ναι πολύ πιθανό να είχε και τα αντίθετα αποτελέσματα της αδράνειας και της επανάπαυσης. Πάντως νομίζω ότι οι κόποι τους ανταμείφθηκαν τόσο με την αγωνιστική πείρα που αποκόμισαν όσο και με την ηθική ικανοποίηση της εκπλήρωσης του στόχου. Η συμβολή της επαρχίας έχει αποδειχτεί σωτήρια σε πάρα πολλές άλλες περιπτώσεις στο παρελθόν που ο «χώρος» της Αθήνας αργεί να ανταποκριθεί στην χρονική αναγκαιότητα, όμως και σε αυτή τη συγκυρία, που οι σύντροφοι της πρωτεύουσας ήτανε στις επάλξεις, ήταν πάρα πολύ βοηθητική και προωθητική όλη αυτή η δραστηριότητα που αναπτύχθηκε πανελλαδικά. **Από την Καβάλα και την Ξάνθη ως την Πάτρα και την Κόρινθο και από τη Λάρισα και το Βόλο μέχρι τη Μυτιλήνη... Μπράβο σε όλους συντρόφισσες και σύντροφοι!** Επίσης θα ήταν σημαντική παράλειψη να μην αναφερθούν η παραγωγική διάδραση και η αλληλοτροφοδότηση μεταξύ άτυπης και «επίσημης», δημόσιας και «παράνομης» δράσης. Συμπερασματικά, για μένα, το αγωνιστικό δίδαγμα από την απεργία συμπυκνώνεται σε αυτό το τρίπτυχο που υποστήριζα πάντα για όλους τους αγώνες: **ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΠΟΛΥΜΟΡΦΙΑ – ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΔΡΑΣΗ.**

Σε σχέση με την έκβαση της απεργίας, πέρα από την κοινή παραδοχή ότι ΟΛΑ τα παραπάνω λειτούργησαν ως πολλαπλασιαστικοί παράγοντες ώστε να είναι θετική, θεωρώ ότι έπαιξε μεγάλο ρόλο η εφικτότητα της ικανοποίησης του αιτήματος αλλά και η κλιμάκωση της απεργίας πείνας σε δίψας. Το γεγονός ότι υπήρξε μια κυνική κωλυσιεργία από μεριάς του Υπουργείου, όπως σωστά έγραψαν κάποιοι σύντροφοι, θεωρώ ότι, μεταξύ άλλων, ως ένα βαθμό οφείλεται και στην απουσία ενός με-

γάλου μέρους του α/α χώρου από το κίνημα αλληλεγγύης, μιας και αν αυτός είχε μια ισχυρή παρουσία εξαρχής πιθανότατα δεν θα γινόταν ούτε η «απαγωγή» μου αλλά ούτε και θα χρειαζόταν να φτάσω στα φυσικά και ψυχικά όρια των αποθεμάτων μου. Ενδεχομένως η απουσία αυτή να ήταν

αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, και του αιφνιδιασμού ορισμένων συντρόφων από τις καταγιστικές εξελίξεις και την έλλειψη ενημέρωσης, στην οποία έχω κι εγώ το δικό μου (μικρό) μερίδιο ευθύνης, αλλά δεν θέλω να κάνω άλλες ερμηνείες επ' αυτού. Σε κάθε περίπτωση, οι κρατούντες έχουν πολλά «μάτια και αυτιά» ώστε να βολιδοσκοπούν τους εκάστοτε συσχετισμούς δύναμης και να υπολογίζουν το ενδεχόμενο πολιτικό κόστος, αφού πειραματίζονται διαρκώς στον τομέα της καταστολής του εσωτερικού εχθρού της Δημοκρατίας. Υπό αυτή την έννοια, θεωρώ ότι και η πορεία, που καλέστηκε στην Αθήνα την τελευταία μέρα εν αναμονή της απάντησης της Κ.Ε.Μ., «κακώς» δεν έγινε. Σίγουρα όλοι ήμασταν κουρασμένοι και κυρίως οι σύντροφοι που τα έδιναν όλα και σε όλα τα επίπεδα επί μία ολόκληρη βδομάδα, όμως αυτή η πορεία, στο βαθμό που η δυναμική από άποψη προσέλευσης κόσμου ήταν ικανοποιητική, έπρεπε να γίνει έστω και συμβολικά ως ένδειξη ότι ο εμπαιγμός του Υπουργείου στο πρόσωπό μας ως «χώρου» και στις πλάτες των κρατουμένων δεν πέρασε απαρατήρητος, ως μήνυμα ότι τίποτα δεν μένει αναπάντητο. Παρόλα αυτά, δεδομένων των όσων είχαν προηγηθεί εντός και εκτός των τειχών, δεν θεωρώ ότι η «ακύρωσή» της αυτή καθαυτή εξελήφθη από πλευράς του Κράτους ως ένδειξη αδυναμίας. Ένας άλλος λόγος που θεωρώ ότι είναι και ο βασικός που έπαιξε ρόλο στην καθυστέρηση της απάντησης της Κ.Ε.Μ. ήταν η πρόθεση της Κυβέρνησης, που φάνηκε από την πρώτη στιγμή, να θέσει τους δικούς της όρους στο πεδίο της διεξαγόμενης σύγκρουσης συμφερόντων αλλά και να προφυλαχτεί από την αναμενόμενη αντιπολιτευτική ρητορική περί αποδοχής εκβιασμών από «τρομοκράτες». **Δεν είναι δηλαδή ότι δεν είχαν την αίσθηση της κατάστασης ή ότι δεν έπαιξαν τη ζωή μου στη ρουλέτα, αλλά ακροβατούσαν σε τεντωμένο σκοινί μέχρι την τελευταία στιγμή προσπαθώντας να κερδίσουν τον απαραίτητο χρόνο για να μεθοδεύσουν την ετυμηγορία τους.** Ενδεικτικό των παραπάνω είναι και το γεγονός ότι η ποντικομαμή, Γ.Γ. αντεγκληματικής πολιτικής του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Ε. Φυτράκης αρνιότανε πεισματικά να συναντήσει το δικηγόρο μου. Από εκεί και πέρα, ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάστηκε η απόφαση της μεταγωγής μου στις φυλακές Κορυδαλλού θεωρώ ότι δεν εξέπληξε κανέναν αναρχικό. Άλλωστε είναι γνωστή η διγλωσσία του ΣΥΡΙΖΑ (και της σοσιαλδημοκρατίας γενικότερα ως πολιτικό ρεύμα) από τις πολιτικές που εφαρμόζει σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, κρατώντας στο ένα χέρι το

καρότο και στο άλλο το μαστίγιο και βαφτίζοντας το κρέας “ψάρι” με προκλητική «επιδεξιότητα». Έτσι αποφασίστηκε η μεταγωγή μου στο πλαίσιο της «αναδιάρθρωσης» των φυλακών Κορυδαλλού και της «μετατροπής» τους σε φυλακές υποδίκων που στα χαρτιά είναι τέτοιες από το... 2006. Το αποτέλεσμα; **Αντί να βρίσκομαι σε πτέρυγα γενικού πληθυσμού υποδίκων όπως ορίζει και ο ισχύων σωφρονιστικός κώδικας για τους υποδίκους, βρίσκομαι σε πτέρυγα απομόνωσης με βαρυποινίτες, ενώ η ανώτατη αρχή της Ελληνικής Δικαιοσύνης, με νομικούς ακροβατισμούς, αποπειράται να καταστήσει τουλάχιστον έντεκα (11*) πολιτικούς κρατούμενους (είτε στήριξαν τον αγώνα μου είτε δεν συμμετείχαν σε καμία κινητοποίηση) υποκείμενα φρονηματικής-ποινικής δίωξης με στόχο να τους αφαιρεθεί το κατοχυρωμένο τους δικαίωμα στη λήψη τακτικών και εκπαιδευτικών αδειών αλλά και να αποστείλει ένα μήνυμα εκφοβισμού με όρους προειδοποίησης για την παραγωγή ανατρεπτικού λόγου μέσα από τις φυλακές.** Κατ’ αυτόν τον τρόπο και ο απεργός πείνας-δίψας δεν πέθανε και η Κυβέρνηση βγήκε «ασπροπρόσωπη» και η Αντιπολίτευση το «βούλωσε» και η Αντιτρομοκρατική έκανε και συνεχίζει να κάνει τη δουλειά της... Εν ολίγοις όλοι είναι ευχαριστημένοι, εκτός φυσικά από τους κρατούμενους εχθρούς του καθεστώτος. Επίσης νομίζω ότι η εκκένωση τριών αναρχικών καταλήψεων στην Αθήνα (που ανακαταλήφθηκαν στη συνέχεια) λίγες ημέρες μετά τη λήξη της απεργίας δεν είναι άσχετη με όσα είχαν προηγηθεί. Πάντως το σημαντικό ήταν να είμαι στην Αθήνα, κοντά στους συντρόφους και στην οικογένειά μου. Και αυτή η νίκη οφείλεται σε όλους τους συντρόφους και καθέναν ξεχωριστά που στάθηκε αλληλέγγυος στον αγώνα μου και – μαζί – πετύχαμε το στόχο. Να είστε καλά!!!

*Όταν έγραφα αυτό το κείμενο η υπόθεση ήταν ακόμη στο στάδιο της προανάκρισης, δεν είχα λάβει γνώση του συνόλου της δικογραφίας και έτσι η αναφορά αυτή είναι ελλιπής. Εν τέλει η δίωξη αφορά 20 πολιτικούς κρατούμενους εκ των οποίων ορισμένοι σύντροφοι έχουν ήδη αποφυλακιστεί.

iii. Η «σχέση» με ένοπλες οργανώσεις και οι πολιτικές διώξεις

Τώρα όσον αφορά την πολιτική δίωξη που υφιστάμεθα, εγώ και άλλοι άσχετοι άνθρωποι, θέλω να ξεκαθαρίσω κάποια πράγματα, τουλάχιστον σε ένα πρώτο επίπεδο γιατί τα υπόλοιπα που έχω να πω θα ειπωθούν εν καιρώ, είτε

στα δικαστήρια είτε αλλού... Η ενδεχόμενη καταδίκη μου με βαρύτερες ποινές που έχουν ήδη προαναγγελθεί από το κατηγορητήριο δεν απειλείται λόγω κάποιων αδιάσειστων στοιχείων και «αποδείξεων» που εισφέρει η δικογραφία. Αντιθέτως, η δικογραφία μπάζει από παντού μιας και, πάνω στη φούρια τους να εξιχνιάσουν την καυτή πατάτα της επίθεσης στον πρώην πρωθυπουργό, έχουν συνδέσει άσχετα μεταξύ τους γεγονότα και υποθέσεις, καταλογίζοντάς τες σε ένα και μοναδικό «θύμα» χωρίς επαρκή στοιχεία, και μόνο γερανούς φόρτωσης και ρυμούλκησης βαρέων οχημάτων που δεν επιστράτευσαν. **Ο λόγος της επαπειλούμενης καταδίκης μου με τις βαρύτερες των ποινών του συστήματος απονομής «δικαιοσύνης», που μπορεί να είναι μουγκή, μπορεί να είναι κουφή, μπορεί να είναι κουτσή, αλλά μόνο τυφλή δεν είναι, απέχει παρασάγγας από το να μπορούν να στοιχειοθετηθούν αποδείξεις ενοχής.** Αν καταδικαστώ για συμμετοχή σε «τρομοκρατική» οργάνωση αυτό δεν θα γίνει επειδή υπάρχουν στοιχεία που με συνδέουν με την εν λόγω οργάνωση (όπως χαρακτηρίζεται από το Νόμο κάθε αντάρτικη σύμπραξη άνω των τριών ατόμων), αλλά γιατί με βάση την κυρίαρχη «νοοτροπία» και την αρχή της συλλογικής ευθύνης «πρέπει» κάπου να ανήκω και άλλωστε αυτό βολεύει το Κράτος για να στιγματίσει, να εγκληματοποιήσει και να παραχαράξει πρόσωπα και ιστορίες αγώνα και κυρίως τον αναρχικό αγώνα στο σύνολό του, με απώτερο στόχο την πλήρη εξαφάνισή του και των συντρόφων που τον πραγματώνουν ή όσων κινούνται σε αυτή την

κατεύθυνση, με όρους παραδειγματισμού. Όταν το αφήγημα της «ένταξης και συμμετοχής» χάσκει λόγω ανύπαρκτης αιτιώδους συνάφειας και «τεχνικών» δυσκολιών ακολουθούνται άλλες οδοί... (Εξάλλου δεν είναι καθόλου τυχαίο το πολύ σοβαρό και πρόσφατο παράδειγμα κατά το οποίο μια σειρά δράσεων και αναρχικών πρακτικών βαφτίστηκαν “πράξεις ατομικής τρομοκρατίας” – παρόλο που αρχικά η κατηγορία ήταν ότι οι πράξεις αυτές έγιναν στο πλαίσιο δράσης «οργάνωσης» – και έτσι σύντροφοι καταδικάστηκαν με βαρύτατες ποινές στα πλαίσια ενός νεόδημου αντι-αναρχικού «ιδιώνυμου», που επικύρωσε και ο Άρειος Πάγος με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό.) Αν πάλι καταδικαστώ με βάση το άρθρο 270 του Π.Κ. και με την επιβαρυντική περίπτωση του 187^A για την κατηγορία της έκρηξης που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό του Λουκά Παπαδήμου, του οδηγού και του μπράβου του, αυτό θα συμβεί με σκοπό τον παραδειγματισμό όλων των εξεγερμένων και των επαναστατών, λόγω του μηνύματος που απορρέει από μια τέτοια επίθεση, λόγω του υψηλού ανταγωνιστικού συμβολισμού που παρήγαγε και του εξεγερτικού παραδείγματος της πράξης αυτής, αφού αν η αντάρτικη μεθοδολογία μπορεί να φτάσει και να «αγγίξει» ένα φρουρούμενο αξιωματούχο της Κυριαρχίας και μάλιστα πρώην πρωθυπουργό, κεντρικό τραπεζίτη της χώρας και μεγαλόσχημο του οικονομικού πατριαρχείου της Ε.Ε., κάνοντας σουρωτήρι τα συστήματα ασφαλείας, τότε μπορεί να φτάσει τον οποιονδήποτε. **Σε διαφορετική περίπτωση, αυτό το κατηγορητήριο που μου αποδίδεται θα ήταν αιτία επαναστατικής καταξίωσης για μένα, αλλά ο αξιακός μου κώδικας δεν μου επιτρέπει να δεχτώ τα εύσημα που ανήκουν σε άλλους ανθρώπους.** Όσον αφορά το ερώτημα γιατί μέχρι σήμερα, 2 χρόνια μετά, δεν έχει γίνει ανάληψη ευθύνης της εκτέλεσης των ενεργειών για τις οποίες κατηγορούμαι, που ενδεχομένως απασχολεί πολλούς, προφανώς δεν μπορώ εγώ να απαντήσω. Σίγουρα δεν έχω την πρόθεση ούτε σκοπό να ερμηνεύσω τις ενέργειες άλλων αγωνιστών για λογαριασμό τους (ούτε τώρα ούτε ποτέ), όμως μπορώ να πω το εξής που βασικά το λέει η ίδια η ιστορία: **Καμία πολιτική νομοτέλεια δεν μπορεί να χωρέσει την αναρχική άμεση δράση που ξεσπάει απρόβλεπτα και αιφνιδιαστικά. Καμία ντετερμινιστική λογική δεν μπορεί να προσδιορίσει ή να ορίσει τη σκέψη και τη στρατηγική ενός ή περισσότερων αναρχικών μαχητών με βάση στερεότυπα και προκαταλήψεις.** Και φυσικά, ακόμα και αν γνώριζα τους δράστες αυτών των επιθέσεων, δεν θα έπεφτα

στο επίπεδο της ανακριτικής χειριστικότητας «εκβιάζοντας» μια ανάληψη ευθύνης που ίσως να εξυπηρετούσε τη δική μου ευνοϊκότερη ποινική μεταχείριση. Γιατί ο Σεβασμός, η Αξιοπρέπεια και η Αλληλεγγύη μπορεί να μην τρώγονται, αλλά είναι οι μόνες απαράβατες «αρχές» για μένα. Σε κάθε περίπτωση, όμως, σκοπός αυτού του κειμένου δεν είναι να αποκρούσει το κατηγορητήριο, αλλά να σας δώσει ένα περιεκτικό σκαρίφημα της πολιτικής-δικαστικής υπόθεσης που με κρατάει στη φυλακή και της πορείας μου σε αυτή ως έχει μέχρι τώρα. Προχωράω λοιπόν στην ουσία.

Καταρχάς, και μόνο θεωρητικά να το πάρει κανείς, ήμουν και είμαι σε αντιδιαστολή με τις οργανώσεις γιατί θεωρώ ότι μία συμπαγής οργάνωση γεννάει και αναπαράγει εξουσία στο εσωτερικό της. Η εξουσία δεν είναι μεταφυσική και δεν είναι απαραίτητο να είναι κάθετη και να οφείλεται σε μια ιεραρχική οργανωτική δομή, όπως γράφουν οι διωκτικές αρχές στα βρώμικα κατηγορητήριά τους ακόμα και για αναρχικές οργανώσεις, αλλά μπορεί να είναι και οριζόντια ή να έχει και άλλες ενδιάμεσες εκφάνσεις, παραλλαγές και επίσημες ή ανεπίσημες εφαρμογές... Μία τυπική οργάνωση εξ ορισμού στηρίζεται στη συμμετοχικότητα και ενίοτε στη μαζικότητα, άρα στον αριθμό των μελών της, πράγμα το οποίο είναι από μόνο του μια πηγή εξουσίας. Από εκεί και πέρα, μία οργάνωση βασίζεται στις αμοιβαίες υποχωρήσεις και κατά συνέπεια στους περιορισμούς των ατομικών επιλογών χάριν της επίτευξης των από κοινού τεθειμένων στόχων, άρα καταστρατηγεί την αυτονομία και την ελεύθερη βούληση του ατόμου στα πλαίσια της συμμετοχής του σε αυτή, και αναπόφευκτα η πλειοψηφία υπερτερεί κατά τη λήψη αποφάσεων, ακόμα και με όρους συναίνεσης. Βέβαια υπάρχουν και οι προβληματικές συγκεντρωτικές λογικές της – κεκαλυμμένης ή μη – πρωτοπορίας αλλά και οι συνιστώσες της τυπολατρικής γραφειοκρατίας, όμως δεν θέλω να επεκταθώ άλλο σε αυτά τα ζητήματα εδώ. Η ουσία είναι ότι δεν θα μπορούσα να είμαι μέλος όχι μόνο «τρομοκρατικής» αλλά και οποιουδήποτε είδους ενιαίας, συμπαγούς ή δύσκαμπτης οργάνωσης.

Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου, μέσω των διαρροών της Αστυνομίας στον Τύπο, ξεκίνησε ένα γαϊτανάκι παραπληροφόρησης περί εμπλοκής μου σχεδόν σε όλες τις εν ενεργεία ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις της χώρας, γεγονός που αποδεικνύει, σε όποιον διαθέτει

στοιχειώδη ικανότητα κριτικής σκέψης, την αναξιοπιστία αυτών των «ρεπορτάζ» αλλά και των πηγών τους που δεν είναι άλλες από τους κύκλους της Αντιτρομοκρατικής και στόχο είχαν τη δημιουργία εντυπώσεων για τη «μεγάλη επιτυχία» τους. Από την πρώτη στιγμή, για τους

δημοσιο-κάφρους των καθεστωτικών media, ήμουν ο «μπαλαντέρ», ο «μάγειρας», ο «στρατολόγος», ο «δυνατός/βασικός παίκτης», ο... «πανταχού παρών και τα πάντα πληρών» που *“έδινε το παρόν στα επισκεπτήρια του Κορυδαλλού και στη συνέχεια πέρασε στην παρανομία”*. Κάποιοι έκαναν λόγο και για «ηγετικό στέλεχος» μάλιστα! Προφανώς, για όλους τους φίλους και τους συντρόφους που με γνωρίζουν αλλά και για τους μπάτσους που με «γνωρίζουν», αυτά είναι αισχρά και συνάμα γελοία ψέματα, αφού αφενός ο κύκλος των στενών επαφών μου ήταν περιορισμένος και αφετέρου ΠΟΤΕ δεν πέρασα στην παρανομία, τουλάχιστον εν γνώσει μου, με εξαίρεση δηλαδή τις 10 μέρες που μεσολάβησαν από την έκδοση του εντάλματος (18/10) μέχρι τη σύλληψή μου, όταν φυσικά δεν ήξερα ότι είχα κηρυχθεί παράνομος και καταζητούμενος. **Η ευκολία με την οποία μιλάνε για την παρανομία είναι αντιστρόφως ανάλογη της δυσκολίας επιβίωσης σε αυτήν ενός ανθρώπου με μηδαμινές τεχνικές γνώσεις και ανύπαρκτη υποστήριξη από άλλους, όπως ήμουν εγώ. Εκτός αυτού, δεν υπήρξα ΠΟΤΕ ούτε μέλος ούτε καν εξωτερικός συνεργάτης καμίας οργάνωσης.** Πέρα από τη γελοιότητα του να «φωτογραφίζεις» ΕΝΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟ άνθρωπο (που όχι μόνο δεν έχει δίπλωμα, αλλά δεν ξέρει καν να οδηγάει αυτοκίνητο) ως συνδετικό κρίκο και μάλιστα επιχειρησιακό στέλεχος περισσοτέρων της μίας οργάνωσης εν έτει 2017, που το πληθυσμιακό εκτόπισμα του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα είναι σαφώς πολύ μεγαλύτερο από τις δεκαετίες του '80 και του '90 που και τότε γίνονταν παρόμοιες ψευδείς αναφορές σε «συνήθεις υπόπτους», «συγκοινωνούντα δοχεία», «διευθυντήρια» και «εκτελεστικούς βραχίο-

νες», είναι εξοργιστικό το γεγονός της πέρα για πέρα άτιμης απόπειρας οικουμενικής εμπέδωσης του δόγματος «νόμος και τάξη» μέσω ενός συγκυριακού κατασταλτικού χτυπήματος. Άλλωστε ὅλοι θυμόμαστε και τις αμίμητες δηλώσεις που έκανε ο – πανθομολογουμένως πλέον (λόγω και της ανερμάτιστης πολιτικής διαχείρισης της εκατόμβης νεκρών από τις πυρκαγιές στο Μάτι) – ανυπόληπτος πρώην Υπουργός Δημόσιας Τάξης Ν. Τόσκας μετά τη σύλληψη της αντάρτισσας του *Επαναστατικού Αγώνα*, Πόλας Ρούπα (στην οποία είχε το θράσος να αναφερθεί ακόμα και μετά τη δική μου σύλληψη, κάνοντας λόγο για μηδενική ανοχή), όταν και καλά “ξεδόντιασε τις ουρές της τρομοκρατίας που είχαν μείνει στη χώρα”, ενώ μετά από μόλις δυο μήνες η Ελλάδα έγινε διεθνώς ρεζίλι των σκυλιών με τη μαζική αποστολή παγιδευμένων φακέλων σε αξιωματούχους της Ε.Ε. και στελέχη οικονομικών οργανισμών και οίκων αξιολόγησης αλλά και με άλλες ένοπλες επιθέσεις στο εσωτερικό της χώρας. Όμως ακόμα και αν η σαθρότητα και η ψευτιά της αστυνομικής-δικαστικής διαπλοκής περισσεύουν, δεν παύουν να έχουν πραγματικές και επίπονες συνέπειες για τους αγωνιστές και τα οικεία τους πρόσωπα, ακόμα και αν πρόκειται για μικρά παιδιά...

(Εδώ μια αξιοσημείωτη παρένθεση: Με την Πόλα Ρούπα, η οποία είναι συγκατηγορούμένη μου με την κατηγορία της πλαστογραφίας, δεν έχω απολύτως καμία σχέση. Δεν γνωριζόμαστε προσωπικά και πιθανότατα εκείνη δεν με ήξερε ούτε φατσικά πριν τη σύλληψή μου. Η μοναδική φορά που την έχω δει μπροστά μου ήταν τον Οκτώβριο του 2011 σε συγκέντρωση αλληλεγγύης έξωθεν των φυλακών Κορυδαλλού, όταν μαζί με άλλους συντρόφους υποδεχτήκαμε τα μέλη του Ε.Α. κατά την αποφυλάκισή τους λόγω της παρέλευσης του 18μήνου. Δεν έχουμε μιλήσει ποτέ μεταξύ μας και δεν έχουμε ποτέ συναντηθεί. Τελεία.)

Ας το ξεκαθαρίσω λοιπόν μια και καλή. Η μοναδική «σχέση» που είχα πάντα με τις ένοπλες οργανώσεις ήταν αυτή του *αλληλέγγυου συντρόφου*, είτε με τα φυλακισμένα μέλη τους είτε με τους αγωνιστές που κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε αυτές, και μόνο αφότου συνελήφθησαν, όχι πριν! Στα πλαίσια της αναρχικής αλληλεγγύης επισκεπτόμουν στις φυλακές Κορυδαλλού το 2013-14 τον αναρχικό σύντροφο Σπύρο Μάνδυλα, όταν βρέθηκε προφυλακισμένος για συμμετοχή στην ίδια «οργάνωση»

για την οποία κατηγορούμαι και εγώ και τελικά ΑΠΑΛΛΑΧΤΗΚΕ ΜΕ ΑΘΩΩΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ, αφού πρώτα είχε κατηγορηθεί ως «τρομοκράτης» μέχρι και για εμπρησμό ξενοδοχείου στην... Ινδονησία! **Βάσει της ίδιας «λογικής» που είχε συλληφθεί και ο Σπύρος** (τον οποίο γνώρισα σε πανελλαδικές συναντήσεις των αναρχικών ραδιοφώνων και καταλήψεις στη Θεσσαλονίκη και μέχρι τότε ήταν το μόνο πρόσωπο που ήξερα προτού φυλακιστεί κατηγορούμενο για «τρομοκρατία»), **ότι δηλαδή “στρατολογήθηκε στα επισκεπτήρια του Κορυδαλλού”** (με τη διαφορά ότι

εγώ ποτέ δεν επισκέφθηκα μέλος της οργάνωσης-ομπρέλας), και σε συνδυασμό με το έωλο στοιχείο του DNA εκδόθηκε το ένταλμα σύλληψής μου. Όσο υποτιμητικό και να είναι αυτό για μένα, τόσο οι μπάτσοι που με συνέλαβαν όσο και οι προϊστάμενοί τους γνωρίζουν απόλυτα ότι δεν έχω καμία πείρα αντιπαρακολούθησης και ήμουν «πρόβατο επί σφαγή», αφού δεν διέθετα ομάδα υποστήριξης (όπως γράφτηκε και στα media) αλλά ούτε και ήμουν έτοιμος για μια ενδεχόμενη συμπλοκή, σε αντίθεση με την αφήγηση ότι ήμουν οπλισμένος “με τη σφαίρα στη θάλαμη” όπως διέδιδε η Αντιτρομοκρατική στα παπαγαλάκια της και όπως θα ήταν το λογικό άλλωστε για ένα μέλος ένοπλης οργάνωσης. Τα πάντα (πιστόλια και εκρηκτικά) ήταν συσκευασμένα μέσα στις τσάντες τις οποίες προσπάθησα ανεπιτυχώς να μεταφέρω με το ταξί που με περίμενε έξω από το σπίτι. Ακόμα ξέρουν πολύ καλά ότι ο μόνος σκοπός μου ήταν απλώς να «αδειάσω» το σπίτι για να το ξενοικιάσω και να απεμπλακώ από αυτή την «υποχρέωση», τη διαχείριση δηλαδή ενός κρησφύγετου που ήταν μισθωμένο με πλαστή ταυτότητα που είχε πάνω τη φωτογραφία μου. Αυτό το άφησαν να εννοηθεί μέσω των φερέφωνών τους στα media λέγοντας ότι επέλεξα τη συγκεκριμένη μέρα γιατί δεν περίμενα να

με συλλάβουν την ημέρα της εθνικής εορτής που “η προσοχή όλων θα ήταν στραμμένη στην παρέλαση” (και ας υπήρχαν αντιφατικές αναφορές περί «κινητού» οπλοστασίου και προπαρασκευαστικών ενεργειών για «τρομοκρατικό» χτύπημα στο μητροπολιτικό κέντρο). Αυτό το επιβεβαιώνω λοιπόν: **Επίτηδες διάλεξα αυτή τη μέρα, αγνοώντας το πόσο «χωμένος στα σκατά» ήμουν και παραβλέποντας το σενάριο ότι αν οι μπάτσοι που με παρακολουθούσαν ήταν της Αντιτρομοκρατικής, πρόκειται για μια κατασταλτική υπηρεσία που δεν έχει Κυριακή, γιορτή και σχόλη...** Επίσης οι επικεφαλής της ΔΑΕΕΒ αλλά και τα επιτελικά στελέχη του αρμόδιου τμήματος της ΔΕΕ ξέρουν πόσο εύκολα μπορεί να μεταφερθεί το βιολογικό υλικό, όχι μόνο εντός του ίδιου χώρου (αν υποθέσουμε ότι τα ευρήματα της ΔΕΕ είναι αληθή και με την προϋπόθεση ότι τα «τρομοδέματα» κατασκευάστηκαν σε ένα σπίτι το οποίο επισκεπτόμουν περιστασιακά για να πληρώσω τους λογαριασμούς, τα κοινόχρηστα κλπ.) αλλά και από χώρο σε χώρο και από αντικείμενο σε αντικείμενο και με άπειρους άλλους τρόπους από άνθρωπο σε άνθρωπο/ζώο/πράγμα... **Το γεγονός ότι ήμουν ένα άτομο με καθημερινές συναναστροφές με αρκετούς συντρόφους σε δημόσιες εκδηλώσεις του «χώρου» συντείνει στο πόσο εύκολα θα μπορούσε να βρεθεί DNA συμβατό με το δικό μου σε κάποιον από τους «τρομοφακέλους» όπως είναι πιθανό να υπάρχει και DNA που «ανήκει» σε άλλους συντρόφους, πλην των ανθρώπων που βάσει λογικής... θα είχαν φροντίσει να πάρουν τις κατάλληλες προφυλάξεις προκειμένου να μην αφήσουν δικά τους ίχνη.** Επίσης, εγώ ΠΟΤΕ και σε ΚΑΜΙΑ προηγούμενη σύλληψή μου δεν είχα δώσει δείγμα βιολογικού υλικού, όπως και πάλι ψευδώς αναφέρθηκε στα media εν μέσω πυκνής πληροφοριακής ομίχλης για το πώς κατέληξε να με παρακολουθεί η Αντιτρομοκρατική ως δήθεν σεσημασμένο. Το γιατί οι Αρχές, προ της σύλληψής μου, επικεντρώθηκαν στο συγκεκριμένο DNA – αν όντως βρέθηκε τέτοιο – που ακόμα και για αυτές μέχρι τη σύλληψή μου ήταν μη-ταυτοποιημένο DNA άγνωστου άνδρα, θεωρώ ότι είναι συνάρτηση διάφορων παραγόντων, μεταξύ των οποίων και το ιστορικό επισκεπτηρίων μου στις φυλακές Κορυδαλλού και η στάση μου γενικότερα όσον αφορά την αλληλεγγύη με τους πολιτικούς κρατούμενους. Αυτό το λέω αφενός γιατί έχουμε την εμπειρία της μεθοδολογίας ενοχοποιητικής επικέντρωσης σε συγκεκριμένα πρόσωπα από τον αναρχικό χώρο μέσα από μια μεγάλη δεξαμενή «υπόπτων» (όπως

έγινε και στην υπόθεση Χαλανδρίου το 2009) και αφετέρου διότι η πρόφραση του συμβατού DNA (ειδικά όπως εντάχθηκε σε αυτή τη δικογραφία μέσω της δήθεν ταυτοποίησης ληφθέντων δειγμάτων από αντικείμενα που μάζεψαν τα ΜΑΤ στην οδό Στουρνάρη έξω από το Πολυτεχνείο, μετά από ταραχές, την ημέρα που συμπίπτει με αυτή παλαιότερης σύλληψής μου, κατά την οποία ΔΕΝ μου είχαν πάρει δείγμα βιολογικού υλικού), σε συνδυασμό με την προσχηματική δυσκολία εντοπισμού του «υπόπτου» για την έκδοση εντάλματος σύλληψης, θυμίζει τη γνωστή και μη εξαιρετέα πρακτική της «καταγγελίας μέσω ανώνυμου τηλεφωνήματος» στο τηλεφωνικό κέντρο της Αντιτρομοκρατικής που δεν έχει... αναγνώριση κλήσης, ρε γαμώ την Ψωροκώσταινα. Πάντως αξίζει να επισημανθεί η καινοφανής κυνική ομολογία της Αστυνομίας, που υπολανθάνει στην υπόθεσή μου, **ότι διατηρεί τράπεζες μη-ταυτοποιημένων προσωπικών δεδομένων από ορφανά δείγματα που συλλέγονται σε δημόσιες και μαζικές εκδηλώσεις εξεγερτικής βίας** και ανά πάσα στιγμή μπορούν να «βγουν από το συρτάρι», καθώς αποτελεί ένα πρώτο βήμα στην προλείανση του εδάφους για την ένταξη στην ημερήσια διάταξη και την κοινωνική αποδοχή πολλών «ευρεσιτεχνιών» και τακτικών καταστολής που ίσως φάνταζαν αδιανόητες προηγουμένως. Προφανώς αυτή η επίσημη ομολογία δεν είναι προϊόν κάποιας αστυνομικής καινοτομίας ή πρωτοτυπίας που εφαρμόζεται μόνο σε αναρχικούς, αλλά τα σημαινόμενα που προκύπτουν από αυτή, στο πλαίσιο μάλιστα μιας υπόθεσης αυτού του κοινωνικοπολιτικού βεληνεκούς, είναι τρομακτικά για όποιον έχει λίγη φαντασία...

Μετά την πρώτη «επιτυχία» ήρθε το δεύτερο φιάσκο της Αντιτρομοκρατικής, αυτό της δήθεν ανακάλυψης του «επαναστατικού ταμείου» με δεκάδες διώξεις σε φίλους και συγγενείς κρατουμένων αλλά και στους ίδιους αυτούς τους κρατουμένους με την κατηγορία της χρηματοδότησης «τρομοκρατικής» οργάνωσης για... 3016,5 € συνολικά (γελάει ο κόσμος). Αυτή η «επιτυχία» μάλιστα έφτασε μέχρι και την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για ένα φαντάρο στην Κύπρο που ενίσχυσε το...

«ταμείο» με 50 € (ξαναγελάει ο κόσμος). Όπως ήταν αναμενόμενο αυτή η σούπερ «αποκαλυπτική» υπόθεση καφκικών διαστάσεων κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος και οι περισσότεροι εκ των κατηγορουμένων απηλλάγησαν με βούλευμα. Όμως δυστυχώς παραμένουν κάποιοι κατηγορούμενοι παρά το γεγονός ότι εξήγησα διεξοδικά στον αξιότιμο ειδικό εφέτη ανακριτή για θέματα «τρομοκρατίας», Ευτύχιο Νικόπουλο, τι εξυπηρετούσε αυτός ο τραπεζικός λογαριασμός που είχα ανοίξει με πλαστά στοιχεία. Αυτός ο κύριος (κατά τη διάρκεια της «συνάντησής» μας στο πλαίσιο αυτής της υπόθεσης) δεν δίστασε να ομολογήσει ότι μεθοδεύει ένα διωκτικό σχήμα *“ηθικής αυτουργίας της ηθικής αυτουργίας”* για την πράξη της χρηματοδότησης «τρομοκρατίας», το ίδιο χαιρέκακα όπως εκστόμισε την επαπειλούμενη καταδίκη μου σε ΤΡΙΣ ΙΣΟΒΙΑ ΚΑΘΕΙΡΞΗ, όταν, στην ίδια κρίση επιδειξιομανίας, με το προσωπείο της αστικής ευγένειας προσπάθησε να κάνει το ψυχογράφημα (εμού) του κρατουμένου ως άλλος αμετανόητος Δρ. Ζιμπάρντο... Του είπα λοιπόν ότι προκειμένου να βοηθήσω ένα δραπετή των φυλακών (που γνώρισα μετά την απόδρασή του, η οποία δεν βγήκε ποτέ στη δημοσιότητα) να συγκεντρώσει τα χρήματα που του χρωστούσαν οι συγκρατούμενοί του από τον καιρό που βρισκόταν στις φυλακές Κορυδαλλού, έφτιαξα αυτό το λογαριασμό γιατί ο ίδιος δεν είχε «χαρτιά» να το κάνει και ο ίδιος κανόνιζε με τους πρώην συγκρατούμενους του να τα στέλνουν στο όνομα της πλαστής μου ταυτότητας. Κανένας από τους συγκατηγορουμένους μου δεν γνώριζε ούτε εμένα προσωπικά ούτε φυσικά ότι το όνομα στο οποίο έλεγαν στους συγγενείς τους να καταθέτουν τα χρηματικά μικροποσά (ο καθένας για τους δικούς του λόγους και τα δικά του χρέη) ήταν ψεύτικο (και ούτε καν θα μπορούσαν να το υποψιαστούν) και λογικά δεν γνώριζαν ούτε οι συγγενείς και οι φίλοι τους ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ προορίζονταν αυτά τα χρήματα. **Είναι πάντως και λυπηρό και εξωφρενικό να ταλαιπωρούνται άσχετοι (όχι μόνο με την «τρομοκρατία» αλλά και με την αναρχία) άνθρωποι από την Αθήνα και την επαρχία, με την απομάκρυνση από τις δουλειές τους και τις οικογένειές τους, για να χρησιμεύσουν ως αναλώσιμα οικοδομικά υλικά στο χτίσιμο της καριέρας ενός σύγχρονου ιεροεξεταστή στα πλαίσια ενός μοντέρνου «αντιτρομοκρατικού» μακαρθισμού και με βάση το δόγμα «κούνα μερικά δέντρα να δεις τι φρούτα θα πέσουν»...** Σε αυτή τους την ταλαιπωρία η δική μου ευθύνη έγκειται στο ότι, πάνω στη βιασύνη μου να

«ξεφορτωθώ» τα παράνομα πράγματα που ήταν μέσα στο σπίτι για να το ξενοικιάσω, αμέλησα να καταστρέψω την ταυτότητα που χρησιμοποίησα για να φτιάξω αυτόν τον τραπεζικό λογαριασμό και αυτήν ακριβώς την «αμέλεια» τη φέρω βαρέως. Εν κατακλείδι, από όλα τα παραπάνω, εύκολα καταλαβαίνει ο καθένας ποια είναι η εμπλοκή, τόσο η δική μου όσο και των συγκατηγορουμένων μου, και σε ποιο βαθμό με όλη αυτή την υπόθεση. Και τέλος, επειδή πολλά γίνονται και διάφορα ακούγονται, το σύνολο της «απολογίας» μου στον ειδικό ανακριτή είναι διαθέσιμο από τα επίσημα έγγραφα της δικογραφίας για κάθε δύσπιστο εφόσον μου το ζητήσει.

Σε γενικές γραμμές, από τις ιστορίες που είχα διαβάσει και είχα ακούσει όλα αυτά τα χρόνια, γνώριζα ότι η στάση ζωής και οι επιλογές της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης μπορεί να μου στερήσουν τη φυσική ελευθερία ή ακόμα και την ίδια μου τη ζωή. Και ήμουν αποφασισμένος να πάρω τέτοια ρίσκα προκειμένου να επιτεθώ στον πολιτισμένο κόσμο της Εξουσίας. Αλλά το ότι θα βρισκόμουν προφυλακισμένος, κατηγορούμενος με τις διατάξεις του αντεπαναστατικού νόμου 187^A σε

αυτή τη φάση δεν μπορούσα καν να το φανταστώ αφού όταν νοίκιασα το σπίτι-κρησφύγετο δεν γνώριζα αν επρόκειτο να αποθηκευτούν ή να κατασκευαστούν – όπως επίσης δεν γνωρίζω εάν τελικά κατασκευάστηκαν – βόμβες εκεί μέσα. **Σίγουρα δεν περιμένω από τους διώκτες μου να καταλάβουν τους τρόπους συσχέτισης μεταξύ αναρχικών ούτε τους άπειρους συνδυασμούς σχέσεων και αλληλέγγυων δεσμών μεταξύ συντρόφων, που κάνουν το αφήγημα της Αντιτρομοκρατικής να μοιάζει με καρυδότσουφλο σε έναν απέραντο και ανεξερεύνητο ωκεανό αμέτρητων ανατρεπτικών πιθανοτήτων. Μπάτσοι, εισαγγελείς και ανακριτές, από τους πιο σκιτζήδες εφαρμοστές της επιστημονικής μεθόδου, πάντα θα προσπαθούν να μας χωρέσουν στις απαίσιες ταξινομήσεις τους, να μας κατηγοριοποιήσουν, να μας**

διαχωρίσουν και να μας «πακετάρουν» για να κάνουν πιο εύκολα τη δουλειά τους που δεν είναι άλλη από την άπαξ και δια παντός πάταξη της ανομίας, της εξέγερσης και της αναρχίας. Αυτή όμως είναι η μία όψη του νομίσματος, γιατί οι προσπάθειές τους, αν δεν πέφτουν στο κενό, ποτέ δεν θα είναι αρκετές ή ικανοποιητικά αποτελεσματικές και αυτό το γνωρίζουν και οι ίδιοι. Γι' αυτό τρέχουν από σεμινάριο σε σεμινάριο και από συνέδριο σε συνέδριο και οργανώνονται σε διακρατικό επίπεδο για να συμβαδίζουν με τις τελευταίες εξελίξεις στον τομέα της καταστολής του εσωτερικού εχθρού... Η άλλη όψη του νομίσματος είναι πολύ απλά ότι δεν μπορούν να μας καταλάβουν γιατί είναι εθισμένοι στις εξουσιαστικές λογικές, είναι εθισμένοι σε αυτόν τον πολιτισμό σε τέτοιο βαθμό που οποιοσδήποτε σκέφτεται και πράττει διαφορετικά από τα κυρίαρχα πρότυπα τούς φαντάζει εχθρικός. Η εγγενώς καταδικωκτική φύση του κοινωνικού τους ρόλου και της λειτουργίας τους είναι τέτοια που παγίως αναζητά υπόπτους και δημιουργεί ενόχους, αφού για να δουλέψει η βιομηχανία θανάτου του δικαστικού-σωφρονιστικού συστήματος χρειάζεται να κυλήσει αίμα για να γυρίσουν τα γρανάζια της... Γι' αυτό είναι μικρόνοες και άξιοι περιφρόνησης. **Θέλω να είστε σίγουροι, αγαπητοί μου σύντροφοι, ότι οι αξίες του αγώνα και της αλληλεγγύης είναι απείρως πιο διαχρονικές από κάθε σάπια κοινωνική επιταγή, από τη ρουφιανιά, το γλείψιμο και την υποταγή. Γι' αυτό αν κάποιος αγωνιστής ζητήσει τη βοήθειά σας να μην αρνηθείτε, να την προσφέρετε απλόχερα ακολουθώντας τα άγρια ένστικτά σας ακόμα και αν ελλοχεύει ο άγνωστος κίνδυνος να προδοθείτε μελλοντικά, αξίζει το ρίσκο για την πραγμάτωση των ιδεών μας.** Αξίζει για την απτή απόδειξη ότι η αλληλεγγύη δεν είναι απλώς μια ωραία λέξη κενή περιεχομένου χωρίς ηθικά ερείσματα και υλική υπόσταση, ούτε μια ακίνδυνη ευκαιριακή ενασχόληση χωρίς ρίσκα και επαναστατικές αιχμές, αλλά ότι είναι ένα πραγματικό «οπλοστάσιο» που καταργεί στην πράξη τα τεχνητά δίπολα νομιμότητας-παρανομίας ή αθωότητας-ενοχής και διαθέτει «όπλα» για όλους όσους θέλουν όντως να επιτεθούν στο Υπάρχον. Αξίζει το ρίσκο γιατί θα γνωρίζετε ότι πράξατε σύμφωνα με τα αναρχικά σας «πιστεύω» και κόντρα στα ιερά κοινωνικά πρότυπα του φιλοτομαρισμού, της μετριοπάθειας και του συμβιβασμού, της νομιμοφροσύνης και της εθελοδοουλίας...

iv. Who is who

Η «πολιτική» μου διαδρομή ξεκίνησε το 2009 όταν άρχισα να διαβάζω αναρχικά βιβλία, να επισκέπτομαι και να συμμετέχω σε καταλήψεις και αναρχικά στέκια. Όμως η ευρύτερη κοινωνική μου συνειδητοποίηση άρχισε με τις φοιτητι-

κές κινητοποιήσεις της διετίας 2006-2007, όταν ως πρωτοετής φοιτητής τότε, ήρθα σε επαφή με το φοιτητικό κίνημα εκείνης της εποχής μέσα από τις καταλήψεις των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων της χώρας και τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια στην Αθήνα. Σε αυτές τις πορείες και τις διαδικασίες γνώρισα ως ένα βαθμό την υποκρισία, τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδα των αξιών της Δημοκρατίας και του συστήματος που υπηρετούν, καταλήγοντας γρήγορα στην απόρριψη κάθε είδους συνδικαλισμού και αντιπροσώπευσης. Είδα με τα μάτια μου τις κτηνωδίες των σωμάτων ασφαλείας, τις καταδοτικές συμπεριφορές από τις αριστερές οργανώσεις αλλά και την καπηλεία των όποιων ακηδεμόνευτων διεκδικητικών αγώνων. Χωρίς καμία εμπειρία ή συμμετοχή σε συγκρούσεις με τους μπάτσους, αναγνώρισα το κάλπικο ανθρωπιστικό προσωπείο της Εξουσίας, όταν η βαναυσότητα της αστυνομικής πανώλης σάρωνε αδιακρίτως ανυπεράσπιστους και άοπλους ανθρώπους, ανοίγοντας κεφάλια και αδιαφορώντας για την σωματική τους ακεραιότητα λες και ήταν σακιά με πατάτες. Σιγουρεύτηκα για αυτό το συμπέρασμα ανασύροντας από τη μνήμη μου εικόνες της παιδικής μου ηλικίας, όταν έγινα αυτόπτης μάρτυρας χημικού πολέμου σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας των κατοίκων και της τοπικής σχολικής κοινότητας ενάντια στην κατασκευή του ΚΥΤ στην Ηλιούπολη το 2003 που τα ΜΑΤ έπνιγαν τους δασκάλους, τους μαθητές, τους γονείς τους και όλους τους διαδηλωτές με δακρυγόνα χωρίς κανένα προφανή λόγο. Ή ακόμα και τους εξευτελιστικούς σωματικούς ελέγχους από τα ένστολα καθίκια στις γειτονιές των νοτίων προαστίων της Αθήνας,

όταν το εκκεντρικό ντύσιμο, η διαφορετική εμφάνιση ή μια καταγγελία των φιλήσυχων πολιτών για φασαρία στην πλατεία αρκούσαν για μια προσαγωγή στο τμήμα και κάνα «φιλικό» χαστούκι για να καταλάβεις «ποιος κάνει κουμάντο», και τον ρατσισμό απέναντι σε παιδιά μεταναστών κάθε φυλής και εθνοτικής ή ταξικής καταγωγής που συναναστρεφόμασταν άνευ διακρίσεων και διαχωρισμών. Εκείνη την αγνή και ενστικτώδη εφηβική απέχθεια προς την επιβολή του δόγματος «νόμος και τάξη» ήρθαν να επιβεβαιώσουν τα βιώματά μου κατά τη διάρκεια της «φοιτητικής ζωής», με τη δολοφονία του αναρχικού Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου να την επισφραγίζει και να μετατρέπει το μίσος μου για την Αστυνομία σε μίσος για κάθε μορφή αυταρχικής επιβολής. Φυσικά αυτή η συνειδητοποίηση δεν συνέβη εν μία νυκτί, ωστόσο μια από εκείνες τις «*Νύχτες του Αλέξη*» έφερε για μένα, όπως και για πολλούς ακόμα συντρόφους, την οριστική διάλυση των ψευδαισθήσεων και το πέρασμα από το «σημείο χωρίς επιστροφή». **Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 ήταν για μένα η αφετηρία ενός ταξιδιού προς το άγνωστο, μιας μακράς αγωνιστικής διαδρομής που συνεχίζεται ακόμα με προσωπική ενδοσκόπηση και μελέτη, όνειρα και φιλοδοξίες αλλά και με ζύμωση στην «κινηματική» σκακιέρα, έχοντας πάντα ως πυξίδα την αναρχική συνείδηση. Όλα αυτά τα χρόνια έχω αντλήσει μια πληθώρα συμπερασμάτων και ένα πλούτο βιωμάτων από διάφορα εγχειρήματα του απελευθερωτικού αγώνα που θα με συντροφεύουν για πάντα όσο ζω...**

Από τα πρώτα κιόλας χρόνια της δραστηριοποίησής μου, αφουγκράστηκα και ασπάστηκα την ιστορική αντι-οργανωτική παράδοση των εξεγερσιακών και των ατομικιστικών τάσεων της αναρχίας, ενώ, όλο αυτόν τον καιρό μέχρι σήμερα, συνεργάστηκα

και αγωνίστηκα πλάι-πλάι με Συντρόφους σχεδόν όλων των τάσεων του αναρχικού ρεύματος, τόσο για ζητήματα της επικαιρότητας (όπως αντι-οι-

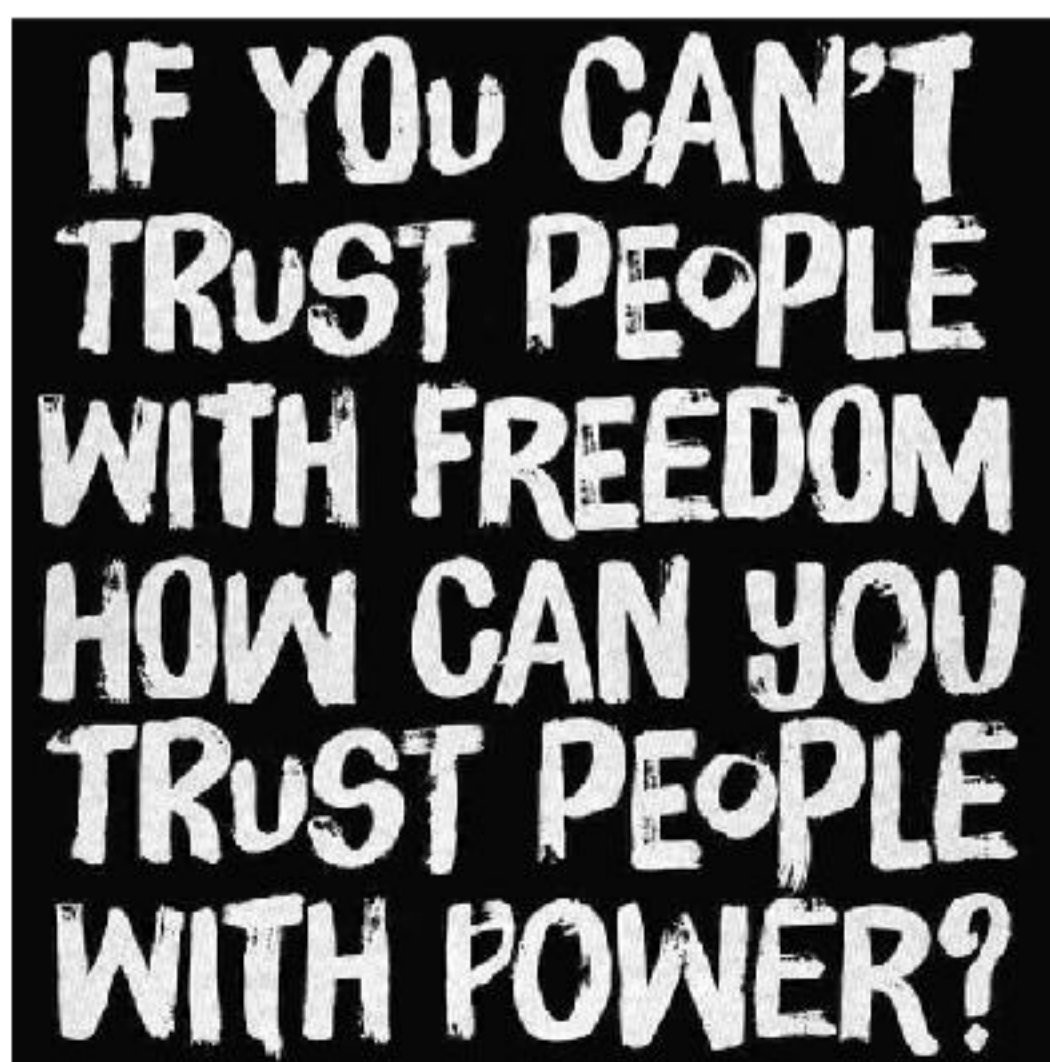
κονομικές κινητοποιήσεις, εκρήξεις της προσφυγικής κρίσης, απεργίες πείνας κρατουμένων, εκκενώσεις καταλήψεων κ.ά.) όσο και για ειδικές θεματικές πρωτοβουλίες μέσα από τον αναρχικό χώρο. Σε αυτή τη διαδρομή σίγουρα έκανα αρκετά σφάλματα για τα οποία έχω κάνει την αυτοκριτική μου είτε σε προσωπικό, είτε σε δημόσιο και ημιδημόσιο επίπεδο, αλλά πάντα είχα ως σταθερό προσανατολισμό την όξυνση των εχθροπραξιών κατά της κοινωνίας-φυλακής. Όλο αυτό το διάστημα μέχρι και τη σύλληψή μου έδινα αδιάλειπτα το παρόν σε ένα από τα ασίγαστα μέτωπα του κοινωνικού πολέμου όπως ήταν και συνεχίζει να είναι ο αγώνας κατά του σωφρονιστικού συστήματος, μέσα από δημόσιες συγκεντρώσεις, δράσεις και εκδηλώσεις, πράγμα το οποίο γνωρίζουν πολύ καλά οι Αρχές που σήμερα με κατηγορούν. **Εμείς, ως αναρχικοί, βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα, συνδέοντάς τον συνήθως με γενικότερα ζητήματα εγκλεισμού και διαχέοντάς με κάθε ευκαιρία τον συνολικό απελευθερωτικό αγώνα.** Προσωπικά, υπήρξα αλληλέγγυος – με τον ένα ή τον άλλο τρόπο – με όλους τους αξιοπρεπείς φυλακισμένους αγωνιστές στην Ελλάδα. Συμμετείχα σε κάθε είδους ανατρεπτικούς και αντιθεσμικούς αγώνες για τα δικαιώματα του συνόλου των κρατουμένων αλλά και ενάντια στα καθεστώτα εξαίρεσης αιχμάλωτων συντρόφων. Από κοινού με άλλους συντρόφους και συναγωνιστές (αλλά και με τους πολιτικούς κρατουμένους), πήρα μέρος σε μάχες ενάντια σε νόμους και διατάγματα, ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και τα κολαστήρια των αστυνομικών τμημάτων, ενάντια στον εγκλεισμό σε κάθε του μορφή, συμβάλλοντας στη σύνθεση ενός μωσαϊκού πολύμορφου αγώνα ενάντια στα σύγχρονα κάτεργα της Δημοκρατίας· ενάντια στις φυλακές, τους φύλακες και τους ψευδείς επικριτές τους.

Η τελευταία δεκαετία, στην οποία εγώ τουλάχιστον υπήρξα ενεργό μέλος αυτού που ονομάζουμε αναρχικό χώρο, έχει σημαδευτεί από ραγδαίες και ακατάπαυστες εξελίξεις στους τομείς του κοινωνικού ελέγχου και της «αντιτρομοκρατικής» πο-

λιτικής του ελληνικού Κράτους, σε συνάρτηση με την επιβολή οικονομικών μέτρων λιτότητας από τους εγχώριους πολιτικούς εντολοδόχους του υπερεθνικού Κεφαλαίου και τις ανά διαστήματα μεγάλες, αλλά γενικά σποραδικές και «αναποτελεσματικές» κοινωνικές αντιδράσεις. Μέσα σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο, από τις μοναδικές λαμπρές και αξιοπρεπείς εξαιρέσεις στη ζοφερή καπιταλιστική κανονικότητα της ελληνικής κοινωνίας ήταν η εξεγερτική/επαναστατική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε από τις μαχόμενες μειοψηφίες και τις αντάρτικες ομάδες και οργανώσεις των αναρχικών, με τις αντίστοιχες κατασταλτικές επιπτώσεις πολλών δεκάδων διώξεων, συλλήψεων και φυλακίσεων. Από τις θεωρητικές συνεισφορές, τα μεταφραστικά και τα εγχειρήματα αντι-πληροφόρησης, τις καταλήψεις κτιρίων, ραδιοσυχνοτήτων και τηλεοπτικών σταθμών μέχρι τα φλεγόμενα οδοφράγματα και από τις εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις, τα μπλόκα στα αποβράσματα του εθνικισμού και τις απαλλοτριώσεις μέχρι το σαμποτάζ στα συστήματα πανοπτικού ελέγχου, έχουμε αποκομίσει μια σειρά πολύτιμων εμπειριών και έχουμε «εμπλουτίσει» τους φακέλους της Κρατικής Ασφάλειας και τα αρχεία του 401 Στρατιωτικού Νοσοκομείου... **Αξιοποιώντας ένα ευρύ φάσμα εξεγερτικών πρακτικών που μας κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές αγωνιστών και εφευρίσκοντας νέες, ο καθένας από το μετερίζι του και μέσα από διεργασίες συλλογικής αυτομόρφωσης και αυτοεξέλιξης, γίναμε πρωταγωνιστές, καταστροφείς και δημιουργοί, σε μια σειρά πολύ σημαντικών γεγονότων που θα μείνουν για πάντα χαραγμένα στη μνήμη μας και θα αποτελούν ξεχωριστό κεφάλαιο στις σελίδες της σύγχρονης επαναστατικής ιστορίας.** Όμως πέρα από τις χαρές και τις επιτυχίες, κοιτώντας πίσω, με ειλικρίνεια και υψηλό αίσθημα ευθύνης, θα δούμε τις ανεπάρκειες και τις απουσίες, τις συλλήψεις και τις πολυετείς καθείρξεις, τους τραυματισμούς και τους θανάτους δικών μας «συμμάχων». Θα αναγνωρίσουμε εν τέλει την αποτυχία μας στη δημιουργία ενός ισχυρού και επικίνδυνου, διάσπαρτου και ενωμένου αναρχικού κινήματος, ικανού να προκαλέσει το χάος και την κοινωνική πόλωση ώστε να κατακρημνιστεί η νομοκατεστημένη τάξη του Πολιτισμού, που καταπιέζει και εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους και το φυσικό τους περιβάλλον, κρατώντας μας εγκλωβισμένους στο Μάτριξ του, στερώντας μας έτσι τη δυνατότητα μιας αληθινής και ελεύθερης ζωής, αποκλείοντάς μας από την επαναστατική πιθανότητα να εκπληρώσουμε στο έπακρο τα όνει-

ρα και τις επιθυμίες μας μέσα από μια συλλογική χειραφετητική κίνηση επαναδημιουργίας των εαυτών μας ως μοναδικά και ανεξέλεγκτα άτομα, ως οργανικές αυτο-επιθυμητικές ατομικότητες της μεγάλης κοινότητας όλων των έμβιων όντων (ακόμα και όσων θα αρνούσαν την ύπαρξή της)· όχι μιας ενιαίας κοινωνικής οργάνωσης όπου θα συμφωνούσαν και θα σκέπτονταν όλοι με τον ίδιο τρόπο, αλλά μιας ζωτικής συγγένειας και μιας αληθινά ζωντανής αλληλεπίδρασης μεταξύ των διάφορων οικοσυστημάτων και των συλλογικών πειραμάτων των ανθρώπινων ομάδων – απαλλαγμένων από τα κράτη και τους νόμους, την αγορά και την ιδιοκτησία, την εργασία και την οικονομία, το ρατσισμό και την πατριαρχία, την οργανωμένη θρησκεία και τη μισαλλοδοξία – που θα εμπεριείχαν εξίσου την ομορφιά και τους κινδύνους της φύσης αλλά και τη χαρά και τον πόνο της ανθρώπινης δραστηριότητας της μητέρας και του δασκάλου, του αρτοποιού και της μαγείρισσας, της φαρμακοποιού και του θεραπευτή, του χτίστη και της αγρότισσας, της τεχνίτριας και του ράφτη, του καλλιτέχνη και της συγγραφέα, της εξερευνήτριας και του εφευρέτη, του πολεμιστή και της πολεμίστριας, όχι σαν κοινωνικές κατασκευές, διαχωρισμένους και εξειδικευμένους ρόλους και αυθεντίες, αλλά ως φυσικές κλίσεις και παρορμήσεις της ιδιαίτερης ιδιοσυγκρασίας του κάθε άντρα και της κάθε γυναίκας, με τις αυθόρμητες εναλλαγές και τους διάφορους συνδυασμούς των επιμέρους δεξιοτήτων μας να έχουν ως επιστέγασμα την ασυμβίβαστη, την απόλυτη ελευθερία.

IF YOU CAN'T
TRUST PEOPLE
WITH FREEDOM
HOW CAN YOU
TRUST PEOPLE
WITH POWER?

v. Αναγόμευση...

Οι άρχουσες τάξεις κάθε πολιτισμένης κοινωνίας, εδώ και δέκα χιλιάδες χρόνια, επιστρατεύουν κάθε ποταπό μέσο και απάνθρωπη μέθοδο προκειμένου να διαχειριστούν τον πληθυσμό των υποτελών τάξεων, ώστε με άθλιους πειθαναγκασμούς να εμφυσήσουν την αντίληψη ότι καμία απόπειρα αντίστασης και κανένας αγώνας δεν έχει νόημα, παρά μόνο ο εξανδραποδισμός και η υποταγή. Οι αναρχικοί, ως άξιοι συνεχιστές του αγώνα των ανθρώπων κατά της εξουσίας, κόντρα σε κάθε καπιταλιστικό ή κομμουνιστικό σύστημα, ποτέ δεν αποδέχτηκαν αυτή την αφήγηση και ανέκαθεν, μέσα από διαφορετικές προσεγγίσεις κάθε φορά, συνέχισαν να δίνουν την προαιώνια μάχη των ανθρώπων για ελευθερία. Πριν, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά τη λήξη των Παγκόσμιων Πολέμων και την εγκαθίδρυση άλλοτε δικτατορικών και άλλοτε δημοκρατικών καθεστώτων, οι αναρχικοί πρόγονοί μας συνέχισαν είτε να πυροδοτούν είτε να συμμετέχουν σε κοινωνικούς αγώνες, εξεγέρσεις και επαναστάσεις, αρνούμενοι να συμμορφωθούν στα διάφορα εξουσιαστικά δόγματα εξημέρωσης, αλλοτρίωσης και κυριαρχίας. Η αναγνώριση μιας επίπλαστης κοινωνικής ειρήνης (που δεν υπήρξε ποτέ πραγματικά) οδηγεί επαγωγικά στην αναγνώριση του διάχυτου κοινωνικού πολέμου. Η ιστορία αυτού του πολέμου μετράει χιλιάδες προδοσίες, καταδόσεις, διώξεις, (αυτο-)εξορίσεις, συλλήψεις, φυλακίσεις, βασανισμούς και θανάτους αγωνιστών, όμως βρίθει και πάμπολλων παραδειγμάτων και ιστοριών επαναστατικής αλληλεγγύης. Από την πολιορκία φυλακών από τους εξεγερμένους για την απελευθέρωση κρατουμένων της δικτατορίας του Ντίαζ μέχρι την Ισπανίδα συντρόφισσα *Alegría de vivir la vida* με την κόρη της που πρόσφεραν καταφύγιο και ιατρική περίθαλψη στον Αραγονέζο αναρχικό Mariano Sánchez Añón, που είχε τραυματιστεί σε ανταλλαγή πυροβολισμών κατά την απόπειρα ληστείας ενός οχήματος μισθοδοσίας της ζυθοποιίας *Modelo* στις αρχές της δεκαετίας του '40 στο Μεξικό... Από την υπόθαλψη και την «έξοδο»

από τη Μαδρίτη του αναρχικού Mateo Morral, μετά την αποτυχημένη βομβιστική απόπειρα (με πολλές παράπλευρες απώλειες) κατά του βασιλιά Αλφόνσο ΙΓ΄ της Ισπανίας και της βασίλισσας Βικτώριας Ευγενίας στη γαμήλια πομπή τους, με τη βοήθεια του αντι-κληρικού δημοκράτη, εκδότη και δημοσιογράφου, José Nakers (που διαφωνούσε και κατέκρινε δημόσια στην εφημερίδα του *El Motín* την ενέργεια) μέχρι την πολύμορφη χειροπιαστή αλληλεγγύη που βρίσκουμε στην εμπειρία δράσης της *Συμμορίας Μπονό...* Από την οργάνωση της εν πλω απόδρασης του έφηβου αναρχικού Simón Radowitzky από τη φυλακή *Ushuaia* στη Γη του Πυρός όπου κρατούνταν για το θανάσιμο βομβαρδισμό του αρχηγού της αστυνομίας Αργεντινής, με το συντονισμό διαφορετικών αναρχικών ομάδων και τη βοήθεια Αργεντινών απαλλοτριωτών, μεταξύ των οποίων ο Miguel Arcángel Roscigna, αλλά κυρίως αυτή των Ramón Cifuentes και Ernesto Medina, μελών της εργατικής ομοσπονδίας Χιλής μέχρι τον Nicola Recchi που συνελήφθη και ανακρίθηκε βασανιστικά για ολόκληρες βδομάδες επειδή φυγάδευσε τον Silvio Astolfi (φίλο του Severino Di Giovanni και συνεργό του Χιλιανού ιλλεγκαλιστή Jorge Tamayo Gavilán), μετά από άγριο ανθρωποκυνηγτό με τους μπάτσους στο Μπουένος Άιρες... Από την απόδραση του Pëtr Krotočkin από το στρατιωτικό νοσοκομείο της Αγίας Πετρούπολης και τη διαφυγή του προς τη Σκανδιναβική χερσόνησο και την Αγγλία με τη βοήθεια φίλων του αλλά και ανθρώπων που ούτε καν τον γνώριζαν μέχρι τους πυρήνες του *Αναρχικού Ερυθρού/Μαύρου Σταυρού* που στήριζαν φυγάδες, εξόριστους και πολιτικούς κρατούμενους απολυταρχικών καθεστώτων από τη Ρωσική Αυτοκρατορία και μετέπειτα χώρες της ΕΣΣΔ... Από τις «υπόγειες» διαδρομές των αναρχικών πολιτικών προσφύγων από την Ιταλία σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες και στην Αμερικανική Ήπειρο και από τις *Ελεύθερες Γυναίκες* (Mujeres Libres) και τα άτυπα δίκτυα υποστήριξης του *Ισπανικού Ελευθεριακού Κινήματος* (MLE) που φυγάδευαν τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές που ήταν στο στόχαστρο του Φρανκικού καθεστώτος μέχρι την παράνομη *Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης*, τις διεθνείς κοινότητες των εξόριστων και διωκόμενων, από τον Μπατίστα και ύστερα από τον Κάστρο, Κουβανών αναρχικών και τόσα άλλα, απειράριθμα – συλλογικά και ατομικά, γνωστά και άγνωστα – ιστορικά παραδείγματα όπου η αλληλεγγύη ενσαρκώθηκε από ανθρώπους αποφασισμένους να μην επιτρέψουν να κυριαρχήσει η ιδιώτευση, η αποκτήνωση και ο κανιβαλισμός. Οι διωκόμενοι

επαναστάτες πάντα έβρισκαν καταφύγιο είτε στο εσωτερικό των χωρών που φλέγονταν από τις εμπόλεμες ζώνες είτε σε χώρες του εξωτερικού όπου πολλοί σύντροφοι είχαν δημιουργήσει κοινότητες υποστήριξης των κατατρεγμένων ώστε να καταφέρουν να επιβιώσουν. Οι αιχμάλωτοι, οι εξόριστοι, οι φυγάδες, οι δραπέτες, οι παράνομοι, οι επικηρυγμένοι και οι αντάρτες δεν επιβίωναν σε αυτές τις κακουχίες ως δια μαγείας, ούτε χάρη σε κάποια θεϊκή ή ανώτερη δύναμη, αλλά εξαιτίας της αλληλοβοήθειας και της αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων που αναλάμβαναν, τις περισσότερες φορές ρισκάροντας τη ζωή τους, τέτοια εγχειρήματα. Και έτσι γραφόταν πάντα η ιστορία της *Αναρχικής Επανάστασης*, ως μια διαρκής, δυναμική και αεικίνητη προσπάθεια καταστροφής των εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων αλλά και πραγμάτωσης και εξάπλωσης των ελευθεριακών προταγμάτων. Η υποστήριξη και η υπόθαλψη των «κυνηγμένων» έχει αποτελέσει διαχρονικά ένα από τα σημαντικότερα κομμάτια της επαναστατικής αλληλεγγύης. Και η επαναστατική αλληλεγγύη ως «αρχή» είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας μας, δεν τον γράφει, αλλά ενυπάρχει στον αγώνα μας.

Έτσι, μεταξύ άλλων συντρόφων, και η δική μου επιλογή να σταθώ αλληλέγγυος με τους «κυνηγημένους» είναι η δική μου μικρή ιστορία, είναι ένα απειροελάχιστο κομμάτι αυτής της μεγάλης ιστορίας των αναρχικών κινημάτων. Είμαι και εγώ ένας από αυτούς τους ανθρώπους που δεν δίστασαν να δείξουν την αλληλεγγύη τους εμπράκτως (σάμπως υπάρχει και άλλος τρόπος;) και να μην υποκύψουν στο φόβο, αλλά να τον αντιμετωπίσουν στα ίσια είτε για να τον απηφήσουν είτε για να τον πάρουν με το μέρος τους. Εκτός αυτού αντιλήφθηκα την επιλογή μου ως ένα λιθαράκι για την οικοδόμηση μιας στρατηγικής σύνταξης γραμμών άμυνας των αναρχικών στην επίθεση που δέχονται όλα αυτά τα χρόνια από την Κοινωνία και το Κράτος της. Με αυτή τη γνώση και έχοντας επίγνωση της αναγκαιότητας και της σημασίας υποστήριξης των διωκόμενων από το Κράτος έκανα την επιλογή μου πιάνοντας το νήμα που συνδέει όλες τις μικρές και μεγάλες πράξεις αλληλεγγύης μεταξύ των αναρχικών εξεγερμένων και των καταπιεσμένων, ως κομμάτι μιας μακράς ιστορίας του αναρχικού αγώνα... Με αυτά τα αξιακά επιχειρήματα θα υπερασπιστώ την «ενοχή» μου να βοηθήσω ένα διωκόμενο σύντροφο και ένα φυγόποινο δραπετή. Με αυτή τη γαμημένη «ενοχή» επέλεξα να πορευτώ στη ζωή μου από την ηλικία των 20 χρονών, όταν η βιτρίνα της αθωότητας έσπασε μέσα μου και δάκρυσαν αναλογιζόμενος την ασχήμια του κόσμου της Εξουσίας που εκτέλεσε εν ψυχρώ ένα 15χρονο παιδί (διότι δεν συνεμορφώθην προς τας υποδείξεις) και σήκωσε ένα εξεγερσιακό τσουνάμι οργής στην έκφραση της οποίας πρωτοστάτησαν, συμβάλλοντας καταλυτικά, οι αναρχικοί, κάνοντας τα βλέμματα όλου του κόσμου να στραφούν σε αυτή τη γωνιά της υψηλίου. Με αυτή την «ενοχή» θα υπερασπίζομαι πάντα την εξέγερση του ατόμου ενάντια στη μαζική καταπιεστική-εκμεταλλευτική Κοινωνία που κατακρεουργεί κάθε έννοια αυτονομίας και αυτοκαθορισμού στραγγαλίζοντας την Ελευθερία. Με αυτή την «ενοχή» θα υπερασπίζομαι πάντα την **ΑΝΑΡΧΙΑ!**

Μέσα από αυτό το συνειδησιακό κλείστρο έκανα όλες μου τις επιλογές – είτε νόμιμες είτε παράνομες – επιδιώκοντας πάντα το μέγιστο δυνατό βαθμό συνέπειας μεταξύ λόγων και έργων. Οι παρ-άνομες επιλογές μου κυμάνθηκαν σε ένα μεγάλο εύρος εξεγερτικών πρακτικών,

όμως δεν υπήρξα ποτέ μέλος ένοπλης οργάνωσης. Αν και ήμουν πάντα, σταθερά και σφοδρά, ενάντια στην πασιφιστική ιδεοληψία της μη-βίας, διαφωνώ με τη στρατηγική του «ένοπλου αγώνα» και η αντίληψη με την οποία οι εξουσιαστές (και όχι μόνο...) διαχωρίζουν τις επιθετικές μορφές δράσης (λες και η ρίψη μιας ντουζίνας μολότοφ δεν μπορεί να αποτελεί μορφή αναρχικής ένοπλης δράσης όταν συνάδει με μια σαφώς προσδιορισμένη στοχοθεσία που εμφορείται από επαναστατικές αντιλήψεις) μου είναι ξένη· όχι γιατί δεν αναγνωρίζω τα μαχαίρια, τις βόμβες, τα πυροβόλα και άλλα όπλα ως εργαλεία αγώνα ούτε γιατί είμαι αντίθετος με μια τέτοια προοπτική, αλλά επειδή θεωρώ ότι αυτή η επιλογή πρέπει να είναι αποτέλεσμα μιας βαθιά προσωπικής απόφασης, **στο πλαίσιο του συνολικού αναρχικού πολέμου**, που προϋποθέτει αφενός επισταμένη και σχολαστική περίσκεψη για την επίγνωση των ευθυνών και των συνεπειών της και αφετέρου την ατομική δέσμευση και διαθεσιμότητα για την ανάληψη συγκεκριμένων ρίσκων και όχι για την ένταξη σε κάποιο «ένοπλο κόμμα». Αυτή η απόφαση δεν μπορεί να λαμβάνεται επιπόλαια ή εμμονικά, επηρεασμένη από οποιουδήποτε είδους φετιχισμό των μέσων πάλης, ή στο όνομα κάποιου «ιερού σκοπού». Η διαθεσιμότητα και οι ατομικές μου δυνατότητες δεν ικανοποιούσαν αυτές τις προϋποθέσεις επί του παρόντος. Φυσικώ τω λόγω, ακόμα και αν πάντα έκρινα χρήσιμη και αναγκαία τη στρατηγική της διαρκούς συγκρουσιακότητας και της άμεσης επίθεσης με όλα τα μέσα, δεν είχα πάρει την απόφαση της ένοπλης σύγκρουσης σε αυτή τη φάση της ζωής μου... **Αυτό που με ενδιέφερε και με ενδιαφέρει πάντα είναι ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ. Δεν μετανιώνω για τις επιλογές μου, ακόμα κι αν εκ των υστέρων τις κρίνω λανθασμένες· ειδικά εφόσον αφορούν τον αναρχικό αγώνα, τις υπερασπίζομαι μέχρι τέλους γιατί δεν είναι λειψές και τις κάνω**

με όλη μου την ψυχή, γνωρίζοντας τα ρίσκα, τα χαρακτηριστικά και τις στοχεύσεις που ενέχουν. Γιατί, στον αγώνα που είναι αδιαχώριστο μέρος της ολότητας της ζωής, εκτός από τους κοντόφθαλμους ψυχρούς υπολογισμούς μιας δήθεν ορθολογικής τάξης υπάρχουν και τα καυτά πάθη, οι προσωπικές αδυναμίες και οι φοβίες του ατόμου αλλά και τα παράφορα χαοτικά συναισθήματα εμπιστοσύνης και συντροφικότητας που παραμένουν ρευστά μέσα στο κακοτράχαλο μονοπάτι για το ΚΟΙΝΟ ΟΡΑΜΑ. Και καλό θα ήταν αυτό να το θυμόμαστε πάντα όλοι όσοι έχουμε αφιερώσει τη ζωή μας στον επαναστατικό αγώνα και πληρώνουμε το βαρύ τίμημα των επιλογών μας. Γενικά μιλώντας, λογικές όπως “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα” και “ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου” δεν ταιριάζουν σε αναρχικούς.- Και πριν βιαστεί να πει κανείς ότι μιλάω εκ του ασφαλούς, ας κοιταχτεί ο ίδιος στον καθρέφτη του και ας αναλογιστεί πόσες φορές έχει κρίνει τα αλλότρια εξ ιδίων και έξω απ’ το χορό πόσα τραγούδια έχει πει. Ας μη σκεφτεί λοιπόν κανείς ότι δεν αναφέρομαι σε πραγματικά γεγονότα και υπαρκτές καταστάσεις ή ότι δεν είδα, δεν άκουσα, δεν έζησα... **Πάντα λειτουργούσα και λειτουργώ ντόμπρα και σταράτα, με σεβασμό, επιδιώκοντας να έχω μια ειλικρινή και ισότιμη σχέση αμοιβαιότητας με τους ελευθεριακούς συντρόφους μου. Πάντα αναζητούσα κοινούς τόπους σκέψης και δράσης ώστε να γεφυρώνονται τα χάσματα και να βαδίζουμε μαζί ή τουλάχιστον να μη δημιουργούνται ζημιογόνες συνθήκες για τον αγώνα κανενός ακόμα και αν οι στρατηγικές μας δεν συμβαδίζουν. Ανεξάρτητα από τις όποιες διαφωνίες και ρήξεις στην πορεία, αυτή ήταν η πρόθεση και η επιθυμία μου.** Οπότε όποιος/όποια καταχράται το «όνομά» μου για καιροσκοπικούς λόγους και ιδιοτελή συμφέροντα που πλήττουν την υπόστασή μου, από εδώ και στο εξής, και αν το κρίνω απαραίτητο ανάλογα με τη βαρύτητα των λεγομένων του/της, θα λαμβάνει και την αντίστοιχη απάντηση, επώνυμα, από τον... 31χρονο. Δεν έχω χρησιμοποιήσει ποτέ και με κανέναν τρόπο συντρόφους θέτοντας τη ζωή ή την υπόληψή τους σε κίνδυνο και δεν έχω εκμεταλλευτεί ποτέ την όποια – πνευματική, νοητική, σωματική – μειονεκτική θέση κάποιου για να ικανοποιήσω δικά μου βίτσια ή επιδιώξεις και δη άσχετες με τον αναρχικό αγώνα. Έτσι δεν θα επιτρέψω σε κανέναν και καμία να κάνει σε μένα κάτι ανάλογο... Ποτέ ξανά. Όσο για τους διώκτες μου και τους υποστηρικτές τους, αν ήθελαν όντως να ψάξουνε για αληθινούς τρομοκράτες και πραγματικούς δολο-

φόνους θα κοιτούσαν αλλού (και ο καθρέφτης τους είναι μια καλή αρχή). Τους τρομοκράτες και τους δολοφόνους ξέρουν πού να τους βρουν όπως ξέρουν και την ευθύνη της συμμετοχής/συνενοχής τους στο – με διαρκή και υπερ-δομημένη δράση – οργανωμένο έγκλημα που λέγεται ΚΡΑΤΟΣ. Εμένα πάλι ας με βάλουν στα κατάστιχα γιατί δεν ήμουν, δεν είμαι και ούτε ποτέ θα γίνω σαν τα μούτρα τους. Από 'δώ και πέρα, κάθε φορά που βρίσκομαι μπροστά τους, τα όπλα που έχω κρυμμένα στην καρδιά και στο μυαλό θα εκपुरσοκροτούν με όλο και μεγαλύτερη δύναμη πυρός, ως η πιο ενδεδειγμένη μορφή προσωπικής αυτοάμυνας στην οργανωμένη κοινωνική σήψη, ως ανάχωμα αντίστασης στη γενικευμένη ηθική κατάπτωση των καιρών μας αλλά και ως μια ελάχιστη ένδειξη σεβασμού στην επαναστατική παρακαταθήκη των συντρόφων των προηγούμενων γενεών...

TOTAL LIBERATION

Ἴμουν, εἶμαι και θα εἶμαι δίπλα σε κάθε καταπιεσμένο που αγωνίζεται για το τέλος της καταπίεσης σε κάθε της μορφή. Ἴμουν, εἶμαι και θα εἶμαι αλληλέγγυος με τους κρατούμενους αναρχικούς καθώς και με όλους τους αξιοπρεπείς φυλακισμένους, τους «κυνηγημένους», τους φυγόδικους, τους φυγόποινους, τους

πρόσφυγες και τους ανθρώπους χωρίς «χαρτιά», που ανταποκρίνονται στον αξιακό μου κώδικα και διεκδικούν τη δυνατότητά τους για μια ποιητική ζωή – χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, χωρίς αφέντες και σκλάβους – σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον, σε ελεύθερη ένωση και συνεργασία με τους άλλους. Ἴμουν, εἶμαι και θα εἶμαι υπέρμαχος ὄσων εχθρεύονται κάθε ελευθεροκτονικό και οικοκτονικό θεσμό/σύστημα/μηχανισμό που εκπορνεύει, βιάζει, ληστεύει και δολοφονεί – εκ προθέσεως και εκ προμελέτης, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση – τον φυσικό κόσμο (από τον οποίο εντέχνως και αδίκως έχουμε διαχωριστεί ως κάτι ξεχωριστό) για χάρη της τεχνο-επιστημονικής εξέλιξης. Ἴμουν, εἶμαι και θα εἶμαι αμετανόητος πολέμιος του ιδεολογήματος της Προόδου και των επιχειρηματικών συμφερόντων του θανατηφόρου τεχνο-βιομηχανικού συστήματος για χάρη των οποίων λεηλατούνται οι φυσικοί πόροι για να επιβληθεί και να εξαπλωθεί ο ασφυκτικός αποικιοκρατικός έλεγχος των αποκλεισμένων, των εκμεταλλευομένων και ολόκληρου του πλανήτη (συμπεριλαμβανομένων των πληροφοριών, των δεδομένων, των υλικών, των σωμάτων, των βιολογικών διαδικασιών, των ζώων, των φυτών, των μικροοργανισμών, της γης, των υδάτων, της ατμόσφαιρας, των φυσικών φαινομένων και των μεταξύ τους αλληλεπιδράσεων), προς όφελος της καπιταλιστικής κερδοφορίας και της διαιώνισης αυτής της τοξικής κοινωνικής τάξης πραγμάτων. Ἴμουν, εἶμαι και θα εἶμαι και ορκισμένος εχθρός της κοινωνικής απάθειας, της ανθρωπιστικής υποκρισίας και της φονικής αδιαφορίας που ανοίγουν διάπλατα το δρόμο στην εγκαθίδρυση της μαζικής επιπολάζουσας κουλτούρας του «ο σώσων εαυτῶ σωθείτω πατώντας επί πτωμάτων» και κάνουν εφικτές τις εύφορες κοινωνικές συνθήκες για την αχαλίνωτη διάπραξη των καθημερινών εγκλημάτων της Εξουσίας.

Δεδομένου ότι αυτές τις μέρες διανύουμε τις παραμονές των ευρωεκλογών, θα ήθελα να κλείσω αυτό το γράμμα με μια υπενθύμιση. Θυμίζω λοιπόν τι «ψηφίζουν» οι αναρχικοί για έναν κόσμο χωρίς αρχηγούς, εδώ και τουλάχιστον 119 χρόνια, από τότε που ο Gaetano Bresci εκτέλεσε μόνος του με τρεις σφαίρες τον Βασιλιά της Ιταλίας, Ουμβέρτο Α΄, ως απάντηση για τη σφαγή στο Μιλάνο το 1898, όπου σκοτώθηκαν εκατοντάδες εργάτες, μεταξύ των οποίων και γυναικόπαιδα, και τραυματίστηκαν ακόμα χίλιοι που διαδήλωναν κατά της ακρίβειας έξω από το βασιλικό παλάτι αλλά και ως απάντηση για την κατάσταση πολιορκίας και την αιματηρή καταστολή των εξεγερμένων στη Σικελία το 1893· ως απάντηση σε αυτό που ήταν στην τελική: ένας τύραννος μονάρχης. Ο Bresci βρέθηκε απαγχονισμένος στο κελί που ήταν φυλακισμένος σε συνθήκες απομόνωσης για τη βασιλοκτονία έχοντας προηγουμένως χαράξει με το νύχι του στον τοίχο τη λέξη “εκδίκηση”. Έτσι, θα ήθελα συμβολικά να ολοκληρώσω αυτή την κατάθεση ψυχής με μια μικρή αφήγηση της μεγάλης εξεγερμένης Emma Goldman από την αυτοβιογραφία της, το βιβλίο «Ζώντας τη Ζωή μου», που αναφέρεται σε αυτόν τον αγωνιστή-υπόδειγμα της αναρχικής επαναστατικής αλληλεγγύης, που σήμερα χαίρει εκτίμησης μέχρι και από ριζοσπαστικούς δημοκράτες, ενώ τότε είχε συκοφαντηθεί τόσο άδιστα από τους ίδιους τους συντρόφους του, παρόλο που είχε ρισκάρει με αυταπάρα την ίδια του τη ζωή (σώζοντας και τον Errico Malatesta από την εις βάρος του απόπειρα δολοφονίας) τόσες φορές για τους άλλους...

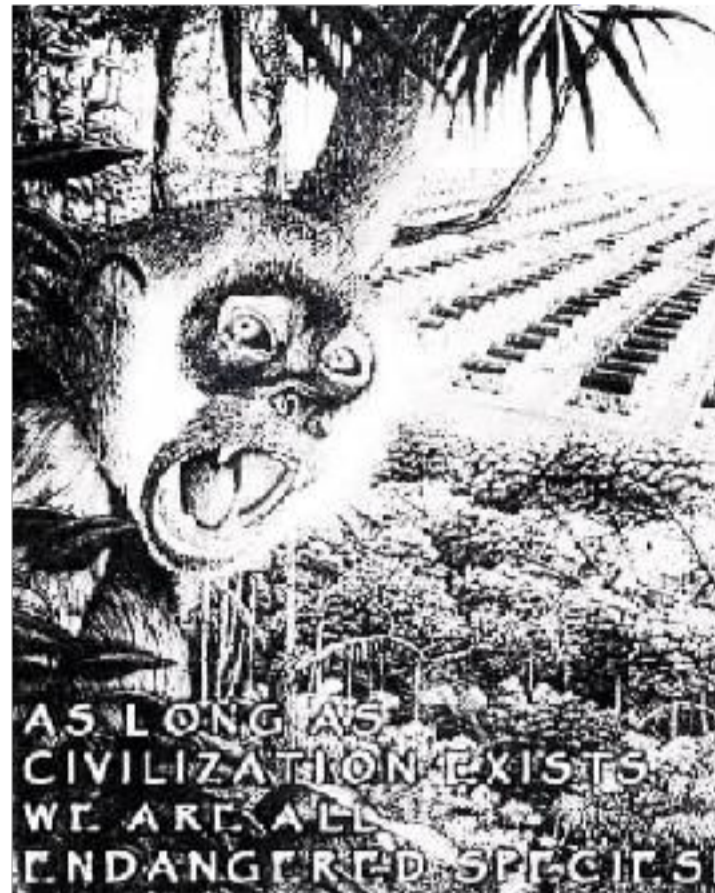
“Χάρηκα που είχα την ευκαιρία να μάθω περισσότερα για τον *Bresci* και τη ζωή του. Αυτά που έμαθα απ’ τους κοντινότερους συντρόφους του με πείσανε για άλλη μια φορά πόσο δύσκολο είναι αποκτήσεις μια πραγματική γνώση για την ανθρώπινη καρδιά και πόσο πιθανό είναι όλοι μας να κρίνουμε ανθρώπους βάσει επιφανειακών ενδείξεων.

Ο *Gaetano Bresci* ήταν ένας ανάμεσα στους ιδρυτές της ιταλικής αναρχικής εφημερίδας «*La Questione Sociale*» (Το κοινωνικό ζήτημα), που εκδιδόταν στο *Paterson*. Ήταν επιδέξιος υφαντουργός, και θεωρούταν από τους εργοδότες του ένας σοβαρός δουλευταράς, αλλά η πληρωμή του ήταν κατά μέσο όρο μόνο 15 δολάρια τη βδομάδα. Τάιζε γυναίκα και παιδί• όμως, κατάφερνε να προσφέρει στην εφημερίδα εβδομαδιαίες συνεισφορές. Είχε μάλιστα αποταμιεύσει 150 δολάρια, τα οποία δάνεισε στην ομάδα σε μια κρίσιμη περίοδο για την έκδοση της «*La Questione Sociale*». Συνήθιζε να περνάει τα ελεύθερα βράδια του και τις Κυριακές βοηθώντας με τις δουλειές του γραφείου και στην προπαγάνδα. Ήταν αγαπητός και σεβαστός λόγω της αφοσίωσής του από όλα τα μέλη της ομάδας του.

Έπειτα μια μέρα ο *Bresci* είχε ζητήσει απρόσμενα να του επιστραφεί το δάνειό του στην εφημερίδα. Ενημερώθηκε ότι αυτό ήταν αδύνατο• η εφημερίδα δεν είχε πόρους και, στην πραγματικότητα, είχε έλλειμμα. Αλλά ο *Bresci* επέμενε, και μάλιστα αρνούταν να δώσει εξηγήσεις για την απαίτησή του. Τελικά η ομάδα κατάφερε να εξασφαλίσει αρκετά χρήματα για να αποπληρώσει το χρέος στον *Bresci*. Ωστόσο, οι Ιταλοί σύντροφοι δυσαρεστήθηκαν έντονα από τη συμπεριφορά του *Bresci*, στιγματίζοντάς τον ως σπαγκοραμμένο, που αγαπούσε το χρήμα περισσότερο από το ιδανικό του. Οι περισσότεροι απ’ τους φίλους του κιόλας τον απομόνωσαν.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, κυκλοφόρησε η είδηση ότι ο *Gaetano Bresci* είχε σκοτώσει το Βασιλιά *Ουμβέρτο*. Η πράξη του έκανε ξεκάθαρη στην ομάδα του *Paterson* τη συνειδητοποίηση του πόσο σκληρά τον είχαν αδικήσει τον άνθρωπο. Είχε επιμείνει να του επιστραφούν τα χρήματα προκειμένου να εξασφαλίσει τα ναύλα για την Ιταλία! Χωρίς αμφιβολία η επίγνωση της αδικίας που είχε υποστεί ο *Bresci* ήτανε βαρύτερη για τους Ιταλούς συντρόφους απ’ ότι η δικιά του αγανάκτηση απέναντί τους. Για να επανορθώσουν, κατά μία έννοια, η ομάδα του *Paterson* επιφορτίστηκε να συντηρεί το παιδί του συντρόφου τους που μαρτύρησε, ένα όμορφο κοριτσάκι. Η χήρα του, από την άλλη, δεν έδειξε ούτε να καταλαβαίνει το πνεύμα του πατέρα του παιδιού της ούτε να νιώθει κάποια συμπόνια με τη μεγάλη του θυσία.”

Η μάχη για την πλήρη επανοικειοποίηση της ζωής συνεχίζεται, στο εδώ και στο τώρα... γιατί ο μόνος χαμένος αγώνας πάντα θα είναι αυτός που δεν δόθηκε ποτέ!

Δύναμη σε όλους όσους συνεχίζουν να παλεύουν για την ολική απελευθέρωση!

Δύναμη στους φυγάδες και στους αιχμάλωτους αναρχικούς συντρόφους!

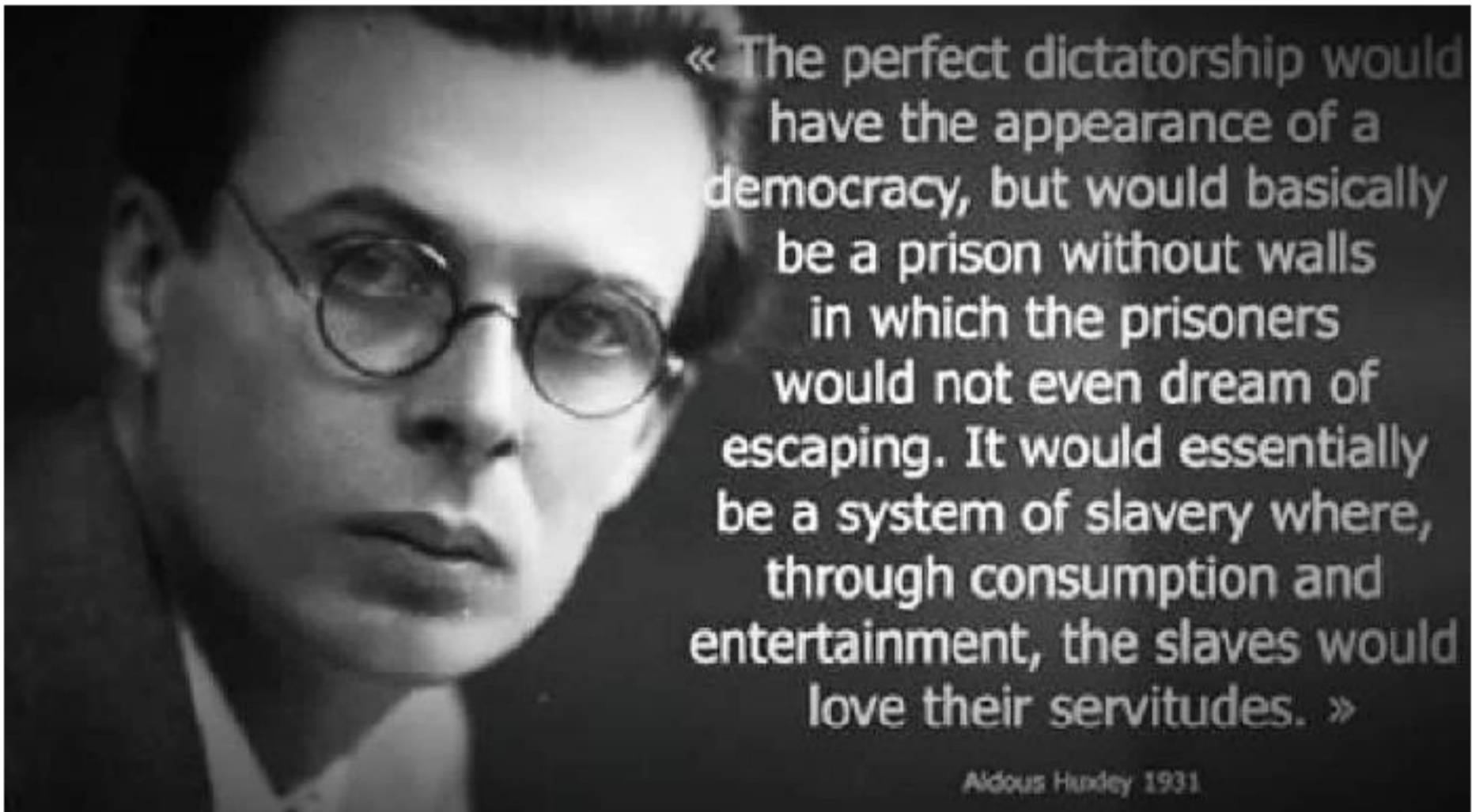
Πόλεμο στην Κοινωνία! Θάνατο στον Πολιτισμό!

Για την εκδικητική αναρχία!

**ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ**

Ντίνος Γιατζόγλου

*Παράρτημα γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού
Αστικός ιστός Αττικής, Ελλαδική επικράτεια
Ευρώπη-Φρούριο
Πλανήτης Γη
Άνοιξη 2019*

« The perfect dictatorship would have the appearance of a democracy, but would basically be a prison without walls in which the prisoners would not even dream of escaping. It would essentially be a system of slavery where, through consumption and entertainment, the slaves would love their servitudes. »

Aldous Huxley 1931

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

4^ο Τμήμα
Τομέας C1

Λογισμικό Γαλλικής Δημοκρατίας

Ελευθέρια - Κρίσιμη - Αδελφότητα

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Παρίσι, 6 Αυγούστου 2018

Η Εισαγγελική Αρχή

προς

κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟ

Ανακριτή

Πρωτοδικείο Αθηνών

Καταπολέμηση της τρομοκρατίας
και της παραβίασης της κρατικής
ασφάλειας

Αρ. Πρωτ. : P.17082000091

114/17/09

(να αναφέρεται σε κάθε περαιτέρω αλληλογραφία)

Κε Δικαστά,

Αγαπητέ Συνάδελφε,

Έλαβα τον σκληρό δίσκο που περιέχει το αντίγραφο των διαδικασιών που διεξήχθησαν στο γραφείο σας και που σχετίζονται με την έρευνα που διενεργήσαμε από τη μεριά μας ως αποτέλεσμα της αποστολής ενός τρομοδέματος στην έδρα του ΔΝΤ στο Παρίσι. Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω θερμά γι' αυτό, καθώς και για την εξαιρετική υποδοχή που μας επιφυλάξατε κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μας στην Αθήνα.

Ωστόσο, αντιμετωπίζω ένα πρόβλημα, λόγω του μεγάλου αριθμού των εγγράφων (17.000 φύλλων), τα οποία αδυνατώ, στα παρόν στάδια, να δώσω προς μετάφραση στο σύνολό τους.

Το εμπόδιο της γλώσσας και η άγνοια του τρόπου διεξαγωγής των διαδικασιών σας, καθιστούν αδύνατη οποιαδήποτε εργασία ταξινόμησης.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επανέρχομαι, για να σας ρωτήσω εάν θα συμφωνούσατε να με βοηθήσετε να επιλέξω μεταξύ όλων των εγγράφων που κοινοποιήθηκαν εκείνα τα οποία, σε άμεση σύνδεση με την έρευνά μας στη Γαλλία, θα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο άμεσης μετάφρασης.

Πρόκειται για τα ακόλουθα διαδικαστικά στοιχεία :

- Το ή τα πρακτικά ή εκθέσεις που που καθιστούν δυνατή την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο εντοπίστηκε ο ΠΙΑΓΤΖΟΓΛΟΥ και του τρόπου με τον οποίο έγιναν οι συσχετισμοί που επέτρεψαν τη διαπίστωση της εμπλοκής του στα γεγονότα που μας αφορούν (για παράδειγμα και συγκεκριμένα μια έκθεση που να συνδέει τις διαταραχές της δημόσιας τάξης στην Αθήνα το 2012, την επίθεση εναντίον του πρώην υπουργού και στη συνέχεια τον συσχετισμό του DNA που κατέστησε δυνατή την ελιβεθάνιση της εμπλοκής του· την έκθεση που συνδέει τον εκρηκτικό μηχανισμό που ανακαλύφθηκε επάνω του και των εκείνων των τρομοδεμάτων)
- τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης σχετικά με τους εκρηκτικούς μηχανισμούς που ανακαλύφθηκαν στο ταχυδρομείο της Αθήνας·
- τις εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης σχετικά με τον εκρηκτικό μηχανισμό που βρέθηκε στην κατοχή του ΠΙΑΓΤΖΟΓΛΟΥ κατά τη στιγμή της σύλληψής του και κατά τις σημερινές και κατ'οίκον έρευνες που πραγματοποιήθηκαν·
- την έρευνα στην οικία του ΠΙΑΓΤΖΟΓΛΟΥ και τα ανευρεθέντα στοιχεία που επέτρεψαν την κατασκευή

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

24/09/2018

του Εγκλητικού μηχανισμού
το πλήρες προφίλ ADN του ΓΙΑΤΤΖΟΓΛΟΥ.

Θα σας ήρθουν ιδιαίτερα ευγνώμων εάν μπορούσατε να μας διευκρινήσετε, εσείς ή οι ανακριτές σας, ποια είναι τα στοιχεία αναφοράς των εγγράφων ή των αρχείων που μας διαβιβάσατε και που αντιστοιχούν σε αυτά τα συγκεκριμένα στοιχεία, έτσι ώστε να μπορέσω να τα εντοπίσω και να τα αποσπάσω με σκοπό τη μετάφρασή τους.

Σας αναφέρω επίσης ότι, όπως συμφωνήθηκε, ζητήσαμε την εκπόνηση συμπληρωματικής πραγματογνωμοσύνης ADN από το εργαστήριο εγκληματολογικών ερευνών της αστυνομίας μας. Θα σας κοινοποιήσω φυσικά τα αποτελέσματα μόλις αυτά είναι διαθέσιμα, σίγουρα στις αρχές Σεπτεμβρίου.

Εν αναμονή αυτού, και εκφράζοντας, για άλλη μια φορά, την ικανοποίησή μου για την τέλεια συνεργασία μας, Κε Δικαστά, Αγαπητέ Συνάδελφε, διατελώ,

Με εκτίμηση,

Για τον Εισαγγελέα

Mariel GARRIGOS (Μάριελ ΓΚΑΡΡΙΓΚΟΣ), Αναπληρωτής Εισαγγελέας
(Συμπρόσωπος της Εισαγγελίας των Πολυμελών Πρωτοδικείων Παρισιού - P389)

Παραμένει

Ακριβές υπηρεσιακό αντίγραφο
εξαχθέν από την ανακριτική
δικογραφία που σχηματίστηκε
κατόπιν της υπ' αριθμ. **Ε.Π. 246/2.10.17**
παραγγέλλας του Εισαγγελέα
Ερετών Αθηνών.

Αθήνα, ... **10-9-2018** ...

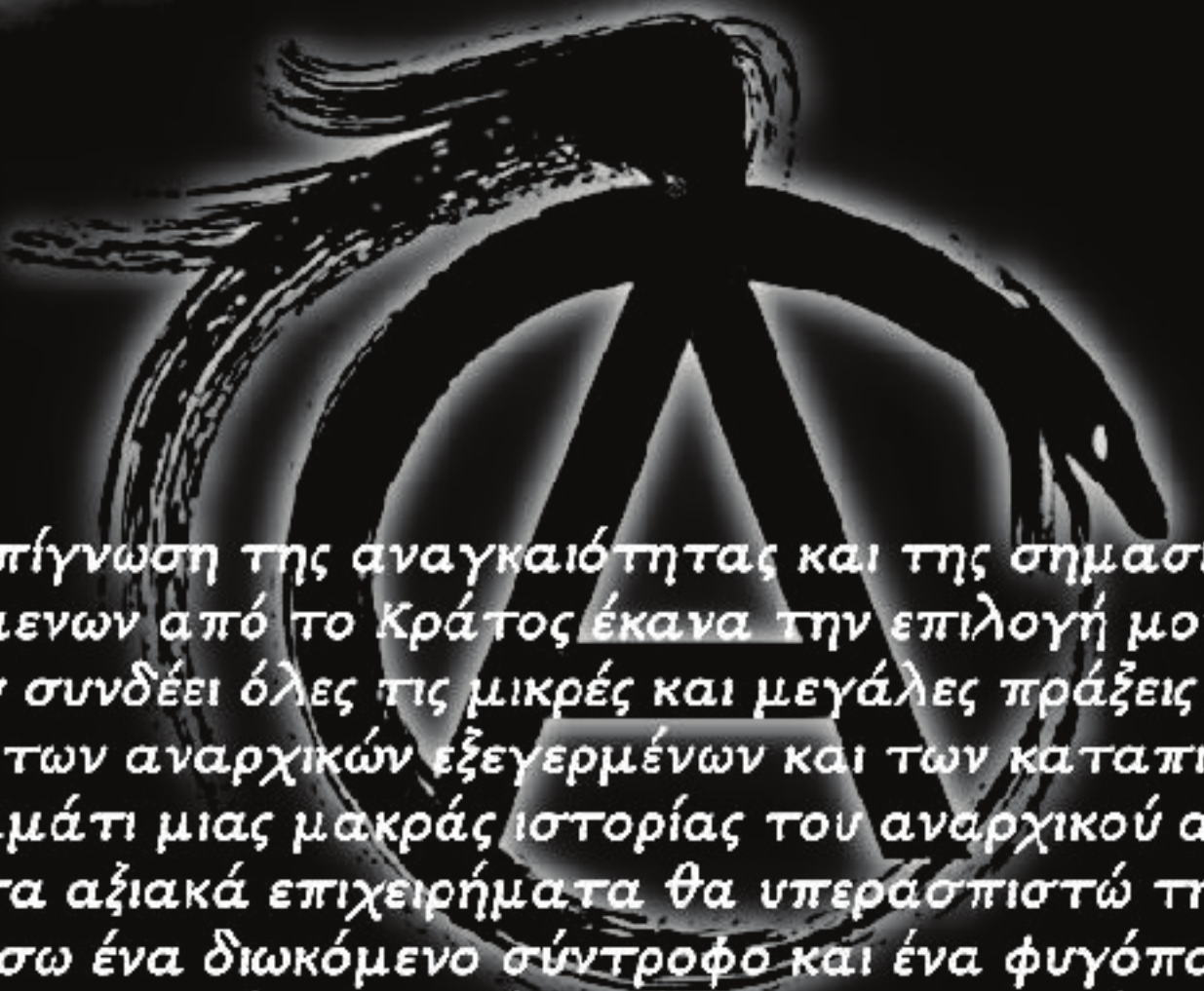
Η Εισαγγελέας

Μαρίνα Καραβασίλη

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

24/09/2018

...έχοντας επίγνωση της αναγκαιότητας και της σημασίας υποστήριξης των διωκόμενων από το Κράτος έκανα την επιλογή μου πιάνοντας το νήμα που συνδέει όλες τις μικρές και μεγάλες πράξεις αλληλεγγύης μεταξύ των αναρχικών εξεγερμένων και των καταπιεσμένων, ως κομμάτι μιας μακράς ιστορίας του αναρχικού αγώνα...

Με αυτά τα αξιακά επιχειρήματα θα υπερασπιστώ την «ενοχή» μου να βοηθήσω ένα διωκόμενο σύντροφο και ένα φυγόποινο δραπετή.

Με αυτή τη γαμημένη «ενοχή» επέλεξα να πορευτώ στη ζωή μου από την ηλικία των 20 χρονών, όταν η βιτρίνα της αθωότητας έσπασε μέσα μου και δάκρυσα αναλογιζόμενος την ασχήμια του κόσμου της

Εξουσίας που εκτέλεσε εν ψυχρώ ένα 15χρονο παιδί (διότι δεν συνεμορφώθη προς τας υποδείξεις) και σήκωσε ένα εξεγερσιακό τσουνάμι οργής στην έκφραση της οποίας πρωτοστάτησαν, συμβάλλοντας καταλυτικά, οι αναρχικοί, κάνοντας τα βλέμματα όλου του κόσμου να στραφούν σε αυτή τη γωνιά της υφηλίου.

Με αυτή την «ενοχή» θα υπερασπίζομαι πάντα την εξέγερση του ατόμου ενάντια στη μαζική καταπιεστική-εκμεταλλευτική Κοινωνία που κατακρεουργεί κάθε έννοια αυτονομίας και αυτοκαθορισμού στραγγαλίζοντας την Ελευθερία.

Με αυτή την «ενοχή» θα υπερασπίζομαι πάντα την ΑΝΑΡΧΙΑ!